ΑΝΑΚΡ
ΝΩΒ
M. Van. Gaete Sculp.
οὐδ' Αἱρεῖ μὲ Χρυσὸς,
οὐδὲ φθονῶ τυράννοις.

ΑΝΑΚΡ
ΝΩΒ
M. Van. Gaete Sculp.
οὐδ' Αἱρεῖ μὲ Χρυσὸς,
οὐδὲ φθονῶ τυράννοις.

K

ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟϹ ΤΗΙΟΥ

Μ Ε Λ Η.

ANACREONTIS TEII

CARMINA.

Plurimis quibus hactenùs ſcatebant mendis purgavit, turbata Metra reſtituit, Notáſque cum Novâ Interpretatione adjecit

WILLIELMUS BAXTER.

Subjiciuntur etiam

Duo vetuſtiſſima Poëtria Sapphûs Elegantiſſima Odaria, cum novo Commentario: item Theocriti Anacreonticum in Mortuum Adonin.

Editio Altera, aliquanto emaculatior, & elucubratior: Quâ commendatur etiam Barneſii Cantabrigienſis Profeſſoris Lepidum & bellum Ingenium, & Acumen Criticum.

Cædimus, inque vicem præbemus crura ſagittis,
Vivitur hoc pacto.——

100 B7

LONDINII AUGUSTÆ

Imprimebatur Impenſis *Matthæi Hawkins*, proſtatque venalis ad ANGELUM in Areâ Paulinâ. A. D. CIↃ DCCX.

28

WILLIELMUS BAXTER

Τῷ Κυρίῳ Ἰησοῦ Βαρνεσίῳ ὑγιαίνειν.

NOSTI puto illud Heracliti dictum, ἡ πολυμαθίη οὐ τίκτει νόον. Laudas tu quidem, atque plus ſemel laudas ſimplices, atque aureos Veterum mores, candidáque ingenia: quin & odiſti *homines ignavâ operâ, & Philoſophâ ſententiâ:* me tamen, horum omnium oblitus, nunquam quod ſciam laceſſitus, neque laudis æmulatorem expertus, indignè habes, laceras, derides; imò rictu planè Cynico oblatras immerenti. Quid ſi lauti homines, Sacerdotiorumque Patroni, officii ſui immemores, nullâ tui habitâ ratione honores tibi invideant, imò antehabeant tuis meritis vel proprios filiolos, & nepotes; vel forſan etiam, quod tu quereris, Calumniatores, Nundinatores, & Paraſitos? Eſtne quod ob eam rem ſuccenſeas amicis, & in obvium quemque bilem tuam evomas? Eſtne quod Academicos etiam tuos arguas inſcitiæ, atque impudentiæ, quorum nonnullos tu dicis brutis eſſe pectoribus, aſininis auribus, Theonis

nis dentibus, aheneis frontibus, plumbeis cerebris, venenatis linguis, & margiticis planè ingeniis? Dii boni! quæ monſtra! Verùm quærat aliquis, quid à me commiſſum? Dicam quod res eſt. Anacreontem, ſcriptorem Græcum, tuæ Provinciæ hominem, auſus ſum interpretari, emendare, & in lucem edere. Illud mihi nocuit unicè. Quis enim ego qui meſſi tuæ meam immitterem falcem? Paucula quædam, fateor, à viceſimo penè anno in perelegantem iſtum ſcriptorem ſubnotaveram, idque vacivis tantùm horis, quantum ſcilicet licuit per negotiola: hæc aliquanto poſt, precibus unius vel alterius amici adductus, publici feci juris. Perpauca, inquam, illa fuerant, quæque oræ mei codicis illeveram: neque enim vel vacabat, vel libebat, ut in Profeſſoriâ Pergulâ, per ſcriptores omnes evagari; neque ſanè, ſi illud contigiſſet, ut glorioſulus merces meas omnes in publicâ explicuiſſem facie: alia nobis mens, conſilium aliud; quippe quibus haud incompertum foret, ejuſmodi Commentariorum ſarcinas cordatis omnibus magis oneri, atque odio fore, quàm vel uſui, vel oblectamento. Equidem perlegi μακρὸν tuum ληρόν; Anacreontis vitam ipſe appellas. Quem omnes novêre, ut Tyrannicæ Aulæ Comitem, & corruptum, & vinoſum,

&

& mollem, hunc tamen tu & pudicum, & ſobrium, & quantivis pretii homuncionem, ſi Diis placet, nobis propinas. Dixiſſes illum & genere clarum, & potentum gratiâ nobilem; ingenio etiam facili, & perquam amœno, urbanum, atque liberalem, neque me, neque quenquam alium habuiſſes tibi repugnantem. In homine certè Pagano præclaræ ſunt iſtæ virtutes ſemper habendæ, quibus naturæ vitia cum Diis ſuis ſunt communia. Mox tu, relicto quem præ te ferebas Anacreonte, plurimus es in laudibus ipſius Polycratis, atque Piſiſtratidarum, Perſicæ Tyrannidis Clientum, qui poſtquàm Barbarum jugum patriæ prætuliſſent Libertati, ipſi ſibi tandem peſti fuêre, atque exterminio. Certè Piſiſtratidarum dementem inſaniam, atque perfidiam nobilis in omne ævum Dux Miltiades, fugato immani Perſarum exercitu, atque ipſo Perfugâ Hippiâ interfecto, ne ſic tamen prorſùs delevit. Philoſophorum Principi Pythagoræ in tantum inviſus eſt Polycrates, quod tu diſſimulas, ut Ægyptum, & Babylonem ipſam prætulerit patriæ ſuæ Samo, atque exinde barbaras tunc temporis Italiæ oras vel cultiſſimis natalis ſoli locis. Ita enim Geographiæ pater Strabo: Ἐπὶ τούτου δὲ καὶ Πυθαγόραν ἱστοροῦσι, φυομένην ἰδόντα τὴν Τυ-

ραννίδα

ἐλπίδα ἐκλιπεῖν τὴν πόλιν, καὶ ἀπελθεῖν εἰς Αἴγυπτον, καὶ Βαβυλῶνα φιλομαθείας χάριν· ἐπανιόντα δ' ἐκεῖθεν, ὁρῶντα ἔτι συμμένουσαν, πλεύσαντα εἰς Ἰταλίαν, ἐκεῖ διατελέσαι τὸν βίον. Hic tamen tibi PIVS PRINCEPS habetur, quòd trucidato Pantagnoto Fratre ſuo, Tyrannidiſque ſocio, Apollini Delio, ſcelerum ſuorum Averrunco, Rhenæam Inſulam dicaverit. Neque meminiſti fratrem hujus alterum Syloſontem à Dario Hyſtaſpis filio Patriæ impoſitum, nobiliſſimam Samiorum civitatem eò redegiſſe ſolitudinis, ut vel in Proverbium Græcum ceſſerit, Ἔτι Συλοσῶντος ἐυρυχωρία. Oportet eſſe nihili quæ tu alieno loco ἀκεμβολογεῖς, ut Chonographus: ſolâ enim famâ, atque conjecturâ niſæ ſunt illorum temporum rationes, quæ pro turbatis ſemper habitæ ſunt à ſummis viris; túque ipſe Lectoris candorem in tam lubricâ materiâ obteſtaris. Verùm ad Anacreontem redeamus. Quid ſi quis minùs quàm tu es doctus hujus vitam in hunc deſcribat modum?

Anacreon Lyricus Tei natus eſt, Sardibus regnante Crœſo, ſi famæ fides Parthenio patre, atque Eëtiâ matre: ita enim vetus Herologion;

Παρθενίου πατρὸς λιγυρὸς παῖς Ἑτίης τε
Ἦν ἄρα μελπόμενος Τηΐος Ἀνακρέων.

Alii

Alii verò, quod ait Suidas Scythino natum prodidêre; alii Eumelo; atque alii denique Ariſtocrito. Hic non ſolùm indole erat nobili, atque egregio; verùm etiam claro genere: nam, ut ſcribit Plato, & Solonem, & Codridas genere attigit. Ineunte jam adoleſcentiâ ad quærendas novas ſedes ad Thracum urbem Abdera, unà cum universâ Tejorum civitate, ſe contulit, Ioniæ atque Æolidis Libertati imminente Harpago, Satrapâ Regis Cyri; quo tempore & præclara fuerat Phocæorum in Gallias migratio. Urbs enim eo facto nobiliſſima eſt, quod Barbaræ Tyrannidi infenſa, & dirâ cum exſecratione commutârit ſedes; incultas Gallorum oras amœniſſimo Aſiæ Litori, amiſſâ cum libertate, anteponens. Tejorum commigrationem teſtatur & ore Græcorum tritum Proverbium; Ἄβδηρα καλὴ Τηΐων ἀποικία, quod apud Strabonem legimus. Abderis Anacreon accerſitus eſt Samon à Tyranno Polycrate; eratque illi intimâ junctus amicitiâ. Putat etiam Tyrius Maximus, inſignis Platonicus, eum dulcedine Ionicæ Lyræ, Carminúmque amœnitate quadantenùs cicuraviſſe, & deliniviſſe efferatum Tyranni ingenium. Stobæus ſcripto prodidit Polycratem illi dediſſe quinque auri talenta muneri; Anacreontem vero magno animo recuſâſſe donum; ſive quòd opus ei

non

non esset pecuniâ; sive quòd Tyrannicæ amicitiæ obstringi nollet, Liberâ natus in civitate: Hoc equidem existimaverim similius vero. Incertum an addiderit quæ ille apponit; μισῶ δωρεὰν ἥτις ἀναγκάζει ἀγρυπνεῖν. Certè unam, atque alteram Oden, quæ vel hodie exstant, in hanc composuit materiam. In deliciis habuit, præter opinatissimos Tyranni Amasios Bathyllum atque Smerdin Thracem, Cleobulum, & Megisten; & in altero sexu Eurypilen quandam, & Poëtriam Sappho. Constat eum minùs placuisse delicatulæ Lesbiæ, vel ex ipsius versiculis, quorum meminit Deipnosophista Athenæus:

Ἅδ' ἐςὶν γὰρ ἀπ' ἐυκτίτου
Λέσβου, τὴν μὲν ἐμὴν κόμην,
Λευκὴ γὰρ, καταμέμφεται,
Πρὸς δ' ἄλλον τινὰ χάσκει.

Incertum an rigorem Tyrannicæ amicitiæ expertus Samo Athenas commigraverit, ad Hipparchum Pisistrati filium, virum sanè doctum, atque liberalem, etsi Tyrannum. Apud hunc plurimùm gratiâ valuit. Siquidem Pausanias autor est Hipparchum Statuam ei posuisse, in ipsâ Atheniensium Arce juxta Periclem, atque hujus patrem Xanthippum, proximámque à Sapphûs Imagine, verùm

verùm ſub ebrioſi cantantis figurâ. Interjecto dein tempore Teon rediit, ubi ſummâ cum animi tranquillitate domi ſuæ vitam ad Octogeſimum & Quintum Annum extendit: quod docet Lucianus Samoſatenſis Libello de Longævis. Tandem verò, imperante ſcilicet Xerxe, hauſto acino uvæ paſſæ ſtrangulatus animam ridendo efflavit. Hujus opuſcula pleráque omnia vel Vinoſa fuerant, vel Amatoria. Quarti Anacreontis Libri meminit Pomponius Porphyrio, vetus Horatii Interpres.

Laudo equidem diligentiam tuam, mi Barneſi, atque otioſum laborem in enarrandis lepidiſſimi hujus Scriptoris Fragmentis. Verùm cum vel ſententiâ ſint planè nullâ, vel perquàm exiguâ, ſatius duxi quiſquilias iſtas ad priſtinas ſuas ſedes, ſive potiùs Latibula, remittere, quod non ſint noſtri inſtituti. Unum eſt quod te adhuc velim. Satis mirari nequeo tibi, tali viro, potuiſſe placere nequiſſimi nebulonis Oden in *Apollinem*, atque alteram etiam in *Aurum Fugitivum*. Illam tu ſuſtines præferre vel cæteris melioris notæ, non ſine gravi judicii tui jacturâ. En autem exemplum egregium illius, quam tu jactas Sublimitatis!

Σαόρρων γὰρ ἐστὶ κούρη,
Τὸ μὲν ἐκπέφευγε κέντρον.

Apponam & perelegans Professoris Academici Scholion, præfato priùs honore: Κέντρον αἰδοῖον ἀνδρεῖον, ὡς Σωτάδης Πτολεμαίῳ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ γήμαντι· Ἐις οὐχ ὁσίην τρυμαλιὴν τὸ κέντρον ὠθεῖς. Censen' tu decuisse liberale Anacreontis ingenium hujusmodi convicium in pudicam Nympham Daphnen; neque esse planè βωμολόχου τινὸς, & impuri scurræ? Erit tibi forsan μεγάλη χάρις à Fabri Filiâ; nobis certè incutis ruborem. Vale.

Adverte, Lector, Anacreontis Numeros esse Jambicos Dimetros Catalecticos, Grammaticorum tamen legibus minùs astrictos, quibus longè vetustiores sunt: ii autem qui ab Anapæstis incipiunt cæteris hilariores, & concitatiores videntur. Supervacanea sunt quæ Barnesius disserit de Metris.

Ex

Ex PETRI ALCYONII *Libro Priore de Exſilio.*

AUdiebam etiam puer ex Demetrio Chalcocondylâ, Græcarum rerum peritiſſimo, Sacerdotes Græcos tantâ floruiſſe auctoritate apud Cæſares Byzantinos, ut integrâ eorum gratiâ complura de veteribus Græcis Poëmata combuſſerint, imprimiſque ea ubi Amores, turpes luſus, & Nequitiæ Amantum continebantur; atque ita *Menandri, Diphili, Apollodori, Philemonis, Alexis Fabellas*, & *Sapphûs, Erinnæ, Anacreontis, Mimnermi, Bionis, Alcmanis, Alcæi Carmina* interciditſſe: tum pro his ſubſtituta *Nazianzeni* noſtri Poëmata, quæ etſi excitant animos noſtrorum hominum ad flagrantiorem Religionis cultum, non tamen Verborum Atticorum Proprietatem, & Græcæ Linguæ Elegantiam edocent. Turpiter quidem ſacerdotes iſti in veteres Græcos malevoli fuerunt; ſed Integritatis, probitatis, & Religionis maximum dedêre teſtimonium.

Θεοκρίτου Επίγραμμα εἰς Ἀνακρέοντος Ἀνδριάντα.

Θᾶσαι τ' ἀνδριάντα τοῦτον, ὦ ξένε,
Σπουδᾷ, καὶ λέγ', ἐπὰν ἐς οἶκον ἔνθῃς,
Ἀνακρέοντος εἰκόν' εἶδον ἐν Τέῳ.
Τῶν πρόσθ' * εἰπὲ περισσὸν ᾠδοποιῶν·
Προσθεὶς δὲ χὤτι τοῖς νέοισιν ἅδετο,
Ἐρεῖς ἀτρεκέως ὅλον τ' ἄνδρα.

* Planè reſcribendum cenſeo εἰπὲ pro ἔιτι, quo concinniùs procedat ſeutentia. Pronus erat lapſus, ſive in ſcripto, ſive in marmore, fallente oculos literarum ductu. Firmare videntur vel præcipuè conjecturam noſtram τὸ λέγε, quod præcedit, & quod ſequitur προσθείς. *Barneſius* ſub obſcurè vertit *Vatum ſiquid amabile priorum*.

Theocriti Epigramma in Anacreontis Statuam.

Conſidera ſtatuam hanc, mi hoſpes,
Attentè, & dic ubi domum tuam veneris,
Anacreontis imaginem vidi in Teo.
Antiquis eum prædica præſtantiorem Lyricis;
Adjectò etiam quòd pueris gaudebat,
Omnem virum tu protinùs enarrabis.

Ἀνα-

ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ ΤΗΙΟΥ

ΜΕΛΗ.

ANACREONTIS TEII

CARMINA.

ΑΝΑΚΡΕ'ΟΝΤΟΣ ΤΗΙ'ΟΥ

ΜΕΛΗ.

Εἰς Λύραν.

Θέλω λέγειν [1] Ἀτρείδας·
Θέλω δὲ Κάδμον ᾄδειν·
[2] Ἁ βάρβιτος δὲ χορδαῖς
Ἔρωτα μοῦνον ἠχεῖ.
Ἤμειψα [3] νεῦρα πρώην,
Καὶ τὴν λύρην ἅπασαν.
Κἀγὼ μὲν ᾖδὸν [4] ἄθλους
Ἡρακλέους· λύρη δὲ

Ἔρωτας

1. Materiam Epicam: vide Ode XXVI.

2. Anacreon Ἐυστομίας χάριν utitur Doriſmo, quo ſæpiùs recurrat idem ſonus. Theocritus nonnunquàm Doricam vitat vocalem, κακοφωνίας fugâ; ut in iſto:

Ἐκ κηρῶ σύριγγα καλὰν περὶ χεῖλος ἑλικτάν.

Quin & Anacreon Πλατεασμῷ gaudet in Ioniſmo ad fines verſuum, quo hilaris, & ſonorus videatur. *Barneſius* igitur minùs litavit Muſis, repoſito Ionico Articulo. Erat autem *Barbitos*, autore

ANACREONTIS TEII

CARMINA.

In Lyram ſuam. ODE I.

VOlo dicere Atridas:
Volo & Cadmum canere:
Mea Barbitos vero fidibus
Amorem unum ſonat.
Immutavi nervos nuper,
Et Lyram univerſam:
Atque ego quidem canebam labores
Herculis: Lyra verò

tore Horatii Interprete, *Lyra ſeptichordis Eburnea.* 3. Advertendum, veteres pro diversâ materiâ Carminis immutâſſe ſibi fidiculas. Hinc & inferiùs:

Δότε μοι λύρλω Ὁμήρε
Φορίης ἄνευθε χορδῆς.

Hoc equidem adnotaveram ante *Barneſium.* 4. Eádem forma dicitur ἄεθλον de verbo ἄω, *halo*, quâ & Γενέθλη, & ſimilia alia. Certantium enim

Ἔρωτας ἀντεφώνει,
Χαίρετε λοιπὸν ἡμῖν
Ἥρωες, ἡ λύρη γὰρ
Μόνης [5] Ἔρωτας ᾄδει.

Εἰς Γυναῖκας.

Φύσις [1] κέρατα ταύροις·
Ὁπλὰς δ' ἔδωκεν ἵπποις·
Ποδωκίλῳ λαγωοῖς·
Λέοντι χάσμ' ὀδόντων·
Τοῖς ἰχθύσι τὸ νηκτόν·
Τοῖς ὀρνέοις πέταλα·
Τοῖς ἀνδράσι [2] φρόνημα·
Γυναιξὶν οὐκ ἔτ' εἶχεν
Τί ἦν δίδωσι; κάλλος.

Ἀντ'

enim anhelare est. 5. Suaviter Anacreon usus est Παρομοίῳ in vocibus Ἥρωες, atque Ἔρωτος. Heroum genus prodente Hesiodo, in Bello Trajano, atque Thebano consumptum est. Benè igitur Poëta subjecit Ἥρωες cum antè meminisset *Atridarum*, *Cadmi*, atque *Herculis*.

1. Penultima vocis Κέρατα producitur etiam ab Orpheo apud Proclum, hoc versu:

Ταύρεα ἀμφοτέρωθε δύω χρύσια Κέρατα.

Nihil habet quod hîc dicat *Barnesius*: & tamen quatit Cymbalum. *Baxter*, inquit illâ, *in suæ Anacreontis Editione testatur Penultimam vocis* Κέρατα *ab Orpheo apud Proclum produci. Notandum*

Amores reſonabat.
Valeatis deinceps nobis,
Heroes; Lyra etenim mea
Solos Amores canit.

In Fœminas. Ode II.

Natura cornua tauris;
Et Ungulas dedit equis;
Celeres pedes leporibus;
Leonibus hiatum dentium;
Piſcibus natatum;
Avibus volatum;
Viris animos;
Fœminis non ampliùs habebat.
Quid igitur donat his? Formam.

Pro

dum verò quòd rectè producatur, quandoquidem per contractum ex Κεράατα *fiat.* Fugit illum vera ratio; communes ſcilicet vocales *α*, *ι*, *υ*, vetuſtis fuiſſe in pleriſque vocabulis communi Tempore. Neque enim abſurdè Homerus poſuit Ἄρες, Ἄρες: ſicuti neque Theocritus τὰ μὴ καλὰ καλὰ πεφάνται. Quis unquam legit Κεράς, Κεράατ⊖; vel altero Numero Κεράατα? 2. Vox θούνημα de *animis*, ſeu *virtute bellicâ* prorſùs accipienda videtur, ſecùs ac putavit *Henricus Stephanus*, qui *prudentiam* vertit. *Hic rectè Baxter*, inquit *Barneſius* perquàm humanitèr, cum nullum ſuppeteret

Ἀντ' ἀσπίδων [3] ἁπασῶν,
Ἀντ' ἐγχέων ἁπάντων·
[4] Νικᾷ δὲ καὶ σίδηρον,
Καὶ πῦρ καλή τις οὖσα.

Εἰς Ἔρωτα.

Μεσονυκτίοις ποθ' ὥραις,
Στρέφεται ὅτ' Ἄρκτος ἤδη,
Κατὰ χεῖρα τὴν [1] Βοώτου·
[2] Μερόπων δὲ φῦλα πάντα·
Κέαται, κόπῳ δαμέντα·
Τότ' Ἔρως [3] ἐπισταθεὶς μεῦ
Θυρέων ἔκοπτ' ὀχῆας.
Τίς, ἔφην, θύρας ἀράσσει;
Κατὰ μεῦ [4] σχίσεις ὀνείρους;
Ὁ δ' Ἔρως ἄνοιγε φησί·
Βρέφος εἰμὶ, μὴ φόβησαι.
Βρέχομαι δὲ, κἀσέλην ον
Κατὰ νύκτα πεπλάνημαι

Ἐλέησα

ret effugium, vel ansa rixandi. 3. *Barnesius* edidit de suo, affectato Ionismo, ἁπασέων, cùm sciret veteribus misceri Dialectos. 4. Quippe vim habet expugnandi majorem.

1. *Barnesius* Ionicæ Linguæ studiosus de suo reposuit Βοώτεω, parùm memor Atticos casus etiam Homero esse familiares, atque ipsum Anacreontem convixisse Hipparcho Athenis. 2. De mirà

Pro clypeis univerſis;
Pro haſtis univerſis.
Vincit verò & ferrum,
Et ignem quæcunque eſt formoſa.

In Cupidinem. Ode III.

Mediæ noctis quondam horis,
Vertitur ubi Urſa jam
Per manum Bootæ:
Mortalium etiam nationes omnes
Cubant labore edomitæ:
Tunc Cupido ſiſtens ſe, mearum
Forium cædebat retinacula. [verberat?
Quis, inquiebam ego, fores meas
Media tu mihi diſcindes ſomnia?
Cupido indè, aperi, inquit;
Parvulus ſum, ne metue:
Imbre etiam madeo, & illunem
Per noctem de viâ erravi.

Ego

mirà vultuum diverſitate homines dici videntur Græcis Μέροπες. Erat & avis nomine Μέροψ, ex Meliſſophagorum genere, *Parra* Latinis appellata, & nobis *Heckwald* quæ à diſpertitâ voce, vel repetito ſono, nomen habet. 3. Cùm ſcilicet nihil tale cogitarem. 4. *Barneſius* ὀίσας repoſuit pro eo quod in omnibus Libris eſt ὀίσεις, cùm repetita

Ἐλέησα ταῦτ' ἀκούσας,
Ἀνὰ δ' εὐθὺ λύχνον ἅψας
Ἀνέῳξα, καὶ βρέφος μὲν
Ἐσορῶ, 5 φέροντα τόξον
Πτέρυγάς τε, καὶ φαρέτρην.
Παρὰ δ' 6 ἱστίην καθίξας
Παλάμαισι χεῖρας αὐτοῦ
Ἀνέθαλπον, ἐκ δὲ χαίτης
Ἀπέθλιβον ὑγρὸν ὕδωρ·
Ὁδ', ἐπεὶ κρύος 7 μεθῆκε·
Φέρε, φησὶ, πειράσωμεν
Τόδε τόξον, 8 ἐς τί μοι νῦν
Βλάβεται βραχεῖσα νευρή.
Τανύει δὲ καί με τύπτει
Μέσον ἧπαρ, ὥσπερ οἶστρος.

Ἀνὰ

repetita Ἐρώτησις videatur efficacior. 5. Vox φέροντα congrua ſenſu eſt; eáque Figura Grammaticis dicitur Σολοικοφανές; neque opus eſt ut reponatur φέρον δὲ, quod à Stephano factum video. 6 *Barneſius* in gratiam Ionum de ſuo fecit ἱστίη & Καθίσας, etſi Vaticanus Codex veram repreſentet Lectionem Καθίξας. Subit mirari non diſplicuiſſe ei & ψαλίξω, & ἐκθερίξω, in Ode *in Hirundinem*; imò & verbum τανύει paulo inferiùs, quod de medio Doriſmo eſt. 7. Verbum μεθῆκε Abſolutè accipiendum, quo fit Κρύος in Nominativo. Quod ait Profeſſor Græcus, τὸ Κρύος fore in Nominativo, etſi Activum ſit, Cavillam

Ego miſertus ſum, his auditis;
Et ſtatim lucernam accendens
Aperui, & parvulum quidem
Aſpicio ferentem arcum,
Alaſque, & pharetram.
Juxta inde focum eum faciens ſedere
Palmis meis manus ejus
Refocillabam; ex cæſarie indè ejus
Exprimebam liquidam aquam.
Inde ille, ubi frigus ſe remiſit,
Age, inquit, experiamur
Huncce arcum, in quantum mihi jam
Læditur madefactus nervus.
Tendit indè, & me ferit
Medium jecur, tanquam œſtrus.
Exſilit

villam ſapit. 8. Pro ἐςὶ, quod in Textu fuerat, nos levi mutatione repoſuimus ἐς τί, cùm *Stephanus* feciſſet εἴτι. *Rectiùs Scaliger*, *Henricus Stephanus*, & *Fabri Filia* εἴτι, inquit de Cathedrâ Profeſſor *Barneſius*, Numeratis tantùm ſuffragiis: Neque novit Homericum eſſe,

Ἐς τί ἔτι κτείνεσθε ἐάσετε λαὸν Ἀχαιοῖς;

Etſi paulatim deflexo ſenſu. Theocritus etiam poſuit, Ἴδ' ἁ χάρις ἐς τί ποθέρπει, eâdem penè loquelâ. Quis ambigeret lædi pluviâ nervum? Puer Cupido dicit ſe velle ſcire *in quantum*; quod magis Morale eſt, & Comicum. Nos etiam Li-

Ἀνὰ δ' ἅλλεται καχάζων.
Ξένε, δ' εἶπε, συγχάρηθι·
Κέρας ἀβλαβὲς μὲν ἐστι·
Σὺ δὲ [9] καρδίην πονήσεις.

Εἰς Ἑαυτόν.

[1] Ἐπὶ μυρσίναις τερείναις,
Ἐπὶ λωτίναις δὲ ποίαις,
[2] Στορέσας θέλω [3] προπίνειν·
Ὁ δ' Ἔρως, χιτῶνα δήσας
Ὑπερ αὐχένος [4] παπύρῳ,
Μέθυ μοι [5] διακονείτω.
Τρόχος ἅρματος γὰρ οἷα
Βίοτος τρέχει κυλισθείς·
Ὀλίγη δὲ κεισόμεσθα
Κόνις, ὀστέων λυθέντων.

Τί

terarum ductum secuti sumus, quod cæteri non fecêre. Hujusmodi locutio est & apud *Juvenalem*: *In quantum sitis, atque fames, & frigora poscunt*: 9. Παροιμιακόν est, & de medio acceptum.

1. Hoc est, *Fronde super viridi*, ut apud Virgilium est; quod tempore æstivo à veteribus factitatum est. 2. Στορέσας Passivum in Activo est, more Attico. Et mecum convenit Barnesio. 3. Προπίνειν non solúm *propinare* est, sive *præbibere*; verùm etiam *vino se proluere*, pro diversâ

Exſilit deinde cachinnans.
Et, mi hoſpes, aiebat unà gratulare,
Cornu quidem meum eſt illæſum;
Tu verò cor dolebis.

In Semetipſum. Ode IV.

Super myrteis teneris,
Super lotinis etiam herbis,
Stratus volo potare.
Cupido deinde, tunicam ligans
Super cervice ſuâ papyro,
Temetum mihi miniſtret.
Rota currûs enim qualitèr,
Vita noſtra currit voluta,
Exiguúſque jacebimus
Cinis, oſſibus ſolutis.

Quid

versâ ſignificatione Præpoſitionis πρὸ. 4. Ex papyro Ægyptiacâ olim conficiebantur navigiola, Stragula, & ſervorum veſtimenta. De quâ re videſis, Plin. Lib. 9. Nat. Hiſt. Huc ſpectat etiam quod occurrit apud Juvenalem Sat. 4.

Succinctus patriâ quondam, Criſpine, Papyro. Erant autem ejuſmodi ſervorum tunicæ nodo quodam humeris alligatæ, loco fibulæ, tempore præſertim miniſterii; ut vel ex iſto loco patet. Barneſius modo nihil queritur. 5. Barneſius Ioniſmi amore de ſuo repoſuit διηκονείτω, ſatis au-

 dactèr,

Τί σε δεῖ [6] λίθον μυρίζειν;
Τί δὲ γῆ χέειν μάταια;
Ἐμὲ μᾶλλον, ὡς ἔτι ζῶ
Μύρισον, ῥόδοις ἢ [7] κρᾶτα
Πύκασον, κάλει δ' ἑταίρους,
Πρὶν, [8] ἐρῶ σε, δεῖ μ' ἀπελθεῖν
[9] Ὑπὸ νεκρέων χορείας
Σκεδάσαι θέλω μερίμνας.

Εἰς

dactèr, cum ſciret in plurimis efferri vocalem *α* communi tempore. 6. Tangit antiquum morem inungendi lapides ſepulcrales, ſive σήλας, pretioſis unguentis, atque etiam Libationum Diis manibus identidem factarum. 7. Κρᾶτα dici in maſculino genere ab Homero, & Sophocle oſtendit Barneſius. 8. Ita immutatâ unâ literulâ *κ*, levi conjecturâ hunc locum ſanavimus; cùm antehac nullo planè ſenſu conceptum eſſet, Ἔρως ἐκεῖ μ' ἀπελθεῖν, ac ſi Poëta elegantiſſimus *Amorem* inutilitèr, atque inanitèr compellâſſet. Ad quod ita noſter Profeſſor: *Non jam autor elegantiſſimus Amorem inutilitèr, atque inanitèr compellat; ſed ſatis memor, quòd Amor ipſe Miniſtri nunc officium agat, jubet illum ſuas partes ſedulò agere.* Verùm ipſe parùm memor eſſe videtur Anacreontem dudùm meminiſſe Amoris ſub Tertiâ Perſonâ, adeóque illum, quem modò allocutus eſt, incerti nominis eſſe amicum. Putatne miniſtrorum fuiſſe *Lapides inungere*, & defunctorum manibus libare? Noſtrâ igitur emenda-

Quid te opus eſt lapidem inungere ?
Quid verò terræ infundere vana?
Me magis, ut adhùc vivo,
Inunge, roſis & caput meum
Necte; voca deindè amicam;
Priùs, obſecrabo te, quàm oporteat
Ad inferorum choreas, [me abire
Diſſipare volo curas.

In

mendatione nihil certius. Atqui *mallet* me feciſſe δῶν; nam δῶ, ſi tanto Profeſſori fides, *certè non ſufficiet, niſi ν præceſſerit.* Cedo manum ferulæ, Profeſſor. Vin' tu audire Theocriti Scholiaſten Græcum? hominem ſuæ linguæ peritiſſimum ? Τὸ ὃ πεὶν, inquit ille, ἐνίοτε μὲν μὴ Ἀπαρεμφάτῳ λέγεται, οἷον πεὶν γενέσθαι τόδε ἔγενετο τόδε· ἐνίοτε δὲ μὴ Οὐσιικῶς, οἷον πεὶν ποιήσω τόδε ἐποίησα τόδε. Δοκεῖ δὲ μὴ Ἀπαρεμφάτῳ λέγεσθαι ἐπὶ τοῦ ποιουμένου πράγματος· μὴ Οὐσιικῶς δὲ ἐπὶ τοῦ ποιοῦντος αὐτό. Quid apertiùs? 9. Hoc eſt, ad Choreas in Elyſio Celebratas : conſtat enim Præpoſitionem ὑπὸ modò in eo ſenſu eſſe, quo & apud Homerum, Αἰαντος δ' ἀνὴρ ὑπὸ Ἰλιον ἦλθε. Unde novit *Barneſius* hoc fuiſſe Anacreonti Ironicè prolatum, atque illum nullos credidiſſe manes, more ſui ſæculi?

1. Ita

Εἰς Ῥόδον.

Τὸ ῥόδον τὸ τῶν Ἐρώτων,
[1] Ἀναμίξωμεν Διονύσῳ·
Τὸ ῥόδον τὸ καλλίφυλλον
Κρατάφοισιν ἁρμόσαντες,
[2] Πίνωμεν ἀβρὰ γελῶντες.
Ῥόδον, ὦ φέριστον ἄνθος·
Ῥόδον, [3] Ἱερὸν μέλημα·

Ῥόδα

1. Ita reſtitui, cùm anteà claudicaret Metrum: Siquidem omnes impreſſi Codices habebant Μίξωμεν. Quin & vox Διόνυσος paulo inferiùs pro Triſſyllabâ uſurpatur in Παρὰ σοῖς Διόνυσε σηκοῖς. Explicatur etiam ſenſus hujus verſûs in alio Odario, quod Εἰς Κόρινθον inſcribitur:

Ὄρα καὶν στεφάνοισιν
Ὅπως πρέπει τὰ λευκὰ
Ῥόδοις κεῖνα πλακέντα.

Verùm *magnis autoribus fraudem facere veretur Barneſius; Baxter autem ſatis audacter legit* Ἀναμίξωμεν Διονύσῳ. *Non videmus id manticæ quod in tergo eſt.* Ipſe Criticorum omnium audaciſſimus meam improbat audaciam. Quæ verò audacia cenſenda eſt, reponere Præpoſitionem quæ exciderat? Quæ ipſe de Commutatoriis pedibus ſcribit, alieno crepat loco. 2. Anacreon, quo bibendi aſſiduitatem ſignificet, lepidiſſimè orditur à Spondæo: produxit etiam ultimam in voce

In Roſam. Ode V.

Roſam, quæ Amorum eſt,
Remiſceamus Baccho;
Roſam pulcris foliolis
Temporibus noſtris adaptantes,
Potemus delicatulè ridentes.
Roſa, ô præſtantiſſime flos,
Roſa Veris cura;

Roſæ

ce ἀδρᾷ cauſâ accentûs; & quòd α communis vocalis ſit. Vix ſibi temporat Profeſſor quin inſulsè reponat Πιόμεθ' ἀδρὴν γελῶντες. Benè eſt quòd meminerit veritum fuiſſe ſe fraudem facere magnis autoribus. 3. Metrum exigit ut ſit Ἐιαρῷ; vel ut nos ante fecimus Ἠαρῷ, *nec viſum ante, nec auditum Barneſio*, qui vidit omnia. Quis neſcit Commune βασιλέας, Atticè dici βασιλεῖς, & Ionicè βασιλῆας, & indifferentèr dici Poëtis ἔαται, ἔιαται, & ἧαται, pro εἶνται? Utcunque fuerit, nos modò facimus ἰαρῷ, tum (quod ipſe ait alicubi) *ne offendantur imperitiores*, quàm ut gratiam rependamus eximio Profeſſori, quòd, pro ſingulari quâ eſt comitate, *Erratum* cenſeat *Typographicum*, non noſtrum. Τὸ μέλημα autem hîc dici pro *alumno*, quis præter *Barneſium* affirmet? Roſam certò *Veris* Poëta dicit *Curam*, ſive *delicias*, quod Roſis coronari ſoleret hujus Dei imago. Atque hinc eſt quod inferiùs, inſigni Ode in Ver, Στεφανοῦσθαι ponat

Ana-

Ῥόδα καὶ θεοῖσι τερπνά.
Ῥόδα παῖς ὁ τῆς Κυθήρης
Στέφεται καλοῖς ἰώλοις,
Χαρίτεσι συγχορεύων.
[4] Στέφον ἔν με, καὶ [5] λυείζω,
Παρὰ σοῖς Διόνυσε σηκοῖς,
Μετὰ Κύρης βαθυκόλπου,
Ῥοδίνοισι στεφανίσκοις
Πεπυκασμένος χορεύσω.

Κῶμος.

Στεφάνους [1] μὲν κεφαλῇσι
Ῥοδίνους ξυναρμόσαντες

[2] Μεθύο-

Anacreon Epitheton ejùs perpetuum. 4. Falsus est *Barnesius* qui credat Στέφον ἔν esse Amphimacrum, cùm sit Anapæstus. Veteribus enim Vocales breves etiam pro brevibus fuerant ante geminas, dupliceſque consonantes; quod ostendunt & Exempla, quæ ipse adducit ex Homero. Sic & noster inferiùs, Μέλπομαι ἔῤῥδον θεεινόν: neque enim Antiquissimi semper servabant Positionem. 5. Etsi *Barnesius* repererit in Vaticano Exemplari λυείζω, pro λυείσω, ipse tamen de suo posuit λυείσω, mero Ionismi amore; neque habet Διόνυσε pro Trissyllabo. Abhorret enim delicatulus noster à Synecphonesi; quam tamen Dionysius in Periegesi secutus est in

Rosæ etiam Divis grata;
Rosis puer Cytheres
Coronatur pulcellis comis,
Cum Gratiis unà saltans.
Corona me igitur, & Lyrâ cano,
Ad tua, Bacche, sacella:
Unà cum puellâ profundo sinu,
Roseis corollis,
Stipatus saltabo.

Pervigilium. Ode VI.

Corollas quidem temporibus
Roseas coäptantes

In

In isto; Ἄγχι δ' Ἐρυθραῖόν τε, καὶ Αἰθιόπιον κάλέουσι. 6. Κούρη βαθύκολπος Poëtæ dicitur cui sunt grandiusculæ mammæ, & quasi sororiantes. Græcis in deliciis fuisse pingues, & proceras, aliàs ostensuri sumus. Nescio cur nugari dicat Professor, qui priorem syllabam in βαθυκόλπου, atque στεφανίσκοις productam volunt, ob latentem spiritum asperum in literâ φ, atque eodem tamen tempore concedat illud fieri ante quodvis aspiratum; nisi quòd ista ratio exturbatura erat suos Ionicos pedes ἀπ' ἐλάσσονος, neque nobis opus esset Metricâ ejus Arte.

1. Pes Trochaicus loco Jambici; sicuti & inferiùs versibus 5. 8. 9. 2. Μεθύομεν hoc loco Anapæstus est: nam ἐν συνεκφωνήσει profertur, sicuti

[2] Μεθύομεν ἁβρὰ γελῶντες.
Ὑπὸ βαρβίτῳ δὲ [3] κούρα,
[4] Κατὰ κισσοῖσι βρέμοντας
Πλοκάμοις φέρουσα [5] θύρσους,
[6] Χλιδανόσφυρος χορεύει.
Ἁβροχαίτας δ' ἅμα κοῦρος,
[7] Στομάτων ἁδὺ πνεόντων,
Κατὰ [8] πηκτίδων ἀθύρων,
Προχέει λίγειαν ὀμφάν.

Ὁ

uti *Tenuia* apud Virgilium. Notandum eſt etiam ultimam produci propter ſequentem aſpirationem; atque etiam poni ο pro ω per Poëticam Συστολὴν. Quin & ultima vocis ἁβρὰ producitur ob accentum, uti ſuperiùs. 3. Vocalis α in κούρα, ἁβροχαίτας, χρυσοχαίτας, ἁδὺ, & ὀμφάν, à *Barneſio* more ſuo mutantur in η, Ioniſmi tantum ſtudio; ac ſi Anacreon magis neſciret Doricè, quàm Theocritus Ionicè. Quis dicat an hæc Poëta cantaverit in Æolicâ urbe? Quantulùm diſtabat Epheſus ab Æolum urbe Magneſiâ? Notandum verò dici *ſubter Barbito*, ut apud Horatium *ſub judice*; quòd in editiore loco ſederet Fidicen. 4 *Barneſius* gloriatur ſe primum βρύοντας repoſuiſſe pro βρέμοντας, & miratur neminem ante ſe id feciſſe, cùm, ut ille, κατακίσσοισι ſcripſerint unâ voce, parùm advertens, etſi à nobis monitus, dividi Præpoſitionem κατ' per Τμῆσιν à participio βρέμοντας. Cùm autem & *hederæ*, & *thyrſi*, & *ſaltatio* omnis ad Bacchi ſpectent cultum,

Inebriemur mollitèr ridentes.
Subter Barbito etiam puella,
Hederis nutantes
Cincinnis ſuis gerens thyrſos,
Delicatis malleolis ſaltat.
Mollique cæſarie unà puſio,
Foraminibus ſuavitèr ſpirantibus,
Per compactas fiſtulas ludens,
Profundit liquidam vocem.

Cupido

tum, quod vel aptius, vel efficacius Thyrſis Epitheton voce βρέμουσες? Cur modò non veretur magnis autoribus fraudem facere? niſi forſan aliorum vice ſemper ſoleat vereri. 5. Huc facit vel maximè quod à vetere Horatii Interprete, à Cruquio edito, dictum video, ad Epod. XVI. *Thyrſi arborum rami ſunt, & velamina puellarum*; ut & Θυρσοὶ ſint pro *ſerto*, vel *coronâ*. 6. Hoc eſt Καλλίσφυρος, vel ἀσφυρος: nam & à formâ, & candore pedum laudari veteres inferiùs dicemus. 7. *Barneſius* de ipſius puſionis voce intelligit, minùs rectè, ut nobis videtur. Neque ſanè opus eſt, ut refingatur ἀδύρει περιχέων, etſi Vaticanus Codex illud repræſentet. Tollit etiam Ὁμοιοτέλευτον Anacreonti admodùm familiare. 8. *Barneſius*, ad Oden iſtam, πηκτίδας habet pro *Panduræ*, cùm nos in priore noſtrâ editione *plures* dicamus *tibias, ſive fiſtulas in unum organum conjunctas, ad formam Paſtoralis Fiſtulæ*, ſeu Panduræ. Hic tamen ad Fragmen-

Ὁ δ' Ἔρως ὁ χρυσοχαίτας,
Μετὰ τοῦ καλοῦ Λυαίου,
9 Μετὰ τῆς καλῆς Κυθήρης,
Τὸν ἐπήρατον γηραιοῖς
10 Κῶμον μέτεισι χαίρων.

Εἰς Ἔρωτα.

1 Ὑακινθίνῳ με ῥάβδῳ,
Χαλεπῶς Ἔρως 2 βαδίζων,
Ἐκέλευσε 3 συντροχάζειν.
Διὰ δ' ὀξέων μ' 4 ἀναύρων,
Ξυλόχων τε, καὶ φαράγγων

Τρο-

tum 84. se doctior factus ex idoneis autoribus ostendit Πηκτίδας esse Μάγαδιν Lydium, atque Hesychium αὐλοὺς dixisse κιθαριστηρίους. Viginti fuisse Chordis ostendit ipsum Fragmentum, ex Athenæo adductum:

Ψάλλω δ' εἴκοσι πάσαις
Χορδαῖσιν Μάγαδιν ἔχων,
Ὦ Λεύκασσι, σὺ δ' ἡβᾶς.

Magadin dici puto quod nobis est *Organon*: unde & Græcis natum Proverbium: Μάγαδις λαλήσω, μικρὸν ἅμα σοι, καὶ μέγα. Pro καὶ legimus μετ'; poscente Metro, neque *Barnesius* irascitur, ut solet; forsan *Baxteri* oblitus. 10. Solutè efferendum est, ac si esset Κόομον; sic constabit Anapæstus. Ex hâc voce conjicere licet Pervigilium Bacchi, vel certè alicujus numinis, hâc Ode

Cupido etiam aureâ cæſarie,
Unà cum pulcro Lyæo,
Unà cum pulcrâ Cythereâ,
Peramabilem ſenibus
Comeſſationem peragit lætus.

In Cupidinem. Ode VII.

Hyacinthinâ me virgâ,
Duritèr Cupido gradiens,
Jubebat unà ſecum curſitare.
Per celeres dein me torrentes,
Nemoroſáque, atque valles
Curſi-

de celebrari: Idem enim κῶμος Græcis, quod & Pervigilium, ſive Comeſſatio Latinis. Maximè convenit ſermo Doricus ruſtico temulentorum choro.

1. Hyacinthus *Virgilii* Vaccinium eſt, quod Salmaſius Iridem eſſe ſatis probavit. Erat autem flos iſte Amori ſacer. *Et tinctus violâ pallor amantium.* 2. Nihil opus fuerat *Barneſium*, *Danielem Heinſium*, quod ipſe ait, ſecutum feciſſe in Accuſativo βαδίζουσ', ac ſi χαλεπῶς *ægrè* eſſet, ſive *difficultèr*. Nolim fraudem fieri magnis autoribus. 3. Signata vox. 4. *Anauri* etiam fluminis mentio eſt apud Moſchum in iſto; φαιδρύνοιτο χοΐα περχοῦσιν Ἀναύρῳ: Et apud Lucanum in iſto; *Quique nec humentem nebulam, nec rore madentem Aëra, nec tenues ventos aſpirat*

Τροχάοντα πεῖρεν ὕδρος.
[5] Κραδίη δὲ ῥινὸς ἄχρις
Ἀνέβαινε. κἂν ἀπέσβην.
Ὁ δ' Ἔρως μέτωπα [6] σείων
Ἁπαλοῖς πτεροῖσιν, εἶπε,
Σὺ [7] γὰρ οὐ δύνῃ φιλῆσαι.

Εἰς τὸν ἑαυτοῦ Ὄνειρον.

Διὰ νυκτὸς ἐγκαθεύδων
Ἁλιπορφύροις τάπησι,
[1] Γεγανυμένος Λυαίῳ,
Ἐδόκουν ἄκροισι ταρσοῖς
Δρόμον ὠκὺν ἐκτανύειν,
Μετὰ παρθένων ἀθύρων.
Ἐπεκερτόμουν δὲ παῖδες
Ἁπαλώτεροι Λυαίου,
[2] Δακέθυμά μοι λέγοντες,

Διὰ

rat Anaurus. Hoc equidem eo libentiùs adduco, quòd notationem tangat nominis. 5. Etiam ventriculus apud vetustos pro corde habitus est, undé *Cardiaci* dicti sunt, qui minus valebant stomacho. 6. Animo enim linquebatur Anacreon. Hunc locum imitatum fuisse Bionem ostendit Professor, in isto versu:

Ὃς δ' ὄπιθεν πτερύγεσσιν ἀναψύχων τὴν Ἀδωνιν.

7. Τὸ

Curſitantem trajecit hydrus.
Cor inde meum narem uſque [ctus.
Aſcendit: & ſum tantùm non extin-
Cupido verò frontem mihi ventilans
Mollibus ſuis pennis, dicebat;
Tu etenim neſcis amare.

In Somnium ſuum. Ode VIII.

Per noctem indormiens
Purpuræ marinæ tapetibus,
Nitidus factus Lyæo, [lis
Videbar mihi ſummis pedum palmu-
Curſum celerem intendere,
Cum virginibus ludens.
Proſcindebant inde me pueri
Teneriores ipſo Lyæo,
Mordacia mihi dicentes,

Ob

7. Τὸ γὰρ hoc loco ἐν ἤθει dicitur, quaſi tu dicas, *uti cerno.*

1. Γεγανυμένῳ dicitur ex hilaritate nitidus. Γανῶσι dicuntur fictilia, quæ tectorio incruſtantur, & ſplendeſcunt. *Barneſius errare* dicit *qui has duas voces confundunt.* Equidem ea nullatenùs confundi volui: tantùm appoſui Ὁμοίῳ Παεθέσιν. 2. Signata vox, & Moralis. 3. In animo habentem, & per hoc aggredientem.

4. *Bar-*

Διὰ τὰς καλὰς ἐκείνας.
[3] Ἐθέλοντα [4] ᾧ φιλῆσαι
[5] Φύγον ἐξ ὕπνου με παῖτες.
Μεμονωμένος δ' ὁ τλήμων
Πάλιν ἤθελον καθεύδειν.

Εἰς Περιστεράν.

Ἐρασμίη [1] πέλεια,
[2] Πόθεν, πόθεν [3] πέτασαι;
Πόθεν μύρων [4] τοσούτων,
Ἔπ' ἤερος θέουσα,
Πνέεις τε καὶ φεκάζεις;
[5] Τίς ἐστι σοὶ μελεδών;
Ἀνακρέων μ' ἔπεμψε

Πρὸς

4. *Barnesius*, etsi agnoscit φ esse Ectaticum, alieno tamen loco infercit ἂν post particulam ᾧ. 5. Figuratè dicitur ἐξ ὕπνου, pro ἐξ ὑπνίου, & Comicè παρέλκει.

1. Πελεια propriè columba *furva* est, à πελὸς, vel πελειὸς, quod veteribus Græcis pro *pullo* erat: Poëticâ tamen καταχρήσει ità quævis dicitur Columba; undè & Πελειάδες, quasi πελειάδες nomen suum accepêre. 2. Nil necesse est τὸ πόθεν modò unicè dici pro ἀπὸ τίνος, quod vult *Barnesius*. 3. *Barnesius* de suo more pro πέτασαι fecit πέτασσαι, cùm sciret vocalem α in pluribus esse communem. 4. Frustrà fuerit hoc loco

Ob formoſas illas.
Volentem dein oſculari
Fugiebant è ſomno me omnes;
Solus relictus ergo miſellus
Rurſùs volui dormire.

In Columbam. Ode IX.

Amabilis Columba,
Unde, unde tu volas?
Unde unguenta tanta
Super aëre currens
Et ſpiras, & irrorâs?
Quænam eſt tibi cura?
Anacreon me miſit

Ad

loco monere τοσούτων leporis causâ poni pro τοιούτων. 5. Pro τίς δέ τοι μέλει δέ, quod vix ullum conficiebat intellectum, nos levi admodùm mutatione ità reſcripſimus, cum *Stephanus* feciſſet, Τί δ' ἔστι σοὶ μέλημα; ex imitatione ſcilicet Theocriti, qui & ipſe hunc locum imitatus videtur, ut & multa alia. Scaliger ingeniosè quidem, ſed nimis durè duplici poſuit αἰτήσει, *Cupis quis ille ſcire?* nullâ cum emendatione. *Barneſius* aliquanto duriùs ſic diſtinguit, Τίς δέ τοι; μέλει δέ. Atque ita διαφέρει: τίς δέ τοι δεσπότης, τοῦτο γὰρ μέλει μοι, ἵνα γνώω. Ut ſint verba Poëtæ, non columbæ. Unde noſcere eſt

Πρὸς παῖδα, πρὸς [6] Βάθυλλον,
Τὸν ἄρτι τῶν ἁπάντων
Κρατοῦντα, καὶ τύραννον.
Πέπρακέ [7] μ' ἡ Κυθήρη,
Λαβοῦσα μικρὸν ὕμνον.
Ἐγὼ δ' Ἀνακρέοντι
[8] Διακονῶ τοσαῦτα·
Καὶ νῦν, [9] ὁρᾷς, ἐκείνου
Ἐπιστολὰς κομίζω.
Καὶ φησιν εὐθέως με
Ἐλευθέρην ποιήσειν.
Ἐγὼ δὲ, κἢν ἀφῇ με,
Δούλη μενῶ παρ' αὐτῷ.
Τί γαρ με δεῖ πέτασθαι
[11] Ὄρη τε, καὶ κατ' ἀγρούς,
Καὶ δένδρεσιν καθίζειν,
Φαγοῦσαν ἄγριόν τι;

Τονυῖ

cur reddiderit τὸ πόθεν, παρὰ τίνος· *Baxter* inquit noster Professor, *magis observatis Literarum vestigiis*, τίς ἐστί σοι μεληδών; *Barnesius*, inquam ego, nullo cum sale, τίς ἐστί σοι μέλει δέ. 6. Βάθυλλος ὑποκοριστικὸν est nominis Βαδυκλῆς, quod & *Barnesio* visum est. 7. Benè reposuit *Faber* μ' ἡ pro μὲν. poscente Metro, quod nos fugit in Primâ Editione; *Barnesius* opportunè monuit in suâ. Sed hoc fugerat etiam Fabri filiam. 8. Ionicum

Ad puerum ſuum, ad Bathyllum,
Qui jam eſt univerſorum
Potens, atque Princeps.
Vendidit me Cytherea,
Acceptâ parvâ cantilenâ:
Ego inde Anacreonti
Miniſtro tanta.
Atque nunc, ut cernis, illius
Epiſtolas porto.
Et ille ait ſe ſtatim me
Liberam facturum.
Ego verò, etſi dimittat me,
Serva manebo apud eum.
Quid enim me opus eſt volare
Per montes, & per agros,
Et in arboribus ſedere,
Edentem neſcio quid agreſte?

Nunc

cum Δηκονῶ unicè placuit *Barneſio*. Nobis religio eſt magnis autoribus fraudem facere- 9. Satis felicitèr *Henricus Stephanus* hoc loco repoſuit ὀρᾶς pro οἷας, etſi contradicant *Barneſius*, atque *Faber*. Una Literula non erit magnæ fraudi. Minùs placet *Danielis Heinſii* ἰᾶσ', quod *Barneſius* ingenioſum putat; ego importunum. 10. Sic & inferiùs ἢ Νεῖλον ἢ πὶ Μέμφιν. Fi-

Τανῦν ἔδω μὲν ἄρτον
Ἀφαρπάσασα χειρῶν
Ἀνακρέοντος αὐτοῦ.
Πιεῖν δέ μοι δίδωσι
Τὸν οἶνον ὃν προπίνει.
Πιοῦσα δ' ἂν χορεύσω,
Καὶ δεσπότην [11] ἐμοῖσι
Πτεροῖσι συγκαλύψω.
Κοιμωμένη δ' ἐπ' [12] αὐτῷ
Τῷ Βαρβίτῳ καθεύδω.
Ἔχεις ἅπαντ' ἄπελθε·
[13] Λαλιστέραν μ' ἔθηκας,
Ἄνθρωπε, τῆς κορώνης.

Εἰς Ἔρωτα Κηρινὸν.

Ἔρωτα κηρινόν τις
Νεηνίης ἐπώλει·
Ἐγὼ δὲ οἱ [1] πρᾶσας
Πόσου θέλεις, ἔφην, σοὶ

Τὸ

gura Ζεῦγμα à posteriore. 11. Pro Ἀνακρέοντα idem *Stephanus* posuit ἐμοῖσι, quem nos optimo jure sequimur: constat enim primâ fronte Ἀνακρέοντα è margine libri, cum maximo Metri damno in contextum irrepsisse. Scaligeri ὑποκορυστικὸν Ἀνάκραν, frigidiusculum est; neque magis arridet *Longipetrani* γέροντα. *Barnesius* ipse

Nunc ego quidem panem,
Abripiens è manibus
Anacreontis ipſius.
Bibendum autem mihi donat
Vinum quod præbibit:
Bibens verò forſan ſaltavero,
Atque herum meum meis
Pennis contexero.
Cubans verò ſuper ipſo
Barbito dormio.
Habes omnia, abito;
Loquaciorem me ſtatuiſti,
Mi homo, etiam cornice.

In Cereum Cupidinem. Ode X.

Cupidinem cereum neſcio quis
Adoleſcens vendebat.
Egóque illum adiens
Quanti vis, aiebam, tibi

Quod

ipſe non litigat. 12. *Barneſius* mallet ἀυτῦ; verùm perinde eſt. Αὐτῷ videtur magis Anacreonticum. 13. De medio accepta locutio. *Barneſius* repoſuit ὦ, pro τῦς.

1. Derepentè ſuperveniens: magis Comicum eſt hoc quàm ἐπιγενόμενος. Latini veteres dixêre *præſius*. 2. Codex Vaticanus, ut autor eſt *Barneſius*, alterâ ſcripturâ habet

Τὸ [2] τυχθὲν ἐκπερῶμαι;
Ὁ δ' εἶπε [3] Δωριάζων,
Λάβ' αὐτὸν, ὅπωσι λῇς.
[4] Ὅμως δ' ἂν ἐκμάθῃς πᾶν·
Οὐκ εἰμὶ [5] κηρτέχνης·
Ἀλλ' ἃ θέλω [6] ζωοικεῖν
Ἔρωτι [7] παντορέκτα.
Δὸς ἕν, δὸς αὐτὸν ἡμῖν
Δεξαχμῆς καλὸν σύνδινον.
Ἔρως, σὺ δ' εὐθέως με
Πύρωσον· εἰ δὲ μὴ, σὸ
Καλὰ φλογὸς [8] τακήσῃ.

Εἰς Ἑαυτόν.

Λέγουσιν αἱ γυναῖκες,
Ἀνακρέων, γέρων εἶ·

Λα-

bet τυχθέν. 3. Fuerant Dores aliquantùm agreſtes, atque ſimpliciores. 4. Neſcio cur vel Faber de ὅμως fecerit ὅπως, vel *Scaliger* & *Bardeſius* δ' ἴν pro δ' ἄν, niſi ſtudio novandi, quod nobis abeſſe volumus. 5. *Barneſius* pergit in Doriſmo, probabili ſanè ratione; ſed ſine librorum autoritate; præterquàm quod in Vaticano MS. repererit παντορέκτα, quod & nos ſecuti ſumus. Decuit tolli vocem in Doricum Sonum ad finem. Incertum an Anacreon Doriſmi intantùm

Quod fictum eſt emam?
Ille deindè dicebat Doricè,
Tibi habe eum quanti vis. (nem,
Attamen ſi tu ediſcere vis rem om-
Ego non ſum cereus ſigillarius:
Verùm nolo unà cubare (tente.
Cum Cupidine omnium rerum appe-
Da igitur, dato illum nobis
Pro drachmâ lepidum concubinum.
Amor, tu verò protinùs me
Incende: ſin minùs, tu ipſe
In flammâ colliqueſces.

In Semetipſum. Ode XI.

Dicunt mihi mulieres,
Anacreon ſenex fis:

Ac-

tantùm fuerit curioſus, ut & diceret ἄιμι, vel ἐμμὶ καρτέχνας, & pro σωοικεῖν poneret Συοεχῆν. Illud forſan nimis ῥητικὸν foret, in tam liberali viro. 6. Συοικεῖν modò pro συγκαθεύδειν eſt; conjugale vocabulum. 7. Cupido hoc loco παντοφέκτας dicitur; voluit enim ἄταχτα παίζειν, quod alias dicit noſter Anacreon. 8. Minitatur ei magica tormenta; de quibus ita Virgilius, Ecl. 8.

Limus ut hic dureſcit, & hæc ut certa liqueſcit
Uno eodemque igni, ſic noſtro Daphnis amore.

In traditis veterum perſuaſionibus & iſta fuerat, dedi-

Λαβὼν ἔσοπτρον ἄθρει
Κόμας μὲν οὐκέτ' οὔσας,
Ψιλὸν δέ σευ μέτωπον.
Ἐγὼ δὲ τὰς κόμας μὲν
Εἴτ' εἰσὶν, εἴτ' ἀπῆλθον.
Οὐκ οἶδα, τοῦτο δ' οἶδα,
Ὡς τῷ γέροντι μᾶλλον
Πρέπει [1] τὰ τερπνὰ παίζειν,
Ὅσῳ πέλας τὰ μοίρης.

Εἰς Χελιδόνα.

Τέσοι θέλεις ποιήσω;
Τί σοι, [1] λάλη χελιδών,
Τὰ ταρσά σευ τὰ κοῦφα.
Θέλεις λαβὼν ψαλίξω,
Ἢ μᾶλλον [2] ἔνδοθέν σευ
Τὴν γλῶσσαν, ὡς ὁ Τηρεὺς

Ἐκεῖ-

dedicatis jam imaginibus adesse Deorum animas: quâ de re videsis Apuleii Asclepium.

1. Locutio liberalis, & verecunda. Mirificè placuit *Barnesio* τὸ τερπνὰ παίζειν, quod in Vaticano Exemplari est: nobis verò altera lectio amœnior videtur, & majoris ἀφελείας.

1. Lapsus videtur memoriâ Hesiodi Interpres Proclus, qui, ut ostendit *Barnesius*, pro λάλη habet κωτίλη; cùm & Vaticanus liber habeat λαλεῦ,

Accepto ſpeculo conſidera,
Comas quidem non ampliùs eſſe,
Nudámque tuam frontem.
Ego verò comas meas,
Utrum hic ſint, an abierint,
Non novi; illud autem novi,
Senem eo magis
Decere lepida ludere,
Quo propiora ſunt quæ ſunt Fati.

In Hirundinem. Ode XII.

Quid tibi vis faciam?
Quid tibi, garrula hirundo?
An alas tuas leves
Vis ut prehendens forfice ſecem?
An magis ut ex ore tuo
Linguam, quemadmodum Tereus

λαλεῖν, & reliqui omnes, præter ipſius *Barneſii* Editionem, λάλη. Certè vel in Sequente Ode λάλον ὕδωρ legimus, & in Ode Εἰς Πειστεράν, λαλιστέραν κορώνης. Quid quòd κωτίλλη ſit hirundinis alterum nomen? κωτίλλην γὰρ λέγυσι τ᾽ χελιδόνα, inquit Theocriti Interpres Græcus. 2. Facetè garrit Anacreon: nam ἔνδοθέν σε hoc loco παρέλκει. 3. *Tereus* ille non præcidebat *Procnes* linguam; verùm *Philomelæ*. Ariſtoteles in Rhetoricis & *Procnen* dici *Philomelam*

Ἐκεῖνος, ἐκθερίξω;
Τί μεὶ καλῶν ὀνείρων
Ὑπορθρίαισι φωναῖς
Ἀφήρπασας Βάθυλλον;

Εἰς Ἑαυτόν.

Οἱ μὲν καλὴν [1] Κυβήβην
Τόν [2] ἡμίθηλυν Ἄττιν
Ἐν οὔρεσι βοῶντα
Λέγουσιν ἐκμανῆναι·
Οἱ δὲ [3] Κλάρου παρ' ὄχθαις
Δαφνηφόροιο Φοίβου
Λάλον πιόντες ὕδωρ
Μεμηνότες βοῶσιν.

Ἐγὼ

melam monet: quod vel ipse firmat Virgilius, qui in Bucolicis posuit; *Quas illi Philomela dapes.* ——

1. Κυβήβη eadem est quæ & Κυβέλη; nempè Phrygia Dea, sive magna Deorum mater, Terra; hanc pulcerrimus adolescens *Attin*, sive *Attis*, sive *Sol*, & *Adonis*, deperire ferebatur, atque ex amore commotâ fuisse mente. 2. Et Ἀνδρόγυνος, & Spado: tam *Adonis*, quam *Attin*, vitiosè proferuntur pro Ἀτταγυνὶς, sive Μητροπάτωρ. Atque hinc corrigendus nobis Hesychius. Nam pro Ἀδαγοὺς legendum Ἀδαγοῦνος θεὸς παρὰ Φρυξίν; quem & Ἑρμαφρόδιτον dicit θεόν. 3. Constans fuit

Ille, demetam?
Quid de meis lepidis ſomniis
Matutinis tuis vocibus
Abripuiſti Bathyllum?

In Semetipſum. Ode XIII.

Hi quidem formoſam Cubebam
Semimarem Attin
In montibus clamantem
Dicunt in furorem verſum:
Illi autem ad Clari ripas,
Laurigeri Phœbi
Loquacem bibentes aquam,
Furentes clamant.

fuit apud veteres opinio plurimos eſſe fontes, atque fluvios Apollini, vel Muſis, vel etiam Nymphis ſacros, eóſque etiam eorum numinibus afflatos eſſe. Cauſa erroris quòd plures aquæ in furorem vertant bibentes. De Clario fonte, atque vate ita in Annalibus ſuis Tacitus: *In ſpecum degreſſus, hauſtâ fontis arcani aquâ ignarus plerumque literarum, & Carminum, edit reſponſa verſibus compoſitis, ſuper rebus quas quis mente concipit.* *Barneſius* etiam hunc locum adduxit. Ἐκ δαιμονίων autem dementes furere etiam graviſſimus ſcriptor Herodotus teſtatum reliquit.

1. Μάζην

Ἐγὼ δὲ τοῦ Λυαίου,
Καὶ τοῦ μύρου κορεσθεὶς,
Καὶ τῆς ἐμῆς ἑταίρης,
Θέλω, θέλω μανῆναι.

Εἰς Ἔρωτα.

Θέλω, θέλω φιλῆσαι,
Ἔπειθ' Ἔρως φιλεῖν με·
Ἐγὼ δ' ἔχων νόημα
Ἄβουλον οὐκ ἐπείσθην,
Ὁ δ' εὐθὺ τόξον ᾄρας,
Καὶ χρυσέην φαρέτρην,
Μάχῃ με προὐκαλεῖτο.
Κἀγὼ λαβὼν ἐπ' ὤμων
Θώρηχ' ὅπως Ἀχιλλεὺς,
Καὶ δοῦρα, καὶ βοείην,
[1] Ἐμαρνάμην Ἔρωτι.
Ἔβαλλ', ἐγὼ δ' ἔφευγον·
Ὡς δ' οὐκ ἔτ' εἶχ' ὀϊστοὺς,
Ἤσχαλλεν, εἶθ' ἑαυτὸν.
Ἀφῆκεν εἰς βέλεμνον.
Μέσος δὲ καρδίης μευ

Ἔδυνε,

1. Μάρνη veteribus erat pro *manu*; undè & Latinum

Ego verò Lyæo,
Unguentóque ſaturatus,
Atque meâ amicâ,
Volo, volo furere.

In Cupidinem. Ode XIV.

Volo, volo amare,
Perſuaſit mihi Amor jam amare:
Ego verò dum retinebam animum
Inconſultum, minùs perſuadebar:
Ille dein protinùs arcum tollens,
Atque auream ſuam pharetram
Ad prœlium me provocabat.
Atqui ego ſumens humeris
Loricam, tanquàm alter Achilles,
Et haſtam atque ſcutum,
Decertabam Amori.
Mittebat; ego verò fugiebam: [lia,
Ut autem non ampliùs habebat miſſi-
Indignabatur; deinde ſeipſum
Emiſit in jaculum.
Medius indè cordis mei

De-

tinum *Manus*, ſicuti & *panis* à πύρνος, vel πάρνος

2 Hoc

Ἔδυνε, καί μ' [2] ἔλυσε.
Μάτην δ' ἔχω [3] βοείην.
Τί γὰρ βαλώμεθ' ἔξω,
Μάχης [4] ἔσω μ' ἐχούσης;

Εἰς Ἑαυτόν.

[1] Οὔ μοι μέλει Γύγαο,
Τοῦ Σαρδέων ἄνακτος·
[2] Οὐδ' αἱρέει με χρυσὸς,
Οὐδὲ φθονῶ τυράννοις.
Ἐμοὶ μέλει μύροισι,
Καταβρέχειν ὑπήνην·
Ἐμοὶ μέλει ῥόδοισι
Καταστέφειν κάρηνα.
Τὸ σήμερον μέλει μοι·
Τὸ δ' αὔριον τίς οἶδεν;
[3] Ὡς οὖν ἔτ' εὐδί' ἐστὶ,

Καὶ,

2. Hoc est, me fudit, vel mortuum extendit. 3. Figura Συνεκδοχὴ: Nam & cæteram armaturam vult intelligi. Constat hoc non vidisse *Barnesium*, cum βαλώμεθα accipiat pro composito περιβαλώμεθα; quod &, Canterum imitatus, frigidiusculè reddit *muniamur*. 4. Hoc malè acceptum à Barnesio est, pro ἔσω με; cum sit pro ἔσω μου: Siquidem ille vertit *Bello intus me exercente*. Equidem malè Græcum censeo ἡ μάχη με ἔχει.

1. Probabile mihi videtur hanc Oden ab Anacreonte

Demergebat ſe, & me ſolvit.
Fruſtrà verò teneo ſcutum;
Quid enim jacularemur extrà,
Cùm pugna eſſet intra me?

In Semetipſum. Ode XV.

Nil mihi curæ eſt de Gyge,
Illo Sardium Rege:
Neque capit me aurum;
Neque invideo Tyrannis.
Mihi curæ eſt unguentis
Irrigare barbam:
Mihi curæ eſt roſis
Conſtipare verticem.
Quod hodie eſt mihi curæ eſt:
Quod cras erit quis novit?
Dum igitur adhuc eſt ſerenitas,

Et

creonte conſcriptam, illo tempore quo Quinque Auri Talenta, quæ à *Polycrate* dono acceperat, domum remiſit. 2. Aliquis ad oram Codicis olim adnotaverat Archilochi illud; Οὐδ' ἅλε μέ τω ζῆλος; quod *Barneſius* poſt *Voſſium* oſtendit eſſe in Plutarcho Περὶ Εὐθυμίας. Atque hinc factum exiſtimaverim, quod in Vaticano Exemplari illud occupet locum tertii verſûs. Anacreon in nonnullis imitatus eſt Archilochum. 3. *Barneſius* de ſuo repoſuit, Ἕως ἔτ' εὖδι ἐσί. Sed ego

Καὶ, πῖνε, καὶ κύβδυε,
Καὶ πίνδε τῷ Λυαίῳ,
Μὴ Νῆσος, ὦ τις ἔλθῃ,
Λέγῃ μή δεῖ σε πίνειν.

Εἰς Ἑαυτόν.

Σὺ μὲν λέγεις τὰ Θήβης,
Ὁ δ' αὖ Φρυγῶν ἀϋτὰς,

Ἐγὼ

ego veritus ſum magnis autoribus fraudem facere. Quin & vel ipſe falſus eſt, vel alios fallit, cùm dicat non poſſe elidi vocalem longam, cùm vel ipſa Diphthongus ει elidatur nonnunquam. Oblitus eſt etiam communes vocales α, ι, υ, in pluribus eſſe communi tempore; ut poſſit Media vocis Εὐδία efferri communi ſono. 4. Repoſui μὴ δεῖ σε πίνειν, cùm antehàc, repugnante Metri lege, conceptum eſſet, Μή σε δεῖ πίνειν; facili quidem errore. *Stephanus* correxit, Σὲ μή τι πίνειν, ſatis commodè. Sed noſtra, neſcio quomodo, magis placent: aliorum ſit judicium. Iſta ſunt verba prioris noſtræ Editionis; quæ tamen in tantum commovêre bilem irritabili Profeſſori noſtro, ut iſta ſcribat: *Cum olim ſcriberetur* Λέγῃ σὲ μὴ δεῖ πίνειν, *Baxter, qui Metri repugnantiam in uno loco, vidit, & ſuſtulit, in alium tamen ſatis incogitantèr ſubſtituit* (credo eum voluiſſe *incidit*;) *etiam in Parem, hoc eſt ſecundum locum* (hiulca eſt ſententia, voluit puto dicere, *Spondæum induxit*,) legendo λέγῃ, μὴ δεῖ σε πίνειν. Et *ſua tamen*

ſibi

Et bibe, & aleâ lude,
Et liba Lyæo;
Ne Morbus, ſiquis venerit, [bere.
Dicat tibi, non oportet te ampliùs bi-

In Semetipſum. Ode XVI.

Tu quidem dicis Thebaica,
Ille autem Phrygum clamores,
Ego

ſibi placere gloriatur, & ad aliorum judicium provocat, miſerè in magno errore obduratus. Certè ſi ad aliorum judicium provocavit, non adeò obduratus fuit in ſuo magno Errore. Verùm nec mens, nec lingua conſtitit ferocienti Profeſſori: neque novit Μιμητικὸν aliquandò ἦθος à veteribus in Metris etiam exprimi. Quin poſſet igitur *Morbo*, Perſonæ querulæ, atque moroſæ, Spondæi pigritiam, & lentorem tribuere, quo ſignificet renitentis vultuoſam pertinaciam? Certè inferiùs, Ode ſcilicet XXIV. inſigne eſt hujus rei exemplum, duobus iſtis verſibus:

Μέθετέ με αἱ ὀρθρίδες·
Μηδὲν μοι καὶ ὑμῖν ἔστω.

Atque horum quidem alter Impatientiæ Πάθος per Tribrachyn exprimit, Iambicúmque, atque Dactylum; alter verò per Moloſſum, atque duos Spondæos faſtidii marcorem depingit. Ipſe *Barneſius* Scaligeri lectionem ſecutus eſt, Λέγη, σὲ μηδὲ πίνειν; quod ità Latinè ille reddit, *Jubeat ut ne tu bibas*; cùm deberet eſſe, *Dicat te neque bibere*: quod noverat neminem probaturum.

Ἐγὼ δ' ἐμὰς [1] ἁλώσεις,
Οὐχ ἵππος ὤλεσέν με,
Οὐ πεζὸς, οὐχὶ νῆες
Στρατὸς ἢ καινὸς ἄλλος,
Ἀπ' ὀμμάτων βαλών με.

Εἰς Ποτήριον Ἀργυροῦν.

Τὸν ἄργυρον [1] τορεύσας,
Ἥφαιστέ μοι ποίησον,
[2] Πανοπλίαν μὲν οὐχί·
Τί γὰρ μάχαισι κἀμοί;
Ποτήριον ἢ κοῖλον,
Ὅσον δαύῃ βάθιμον.
Ποίει δέ μοι κατ' αὐτὸ,
Μήτ' ἄστρα, μήθ' ἁμάξας,

Μὴ

1. Erat apud Græcos celebris cantilena, atque Saltationis genus, quæ dicebatur Τροίας Ἅλωσις, quam infamis ille Nero ad urbis incendium cecinisse fertur.

1. Hoc est, Scalpro, vel Torno incidens ad opus Emblematicum inserendum. Argentum autem modò dicit factum; ipsum scilicet Poculum, Sculptori traditum. 2. Πανοπλίαν dicit Figuratè pro viro aliquo πανοπλία induto; qualis fuerit vel *Hector*, vel *Achilles*; vel siquis alius ex antiquis Heroibus cœlari solitus in veterum poculis. *Barnesius* dicit *Anacreontem apertè respicere ad Achil-*

lis

Ego verò meas expugnationes.
Non Eques perdidit me,
Non pedes, non naves.
Agmen autem novum aliud,
Ab oculis me petens.

In Poculum Argenteum. Ode XVII.

Argentum illud cœlans,
Vulcane, mihi facito
Armaturam quidem nequicquam,
Quid enim mihi cum prœliis?
Poculum verò cavum,
Quantum poteris profunda,
Fac autem mihi per illud
Neque Astra, neque Plaustra,

Non

lis armaturam à Vulcano factam, & præcipuè ad illius Clypeum, in quo Pleiades, Boëtes, Orion, &c. Equidem divinare nequeo quid sibi Professor velit; quáve Figurâ Astrorum Sculpturationes in Poculo dici possint Πανοπλία Homerica: quin & sequens versus contrarium suadet. 3. Aurea voluit fieri Cupidinis, atque Bathylli Emblematica Sigilla. Pronum est credere τί Πλειάδων μέλει μοι; Τί ϑηλαλῆ Βοώτεω; atque Καὶ Μαίναδας τρυγώσας; & Ποίει ϗ λυγὸν δίνν. quæ, ut monet *Barnesius*, in Vaticano sunt Mss. Loca esse ϑηλαλητα, quæ de orâ codicis tandem in Textum irrepsêre; quod & aliàs hoc contigerit.

Μὴ συγνὸν Ὠρίωνα·
Τί Πλειάδεσι κἀμοί;
Τί δ' ἄστρα τὸν Βοώτεω;
Ποίησον ἀμπέλους μοι,
Καὶ βότρυας καὶ αὐλὸν,
Καὶ χρυσέους πατοῦντας
Ὁμοῦ καλοῦ Λυαίου,
Ἔρωτα τ' ἐν Βάθυλλον.

Εἰς Τὸ αὐτό.

1 Καλὴ τέχνα τόρδυσον
2 Εαρος κύπελλον ἡδύ.
Τὰ πρῶτα 3 τερπνὰ ἡμῖν
Ῥόδα,

1. Videor mihi nonnihil in hoc Odario præstitisse. Erat enim planè *Augeæ Stabulum*, quod dicitur: turbatus sensus, carménque prorsùs elumbe. Equidem medicas manus satiùs duxi admovere, quàm cum nasutulo Fabro elegantissimo scriptori fraudem facere, Odámque hanc in Supposititiarum numerum referre. Cantabrigiensis etiam Professor multa moliendo nihil extricavit; neque mihi multùm nocuit. Ipso primo versu, nullâ habitâ tactûs reverentia (liceat mihi Telum suum in ipsum retorquere) Καλλιτέχνά μοι τόρδυσον, consueto sibi more, reposuit, unicam ob rationem, quòd τέχνα Dorico diceretur casu, nescius Poëtam venustissimum Εὐσομία studuisse: Κακόφωνον enim Καλὴ τέχνη, τόρδυσον, auribusque prorsùs

Non tetricum Oriona:
Quid Pleiadibus mecum eſt?
Quid etiam cum Aſtris Boötæ?
Fac tu vites mihi,
Atque racemos per illud;
Et aureos calcantes,
Simul pulcello Lyæo,
Amorem, & Bathyllum.

In Idem. Ode XVIII.

Lepida ars cœlato
Veris poculum mihi ſuave.
Inprimis pergratas nobis

Ro-

ſùs inſuave, ob nimiam vocalium Ἰσχνότητα. 2. Vox Ἔαρος profertur ἐν Συνεκφωνήσει, ut Diſſyllabon. *Barneſius* de ſuo ingenio fecit Εἴαρος; ſed fruſtrà obiter autem hic notandum venit τὸ Ἔαρ hoc in loco pro Numine eſſe habendum: erat enim Horarum præcipua, quam Poëta ipſe ſequenti verſu ῥόδα φέρουσαν Ὥρην appellat, quámque in poculo ſuo cœlari jubet. Videſis *Onomacriti Athenienſis* Hymnos. Sic etiam inferiùs:

Στεφανηφόρου μετ' Ἦρος
Μέλπομαι ῥόδον θερινόν.

Erat igitur Ἔαρος κύπελλον, quo *Veri* tanquàm Deo libatum fuit. 3. *Barneſius* iterùm de ſuo poſuit ſingulari numero τερπνὸν, & ῥοδὸν, ſatis levi cum ratione; atque etiam Τὸν ἄργυρον, pro ἀργύ-

Ῥόδα, φέρουσαν Ὥρην.
Ἀργύριον δ' [4] ἁπλώσας
Πότον ποίει μοι τερπνόν.
Τῶν [5] Τελετῶν παραινῶ·
Μή μοι [6] ξένον [7] τορεύσῃς,
Μὴ φευκτὸν ἱστόρημα.
Μᾶλλον ποίει Διός τε
Γονὴν Εὔιον ἡμῖν·
[8] Μνηστήνθ', ἅματε Κύπριν,

Ὑμε-

ἀργύριον, etsi sciret produci posse ultimam vocis ῥόδα ante aspiratum, & υ in plurimis esse communi tempore. 4. Equidem ἁπλώσας *expandens* verti, vel *insculpendo explanans*; quo scilicèt compotantium universus grex exprimeretur. Multùm fallitur *Barnesius* qui *poculum* putat modò dici πότον; Sic enim scribit, quod in Libris est ποτὸν, totúmque versum arbitrio suo intervertit, ut sit; Τερπνὸν πότον ποίει μοι; nec advertit Poëtam pergere in Emblematico opere designando. Advertendum etiam hoc loco, Diphthongos αι, & οι sæpissimè à Poëtis corripi, quòd simplici efferantur sono; quod semel admonuisse sat est. 5. Frustrà fuerit forsan advertisse vocales breves ante Liquidas frequentèr haberi pro longis, ut in; Αὐτὸς δ' ἑλώρια τεῦχε κυνέσσιν, apud *Homerum*; & in; Κέρατα καὶ ἐγκλίνουσιν, apud *Oppianum*; quomodo & in Persii Prologo; *Cantare credas Pegaseium melos*. Neminem igitur turbare debet primam Syllabam in Τελετῶν, & secundam in

Ὑμε-

Rosas ferentem Horam.
Argentum indè expandens
Compotationem fac mihi gratam.
Mysteria Deorum improbo:
Ne mihi ineptam cœles,
Ne odiosam Historiam,
Magis tu fac Jovisque
Prolem Euium nobis;
Nuptiásque, atque unà Venerem,
Hy-

Ὑμεναίοις, & ἄμπελον, primásque etiam in Ἔρωτας atque χάριτας in hâc Odâ esse pro productis; cùm Liquidæ tanquam duplici proferantur sono. Notandum porrò vocem Τελετὴ sacras Deorum Historias, sive sacrorum Mysteria, atque Orgia denotare, quæ vulgo, ornatûs causâ, in poculis cœlari consuevêre. 6. Vox ξενὸν hîc non videtur usurpari pro *extero*, vel *peregrino*, quod putavit *Stephanus*; verùm pro inepto, & ἀπροσδιονύσῳ. Oportet esse inepta quæ Professor alieno loco crepat de peregrinâ Græcorum sacrorum origine, cùm Anacreontis ævo haberentur pro planè domesticis. 7. *Barnesius* mihi ipsi imputat errorem prœli, quo pro τορεύσῃς factum est τορεύσας: verùm illud leviusculum. Pro Μᾶλλον ποίει Διὸς γόνον, Βάκχον Ἔυιον ἡμῖν, ita planè nunc reposui;

Μᾶλλον ποίει Διός τε
Γονὴν Ἔυιον ἡμῖν:

Nam vox Βάκχον de marginali venit Interpretamento. In altero etiam versu Trochæus est in secun-

Ὑμεναίοις κροτῆσαν·
9 Καὶ Ἔρωτας ἀνόπλους,
Καὶ χαρίτας γελώσας,
Κ' ἄμπελον συμπέταλον,
Εὐβότρυον, κομῶσαν,
10 Καὶ κόρους ἐυπρεπεῖς, μοι
11 Ἂν μὴ φοῖνος ἀθύρῃ.

Εἰς τὸ δεῖν πίνειν.

1 Ἡ γῆ μέλαινα πίνει,
Πίνει δ' Δένδρε' αὐτήν·

Πί-

secundo loco, sicuti & in Odes ultimo, etsi contra sentiat Professor, qui Pherecratium versum putat. 8. In priore nostrâ Editione nos Μύσιν ἅμα τε Κύπριν, & κροτῆσαν feceramus, at nunc meliore luce positi Μνησώθ', ἅματε Κύπριν reponendum affirmamus. Voluit enim Poëta Nuptiarum etiam fieri Imaginem. Possit & altera syllaba vocis ἅμα communi esse tempore. *Barnesius* satis inficetè posuit Μύσιν νάματ', ἢ Κύπριν; & altero versu ex Vaticano Libro fecit Κρατῆσαν; atque hoc quoque ferri potest, etsi vulgaris Lectio sit longè elegantior, Sculpentique utilior. 9. Voces χάρας, Γ', atque Σώσπε, trium posthac versuum Initiales, de marginali Glossemate in librum irrepsisse, nullâ cum reverentiæ tactûs, quod ait Professor, in Priore Editione affirmavimus, & modò etiam affirmamus. Atque illa oræ Codicis appositæ existimamus, quo intelligeretur

Hymenæis plaudentem:
Et Amores inermes:
Et Gratias ridentes:
Et vitem frondosam, comantem:
Et pueros etiam decentes, mihi
Si Phœbus non ipse luserit.

Quòd oportet bibere. Ode XIX.

Terra nigra bibit,
Bibunt atque Arbores ipsam:

Bibit

tur vocem ποίει hîc accipiendam esse ἀπὸ τοῦ κοινοῦ. Vel ipse *Barnesius* majori cum fiduciâ reposuit de suo arbitrio, Χάρασ' Ἔρωτ' ἄνοπλον pro Prosaico, quod in libro fuerat, Χάρασ' Ἔρωτας ἀνόπλους: nos tantùm ter præposuimus τὸ καὶ, rejectis quæ fuerant rejicienda. Ter repetitur καὶ etiam Ode XX. 10. Quanto suavius, & numerosius illud, quàm Professoris πεζοειδὲς, Σύναπτε κούρους εὐπρεπεῖς? Pronomen μοὶ hoc loco visum mihi & necessarium, & morale. Posuissem σοὶ, si Anacreon cum ipso sculptore, non cum Arte, fecisset verba. 11. Hoc est, si satis spatii superfuerit, Phœbus ipse mihi cœletur Lyrâ suâ canens. Hyacinthi Fabulam alieno loco adducit Professor, ob mentionem puto decentium puerorum.

1. Rudiorum temporum mortales omnia Nomina habuerunt pro Propriis: atque hinc quidem

Πίνει Θάλασσα δ' Ἄυρας,
Ὁ δ' Ἥλιος Θάλασσαν,
Τὸν δ' Ἥλιον Σελήνη.
Τί μοι [2] μάχεσθ', ἕταιροι,
Κ' αὐτῷ θέλοντι πίνειν;

Εἰς Κόρην.

Ἡ Ταντάλου ποτ' ἔστη
Λίθος Φρυγῶν ἐν [1] ὄχθαις·
Καὶ παῖς ποτ' ὄρνις ἔπτη
Πανδίονος, Χελιδών.
Ἐγὼ δ' ἔσοπτρον εἴην,
Ὅπως ἀεὶ βλέπῃς με·
Ἐγὼ [2] χιτὼν γενοίμην,

Ὅπως

adeò immensa numinum turba. 2. Rixantes etiam communi Figurâ dicuntur μάχεσθαι.

1. *Non satis acutè observant, qui montem* Sipylum *hîc per* ὄχθαις *intelligunt. Certè mons* Sipylus *ad marginem fluvii Mæandri stabat; & Anacreon aliàs* ὄχθας *pro ripis, vel fluvii margine dicit.* Egregii Professoris tu verba audis. Ὄχθην, atque ὄχθον idem valere ego dixeram; & adnotaveram etiam Lapidem, in quem veteres Nioben conversam ferebant, in *Sipylo* monte stare, ubi, ut Ovidius in Metamorphoseωn libris narrat —— *Fixa cacumine mentis Conspicitur.* Quin & *Faber* hoc adverterat; cujus in gratiam forsan clementior nobis est *Barnesius:* neque enim modò solvit linguam in Jurgia, ut

Bibit Mare deinde Auras,
Et Sol etiam Mare,
Solemque Luna.
Quid mihi ſævitis, Sodales,
Et ipſi volenti bibere?

In Puellam. Ode XX.

Filia Tantali aliquandò ſtetit
Lapis Phrygum in collibus:
Et filia aliquando avis volavit
Pandionis, hirundo.
Ego verò ſpeculum eſſe velim,
Ut ſemper adſpectes me:
Ego tunica fieri velim,

Ut

ut ſolebat. Velim autem ſciat etiam Herodotum, Anacreonti & pene coævum, & conterraneum, dixiſſe in *Melpomene*, purâ Ionicâ Dialecto, Καὶ ἐξομένοισιν ἐπὶ Διὸς Λυκαίῳ ὄχθῳ, eodem planè intellectu, quo & Anacreon modò vocem poſuit. Parùm tamen abfuit quin pro *Collibus* repoſuerim *litoribus*, cùm ſcirem etiam litora Græcis dici ὄχθας, & Latinis nonnuquam *ripas*, imo & *litorum* dici *ripas*. *Xenocrates* enim in Fragmento Περὶ τῆς ἀπ' ἐνύδρων τροφῆς de piſcibus litoreis ita ſcribit: Τροφιμώτεροι δ' οἱ παρ' αἰγιαλῶν ὄχθας. Verùm temperavi manum, quòd Aſiæ Litus patrium Anacreontis foret. 2. *Interiorem* dicit *tunicam*, Athenæo, ἐχέσαρκον χιτώνιον, quæ fuerat

Ὅπως ἀεὶ φορῇς με·
Ὕδωρ θέλω γενέσθαι,
Ὅπως σε χρῶτα λούσω·
Μύρον, [4] γυναι, γενοίμην,
Ὅπως ἐγὼ σ' ἀλείφω.
Καὶ [5] ταινίη δὲ μαστῶν,
Καὶ [6] μάργαρον τραχήλῳ,
Καὶ [7] σάνδαλον γενοίμην
Μόνον ποσὶν πατεῖν με.

Εἰς Ἑαυτόν.

Δότε μοι, δότ', ὦ γυναῖκες,
[1] Βρομίου πιεῖν [2] ἀμυστί·
Ὑπὸ καύματος γὰρ ἤδη
Προποθεὶς ἀναστενάζω.

Δο-

ferè Lintea. 4. Hoc honestissimum apud veteres compellamentum, sicuti hodiè Francobelgis *Vrowe*: ità etiam *Christus* appellat *matrem*. 5. Ταινία ista *Strophium* fuerat, sive, quod ait Nonius, *brevis fascia*, quæ *virginalem papillarum tumorem cohibebat*. Hinc & Catullo dicitur:

Non tenui Strophio lactantes vincta papillas.

6. Aureis monilibus dependebat Margarita ex uncino: ita enim in Naturali suâ Historiâ Plinius: *Inserta margaritarum pondera è collo dominarum auro pendent*. Incertum an & nudas in filo gerebant

Ut tu ſemper geràs me:
Aqua volo fieri,
Quo tibi cutim lavem:
Unguentum, mea Domina, velim fieri.
Quo ego te inungam:
Et Strophium mamillarum;
Et Margarita tuo collo;
Vel ſolea velim fieri,
Tantùm ut pedibus me concules.

In Seipſum. Ode XXI.

Date mihi, date, meæ mulieres,
Bromii bibere Amyſtin;
Ab æſtu etenim jam
Abſorptus anhelo.

Date

bant gemmas: nobis non videtur. 7. Erant fœminis, atque beatulis σανδάλια λευκὰ δι' ὀθονίων. Hæc ex nigro fuiſſe corio, & utrinque πολυχρόα, ſive interciſa, ut ſumma pars pedis appareret; intùs vero linteaminibus illuſtrata oſtendit vir Eruditiſſimus Octavius Ferrarius in libro De Re veſtiariâ: atque etiam ejuſmodi Caligulas poſtero tempore appellatas fuiſſe *Reticulos*, & *Campagos*.

1. Perpetuum Bacchi Epitheton Βρόμιος, ἀπὸ τῆς βρέμειν, *à fremendo* ſcilicet: tonitru enim Bacchi mugitus, 2. Ἄμυξις grandis hauſtus eſt, ore

Δότε δ' ἀνθέων [3] ἐκείνου
Στεφάνους οἵους πυκάζω·
Τὰ μέτωπά μου [4] πικαίει.
Τὸ δὲ καῦμα τῶν Ἐρώτων
[5] Κραδίῃ τίνι [6] σκεπάζω;

Εἰς Βάθυλλον.

Παρὰ τὴν σκιὴν, Βάθυλλε,
[1] Κάθισον, καλὸν τὸ δένδρον·
Ἁπαλὰς σείει δὲ χαίτας
Μαλακωτάτῳ Κλαδίσκῳ.
Παρὰ δ' [2] αὐτῷ [3] ἐρεθίζει
[4] Πηγὴ ῥέουσα Πειθοῦς.

Τίς

ore non intercluso, Thracum proprius. Est enim τὸ μύειν *labia comprimere*, uti in effictione Literæ μῦ fieri videmus. Ἀμυστισμὸς iste transiit ad *Indos Orientales*; qui non admoto labiis poculo bibere consuevêre. 3. Pro ἐκείνου *Barnesius Fabrum* secutus reposuit ἐκείνων: nobis Relativum videtur, nòn Δεικτικόν. Idem etiam interseruit δὲ post στεφάνους, satis audacter. 4. *Exurit me*, & per hoc *ardeo*. Luculenta est ista coronandi ratio. 5. Nihil opus fuerat, cum *Longipetrano*, ponere τὸ Κραδίη in Vocativo, etsi mirificè placeat Professori Græco. Quis enim non videt Μέτωπα, atque κραδίῃ dici ἐν Ἀντιθέσει? 6. Major vis Præsentis

Date deinde è floribus illius
Corollas, quales nectere ſoleo.
Frons enim mea ardet.
Æſtum verò Amorum,
Qui in corde meo eſt, quo in umbro.

In Bathyllum. Ode XXII.

Juxta hanc umbram, Bathylle,
Sedeto: venuſta eſt hæc arbor:
Molles verò quatit comas
Tenerrimo ramulo.
Juxtáque illam proritat aurem
Fons fluens ipſâ Suadâ.

An

ſentis eſt, quàm Futuri. *Barneſius*, conſueto ſibi Ioniſmi amore adductus, de σκεπάζω fecit σκεπάσω.

1. *Henricus Stephanus* malè τὸ Κάθισυν vertit *Statue*. 2. *Barneſius* de ſuo poſuit ἀυτῷγ', quo vitaretur hiatus: verùm nihil opus; neque vidit Poëtam, ſicuti aliàs ſæpè, uſum eſſe Trochæo pro Iambo. Quid enim opus verſu Ionico ἀπ' Πλάσσονος? 3. Vox ἐρεθίζει mirè convenit cum τεῦδες; quod *Caſauboni* τερετίζει minùs facit. 4. *Baxter*, inquit Profeſſor eximius, *dicit Diphthongos* ει & ω *diſſolvi poſſe ingeminas* ε, & ο, quod nemo neſcit: unde illud novit, hoc neſcire neminem?

5. *Bax-*

Τίς ἂν ἐν ὁρῶν παρέλθοι
Καταγώγιον [5] τοιοῦτο;

Εἰς Χρυσόν.

Ὁ πλοῦτος εἴγε χρυσοῦ
Τὸ ζῆν παρῆγε θνητοῖς,
Ἐκαρτέρουν [1] φυλάττων,
Ἵν' ἂν [2] Θανοῦν ἐπέλθῃ,
Λάβῃ τι καὶ παρέλθῃ.
Εἰ δ' οὐδὲ [3] τὸ πρίασθαι
Τὸ ζῆν ἔνεστι θνητοῖς,
Τί καὶ μάτην στενάζω;
Τί καὶ γόους προπέμπω;
Θανεῖν γὰρ εἰ πέπρωται,
Τί χρυσὸς ὠφελεῖ με;
Ἐμοὶ γένοιτο πίνειν·

Πιόν-

5. *Baxter*, pergit ille, τοιοῦτο *reposuit, quod firmatur Vaticanus MS. autoritate; verùm, quod ille nesciebat, notandum est* τοιοῦτον, & τοσοῦτον *æquè dici, atque* τοιοῦτο, & τοσοῦτο, *præsertim ante vocalem.* Mira hæc *Baxteri* allucinatio, quæ tamen MSo. firmatur Vaticano. Nesciebat etiam hic idem *Baxter* Sylosontem fuisse filiæ Polycratis *Avunculum*, dum Patruum crederet avunculo diversum.

1. Φυλάττων vox signata est, & ostendit avari animum

An quiſquam igitur aſpiciens præte-
Diverticulum ejuſmodi? [rierit

In Aurum. Ode XXIII.

Copia ſi quidem auri
Vitam produceret mortalibus,
Durarem ego parcens;
Ut ſi quidem Mors mihi ſuperveniſſet,
Acciperet aliquid, & me præteriret.
Sin autem neque emere
Vitam fas eſt mortalibus,
Quid & fruſtrà gemo?
Quid & lamenta edo?
Mors etenim ſi mihi decreta eſt,
Quid aurum mihi prodeſt?
Mihi contingat bibere;

Bibenti

nimum. 2. Advertendum Θανεῖν dici pro Θάνατον, ſicuti & τὸ ζῆν pro ζωή. 3. *Baxterum miror gloriantem, ſe voculam* τὸ *Metri cauſâ præpoſuiſſe*, inquit Profeſſor *Barneſius*: neque tamen ille gloriatus eſt: repoſuiſſe tantùm dixerat. O gloria! Non adverterat forſan & alios idem feciſſe; quod non fert gravaté. Neque ipſe magnificus Profeſſor advertit vocalem α, ut communem in priore vocis ἀπαλαῖσι modò produci, & in τὰν corripi; verùm Choriambica, & Pherecratia crepat Metra,

Πιόντι δ' οἶνον ἡδὺν,
Ἐμοῖς φίλοις συνεῖναι·
Ἐν δ' ἁπαλαῖσι κοίταις
Τελεῖν [4] τὰν Ἀφροδίταν.

[1] Εἰς Ἑαυτόν.

Ἐπειδὴ [2] βροτὸς ἐτέχθην,
Βιότου [3] τρίβον ὁδεύειν·
Χρόνον [4] ἔγνων ὃν παρῆλθον,
[5] Ὃν δ' ἔχω [6] δραμεῖν οὐκ οἶδα.
[7] Μέθετέ με αἱ φροντίδες·
Μηδέν μοι καὶ ὑμῖν ἔστω.
[8] Πρὶν ἐμὲ φθάσῃ [9] τὸ τέλος,

[10] Παί-

ſatis alieno loco. 4. Facetè Δωριάζει: ridet enim Dores ut ſubruſticos, & harum ſuavitatum imperitos. *Barneſius* conſuetâ Ioniſmi affectatione reponere ſuſtinuit

Τελεῖν τὰ Ἀφροδίτην,

cum nullâ reverentiâ tactûs; quod ipſe alicubi de me ait; imò & illepidè.

1. Facetiſſimum hoc Odarium, quòd non intelligerent, *Faber* repudiavit, & *Barneſius* interpolando fœdavit. Modò verò laſcivit Anacreon in Metris, tanquàm ἐν Σατυρικῇ Μιμήσει. Nam irridet metum mortis, & cæteras vitæ curas. 2. Duobus primis verſibus Secundo loco poſuit Tribrachyn, quo incitatum & percitum ſe oſtenderet tam celeri, & præcipiti vitæ curſu. 3. Haud incom-

per-

Bibenti deinde vinum dulce
Unà cum ſodalibus eſſe :
Atque in teneris cubilibus
Perficere Venerem.

In Seipſum. Ode XXIV.

Quandoquidem mortalis natus ſum,
Ut vitæ hujus ſemitam peragerem,
Novi tempus quod tranſegi ;
Quod verò habeo decurrendum non [novi,
Mittite me, vos Curæ :
Nihil mihi vobiſcum eſto.
Priuſquam prævenerit me vitæ meta.
Lu-

pertum habuit *Anacreon* animam in vitâ peregrinari. 4. Moloſſo Pede oſtendit ſe libentèr immorari ſuavi recordationi acti temporis. 5. Amphimacro ſignificare voluit labari ſibi cogitationem, & fluctuari reſpectu futuri. 6. Durat in Metaphorâ facientis iter : & Moloſſus oſtendit degravari ſibi animum curis, mortiſque metu. 7. Rurſùs Tribrachy, Iambo, atque Dactylo ſe Curis iraſci oſtendit, fierique impatientem, & difficilem ; præ animi ſcilicet ægritudine. Denique ſequenti verſu per Moloſſum, Spondæum, atque alterum etiam Moloſſum ſe tædio, atque odio victum, & planè fatigatum ſignificat. 8. Excuſſis tandem curis animum in lætitiam ſolvit. 9. Adhuc durat in Ἀναπαιστικῷ Figurâ : & Decurſores, &

10 Παίξω, γελάσω, χορεύσω
Μετὰ τοῦ καλοῦ Λυαίου.

Εἰς Ἑαυτόν.

Ὅταν [1] πίνω τὸν οἶνον
Εὔδουσιν αἱ μέριμναι·
Τί μοι πόνων, [2] τί μόχθων,
Τί μοι μέλει μεριμνῶν;

Τί

vitâ functi dicuntur Τέλειοι, quod utrique metam suam pertingant. Frustrà fuerit iterùm monere Brevem produci in voce Τέλος, ob sequentem Liquidam. 10. Lascivit in Spondæo, & Anapæsto; & medium unguem ostendit Fato, & Fortunæ.

En autem à *Barnesio* recusam Oden, qui in tantum veretur fraudem facere magnis Autoribus!

Ἐπειὴ βροτός γ' ἐτέχθην,
Βιότου τρίβον ὁδεύειν,
Χρόνον, ὃς παρῆλθεν, ἔγνων·
Ὃν ἔχω δραμεῖν, τίς οἶδε;
Μέθες οὖν με, Φροντὶ δεινὴ,
Οὐδέν ἐστὶ σοίτε Κἀμοί.
Πρὶν ἐμὲ φθάσῃ τελευτῆν,
Παίξω, γελάσω, χορεύσω
Μετὰ τοῦ καλοῦ λυαίου,
[Μετὰ τῆς καλῆς κυθήρης.]

Professor nihil me de Metris vidisse ait; cùm tamen interseruerim Articulum αἱ antè φροντίδες causâ Metri, quod vel ipse advertit. Quin & modò gratificari studens *Barnesio* repono τὸ γελάσω, suo loco, tactûs scilicet reverentiâ motus.

1. *Bar-*

Ludam, ridebo, ſaltabo,
Unà cum formoſo Lyæo.

In Seipſum. Ode XXV.

Ubi ego bibo vinum
Sopiuntur Curæ. [bores?
Quid ad me attinent dolores? quid la-
Quid ad me attinent Curæ?
Mori

1. *Barneſius* de ſuo poſuit τίω cauſâ Metri. Quid ſi magis placuerat Anacreonti Stabilis Spondæus hoc in loco? 2. *Baxterus*, inquit *Barneſius*, *in hâc quidem parte ſatis fœliciter pro* Τί μοι γόων, *repoſuit* Τί μόχθων, *quod omninò confirmandum duco.* Μεγάλη χάεις αυτῶ. Verùm cum πόνων & μόχθων idem ſonare putet, de ſuo ingenio γόων ſubſtituit τῷ πόνων, nimis audactér. Ipſe ſervaveram Literarum ductum; quod nemo improbabit ſcio. Semper me movet reverentia tactûs, quam ille dicit. 3. Vide an rectè repoſuimus κἀκοντα ex conjecturâ propriâ: ſiquidem κἂν μὴ θέλω monſtri ſimile erat. Κάκοντα nullis accentibus deſcriptum potuit imperito exſcriptori fraudi ſuiſſe. Quin & Gloſſema cenſeri poteſt τὸ κἂν μὴ θέλω. Noli tu credere *Barneſio Baxterum non vidiſſe priorem ſyllabam* τὸ κάκοντα *eſſe longam.* Niſi fuiſſet per *Scaligerum*, quem & *Barneſius* ſecutus eſt, ſimile fuiſſet exemplum etiam in Penultimo verſu hujus Odarii. Siquidem ille pro Σωὶ τῷ δὶ πίνειν ἡμᾶς inficetè reſcripſit;

Σωὶ τῷ πῖειν γὸ ἡμᾶς.

Ana-

Θανεῖν με δεῖ [1] κἄκοντα·
Τί δὲ τὸν βίον πλανῶμαι;
Πίωμεν οὖν τὸν οἶνον,
Τὸν τοῦ Καλοῦ Λυαίου·
Σὺν τῷ δὲ πίνειν ἡμᾶς
Εὔδουσιν αἱ μέριμναι.

Εἰς Ἑαυτόν.

[1] Ὅταν ὁ Βάκχος ἐσέλθῃ,
Εὔδουσιν αἱ μέριμναι.
Δοκῶν δ' ἔχειν [2] τὰ Κροίσου
Θέλω καλῶς ἀείδειν.
Κισσοστεφὴς δὲ κεῖμαι,
Πατῶ δ' ἅπαντα θυμῷ·
[3] Ὁπλίζ', ἐγὼ δὲ πίνω·
Φέρε μοι κύπελλον, ὦ παῖ.

Me-

Anacreon in isto versu solito lepore usus est pede Molosso, quo ob oculum poneret renitentis voluntatis quasi luctamen quoddam. *Barnesius*, qui semper veretur fraudem facere magnis autoribus, ipse tamen refinxit versum, in istum morem:

Θάνοιμι Κἂν μιλήσας.

1. *Barnesius* quod Tribachyn improbaret, imitatus *Scaligerum*, ita recudit versum:

Ὅτ' εἰς με Βακχος ἔλθῃ.

Verùm hujusmodi vocum Διαλύσεις Anacreonti minimè sunt, usitatæ; utpote cui præcipuè placeat

Mori me oportet etiam nolentem:
Quid à verâ vitâ aberro?
Bibamus igitur vinum
Formoſi Lyæi: [mus
Eodem verò tempore quo nos bibi-
Sopiuntur noſtræ curæ.

In Seipſum. Ode XXVI.

Ubi Bacchus ſemel intraverit,
Sopiuntur noſtræ curæ:
Fingens verò me habere quæ Crœſi
Volo pulcrè canere. [fuêre.
Coronatus indè hederâ jaceo,
Conculcóque univerſa animo.
Ad arma te recipe, ego vero bibo;
Affer mihi poculum, o Puer,
Potum

ceat dictionis ἀσέλειο. Trochæus ſecundâ ſede æquipollet Iambo. Nos etiam pro ἀσέλγη, repoſuimus ἰσέλων, quòd Poëta aliàs ità ſcribere ſoleat. 2. Παροιμιακόν. 3. *Henricus Stephanus* parùm litavit Muſis, cùm verſiculum iſtum perelegantem reddiderit;

Ad arma currat alter.

Poëta puerum ſuum alloquitur, jubetque ſe poculo, & cyatho armare, quo humi proſternat herum ſuum; quod vel ex voce ſequenti κεῖσ liquidò patet. Et mecum facit ipſe *Barneſius*: nam me dicit

Μεθύοντα γάρ με κεῖδε
Πολὺ κρεῖσσον, ἢ θανόντα.

Εἰς Διόνυσον.

[1] Τὸν Διὸς ὁ παῖς ὁ Βάκχος,
Ὁ λυσίφρων [2] Λύαιος,
Ὅταν [3] φρένας ἐς ἁμὰς
Ἐσέλ-

dicit *merito improbare Stephanum.* 4. Ἀσεϊσμὸς Figura.

1. Modò efferatur τὸν Διὸς ἐν Συνεκφωνήσει nihil opus erit *Barnesii* Dactylo. 2. *Barnesius* rectè sustulit Articulum ὁ, atque ego tollo Subdistinctionis notam. Duplex potest esse nominis *Lyæi* Interpretatio; quarum altera repræsentatur in Epitheto Λυσίφρων, quòd omnes animi curas Bacchus resolvat; altera autem à solvendis uvis, quod fit in torculari; atque tunc Bacchus etiam *Lenæus* appellatur. Hinc est quòd inferiùs legimus;

Μόνον ἄρσενες παῖδες
Σταφυλὼ λύοντες εἶδον.

Existimo veteres utrámque interpretationem fuisse secutos 3. *Barnesius* reposuit φρένας γ', metu Tribrachyos. Hæc Ode, siqua alia, Δωριάζει: nam simplicem,

Potum enim me jacere [tuum.
Multo præſtantius eſt, quàm mor-

In Bacchum. Ode XXVII.

Jovis puer eſt Bacchus,
Animos laxans Lyæus ;
Quando noſtra in præcordia

Intra-

plicem, atque ebrioſum Dorem, ſive ruſticum, cantantem inducit. Quare pro,

Ὅταν εἰς φρένας τὰς ἐμὰς,

nos, exigente Metro, repoſuimus ;

Ὅταν φρένας ἐς ἁμὰς.

Eſt autem ἁμὰς Doricum pro ἡμετέρας; quin & in ſequenti verſu pro εἰσέλθῃ μεθυσδότας fecimus, Ἐσέλθῃ μεθυσδότας, levi ſanè mutatione, ſed neceſſariâ. Profeſſor tamen Græcus conſueto ſibi more ubique Doriſmum ſuſtulit. Nam & μεθυσδότης reposuit, & τῆς μέθης ἐρασὴς, & ᾠδῆς, & Ἀφροδίτη. In quarto & quinto verſu *Anacreon* pede uſus eſt Trochaico, ſecundo loco; quod cum *Barneſius* non advertiſſet, verſus commentus eſt

Ἐσέλθῃ μεθυδώτας,
Διδάσκῃ με χορδύειν.
Ἔχω ᾗ καί [3] τι τερπνὸν,
Ὁ τᾶς μέθας ἐρασάς·
Μετὰ κρότων, μετ' ᾠδᾶς,
Τέρπῃ με κ' Ἀφροδίτα,
[4] Καὶ πάλιν θέλω χορδύειν.

1 Εἰς τὸν ἑαυτῦ Ἐταίρον.

Ἄγε ζωγράφων ἄριστε,
Γράφε ζωγράφων ἄριστε,
Ῥοδίης κολεγνε τέχνης·
Ἀπεῖσαν, ὡς ἂν εἴπω,
Γράφε τὴν ἐμὴν ἑταίρην.
Γράφε μοι τρίχας τορῶτον
Ἀπαλάς τε, καὶ μελαίνας·

Ὁ

Pherecratios. 3. Ἀσεϊσμός. 4. In ultimo versu Poëta Anapæstum posuit, quo concitatior, & hilarior esset Rhythmus. *Barnesius* amore Dactyli rescripsit Καὶ πάλι, & *Baxterum* temeritatis arguit, quòd Syllabam Καὶ correptè legerit, cum ipse sciat Diphthongum *αι* esse communem. Posuit etiam Καφροδίτη ἐν Κράσει, etsi illud non fiat perpetuò; nullâ cum tactûs reverentiâ.

1. Professor Græcus ipse refinxit Odes inscriptionem in hæc verba: Περὶ τ ζωγράφου περὶ τῆς ἑαυτῦ

Intraverit ille temeti dator,
Docet me ſaltare.
Habeo inde neſcio quid deliciarum,
Ille ego ebrietatis ſtudioſus:
Unà cum plauſibus, unà cum cantu.
Juvat me etiam Venus;
Iterùmque cupio ſaltare.

In Amicam ſuam. Ode XXVIII.

Age Pictorum præſtantiſſime,
Pinge Pictorum præſtantiſſime,
Rhodiæ princeps artis:
Abſentem, ut tibi dixero,
Pinge tu meam Amicam.
Pinge mihi capillos primùm
Et molles, & nigros;

Cera

ἑαυτῆ Ἐρωμένης; ſicuti & ſequentis, ita: Ἐπὶ τοῖς τοῦ ζωγράφου τοῦ τῆ Ἐρωμένῃ ἑαυτῆ, τῆ Βαθύλλῃ, nimis verbosè: verum tamen jactat Titulum. 2. Haud dubium eſt quin rectè correxerit *Stephanus* Ῥοδίης pro Ῥοδένης. Fuêre enim Rhodii Picturâ inſignes. *Baxter*, inquit *Barneſius*, *mediam Syllabam* τῆ κοίρανε *putat producendam, de priori, quæ corripi deberet, nihil curans.* Ipſe tamen novit Diphthongos *au*, atque *oi* eſſe communi tempore, & *a* in Κύρατα produci in Secundâ Ode. Po-

 ſuiſ-

Ὁ δὲ κηρὸς ἂν δυνήται,
Γράφε καὶ μύρου πνεούσας.
Γράφε δ' [3] ἐξ ὅλης παρειῆς,
Ὑπὸ [4] πορφύραισι χαίταις,
Ἐλεφάντινον μέτωπον.
Τὸ μεσόφρυον δὲ μή μοι
Διάκοπτε, μήτε μίσγε·
Ἐχέτω δ', ὅπως ἐκείνη,
[5] Τὸ λεληθότως συνόφρυν.
Βλεφάρων ἴτυν κελαινὴν·
Τὸ δὲ βλέμμα νυῦ ἀληθῶς
Ἀπὸ τοῦ πυρὸς ποίησον·

Ἅμα

suisset *Baxter* Trochæum nisi universa Ode constitisset solis Anapæstis, & Iambis. 3. Ἐξ ὅλης παρειῆς dixit, quoniam utraque gena non potuit integra depingi in Tabulâ cereâ, uti neque frons: Voluit autem unam certè integram poni, quo & ipsa frons conspectior fieret. Hæc firmat etiam *Barnesius*, quâ est humanitate. 4. *Barnesius* de suo accentum mutavit: nam de πορφύραισι fecit πορφυραῖσι. Verum nihil necesse, cùm Poëtæ passim flectant Substantiva in morem Adjectivorum: nihil opus est exemplis. Etiam nigri capilli flavescere possunt, vel naturâ, vel arte, in extremis partibus, qui eam ob causam in sequenti Odâ Ἡλιώσαι dicuntur, sive solis ortum, atque auroram referentes. Atque hic quidem capillorum color olim pro pul-

Cera deinde, ſi illud poterit,
Pinge illos etiam ex unguento ſpiran-
Pinge deinde ex integrâ genâ, [tes.
Subter purpureis comis,
Eburneam illi frontem.
Intercilium deinde ejus ne mihi
Diſcindas, neque planè miſceas;
Habeat ſe autem, ſicut ea ipſa eſt,
Obſcurè junctis eſſe eam ſuperciliis:
Palpebrarum ordinem nigrum.
Oculum indè ejus jam, uti debet,
Ex igne facito:

Simul

pulcerrimo habebatur. 5. *Barneſius* de ſuo repoſuit σώοφρυ, parùm advertens, quod ipſe ad Calcem libelli monueram, ſubeſſe Σολοικοφανὲς, adeoque σώοφρων referri ad ἀκόνη, quod præceſſerat, Articulúmque τὸ conjungi Τεχνικῶς, ſuppreſſo ſcilicet ἀντὶ τοῦ εἶναι, vel aliquo tali, ut ſit pro Nominativo verbi Ἐχέτω. Occurrit etiam aliud inſigne Σολοικοφανὶς inferiùs, Ode XLII. in iſtis:

Νεοθηλέσ' ἅμα κόραις
Ὑπὸ βαρβίτῳ χορεύων
Βίον ἥσυχον φέρωμεν.

In queis verbum φέρωμεν etiam ad Νεοθηλέσ' κόραις refertur Σολοικῶς. Ordo erit: τὸ λειηθότως σώοφρων εἶναι ἐχέτω, ὡς ἀκόνη. Etiam Theocrito Σώοφρυς κόρα dicitur pro pulcra. 6. Ὑγρὸν planè

eſt

Ἅμα γλαυκὸν, ὡς Ἀθήνης.
Ἅμα δ' [6] ὑγρὸν, ὡς Κυθήρης.
Γράφε ῥῖνα, καὶ παρειὰς,
Ῥόδα τῷ γάλακτι μίξας.
Γράφε χεῖλος οἷα Πειθοῦς,
Προκαλούμενον φίλημα.
Τρυφεροῦ δ' ἔσω γενείου,
Περὶ [7] Λυγδίνῳ τραχήλῳ,
Χάριτες πέτοιντο πᾶσαι.
Στόλισον [8] τὸ λοιπὸν αὐτὴν
Ὑποπορφύροισι πέπλοις.
Διαφαινέτω δὲ σαρκῶν
Ὀλίγον, [9] τὸ σῶμ' ἐλέγχον.
Ἀπέχει, βλέπω γὰρ αὐτὴν,
Τάχα κηρὲ καὶ λαλήσεις.

Εἰς Βάθυλλον.

Γράφε μοι Βάθυλλον οὕτω,
Τὸν ἕταιρον, ὡς διδάσκω.

[1] Λι-

est quod Latini *corruptum*, vel *fractum* nominant. Professor pessimè vertit *Lubricum*. 7. Λύγδινος dicitur à Λύγδος, qui locus erat in Paro Insulâ, undè candidissimum marmor effodi solitum. *Barnesius* etiam adducit Martialis versum :

Can-

Simul cæſium, ut Minervæ,
Simul corruptum, ut Cytheres.
Pinge naſum ejus, atque genas,
Roſas lacti miſcens.
Pinge labium, uti Suadæ,
Provocans oſculum;
Delicatum indè infra mentum,
Circum Lygdinum collum,
Gratiæ volanto cunctæ.
Tu veſtito deinceps illam
Subpurpureis pallis;
Tranſluceat autem ejus carnis (guens.
Exigua pars, corpus ejus quale ſit ar-
Bene habet: video enim eam ipſam:
Fortaſſe tu cera & loqueris.

In Bathyllum. Ode XXIX.

Pinge mihi Bathyllum ita,
Sodalem meum, ut te doceo.

Niti-

Candida non tacitâ reſpondet imagine Lygdus.

8. Profeſſor Græcus uno poſuit accentu πολοι-πὸν, quod tantundem eſt. 9. *Barneſius* imperitè vertit τὸ σῶμα, *totum corpus*; cum Figuratè ſic dicatur *Cutis* utráque linguâ, cúmque aliàs retegenda corporis ità verecundè dicant Græci; ventrem ſcilicet, & femora, Cupidinis Templa.

1. Tan-

[1] Λιπαρὰς κόμας ποίησον,
Τὰ μὲν ἔνδοθεν μελαίνας,
Τὰ δ' εἰς ἄκρον ἡλιώσας·
Ἕλικας δ' ἐλευθέρους μοι
Πλοκάμων, ἄτακτα συνθεὶς,
Ἄφες ὡς θέλουσι κεῖσθαι.
Ἁπαλὸν δὲ καὶ δροσῶδες
Στεφέτω μέτωπον ὀφρὺς,
[2] Κυανωτέρη δρακόντων.
Μέλαν ὄμμα [3] γοργὸν ἔστω,
Κεκερασμένον γαλήνῃ·
Τὸ μὲν ἐξ Ἄρηος ἕλκον,
Τὸ δὲ τῆς καλῆς Κυθήρης·
Ἵνα τις [4] τὸ μὲν φοβῆται,
Τὸ δ' ἀπ' ἐλπίδος κρεμᾶται.
Ῥοδίνην δ' ὁποῖα [5] μῆλον.
Χνοίην ποίει παρειήν.
[6] Ερύθημα ὡς ἂν Αἰδοῦς

Δυνά-

1. Tanquam unguento delibutas, atque inde refulgentes: ob eandem causam paulo inferiùs frons ipsa dicitur esse δροσώδης, sive roscida. De capillorum colore nos suprà retulimus. 2. Color cyaneus idem est qui & cœruleus: est autem Cyani flos inter notissima:

Ἦ, καὶ κυανέῃσιν ἀπ' ὄφρυσι νεῦσε Κρονίων,

de Jove, sive cœlo, dicitur apud Homerum. 3. Τὸ γοργὸν truculentum sonat, unde & *Gorgones* traxêre

Nitidas comas ejus facito,
Interioribus quidem partibus nigras;
Extremis autem ſolem referentibus.
Flexus autem liberos mihi
Cincinnorum ejus, nullo componens
Sine ut volunt jacere. [ordine,
Teneram deinde, atque roſcidam
Cingat frontem ſupercilium.
Cœruleum magis draconibus.
Nigrum ejus lumen, & ſævum eſto,
Mixtum tamen ſereno:
Hoc quidem â Marte trahens,
Illud autem à formoſâ Cytherâ.
Ut aliquis propter hoc quidem me-
Ob illud autem ſpe pendeat. [tuat;
Roſeam deinde, uti malum,
Lanuginoſam facito ejus genam:
Ruborem Pudicitiæ,

L Quan-

xere nomen. 4. Articulus τὸ in Accuſativo eſt in utroque verſu: eſt enim Ἔλλειψις Præpoſitionis διά. 5. Rectè quidem *Burneſius* Malum intelligit Cydonium. 6. Eſt Figura Hyperbaton: hujuſmodi enim eſt ordo Πόιησον ἐρύθημα Αἰδοῦς, ὡς ἂν δύνασαι βαλεῖν. Occurrit etiam ejuſmodi Hyperbaton ad finem hujus Odes in iſtis:

Τὸν Ἀπόλλωνα ϗ τοῦτον
Καθελὼν πόιει Βάθυλλον.

hoc

Δεῦσαι βαλεῖν ποίησον.
Τὸ δὲ χεῖλος ἔκ ἔτ' οἶδα
Τίνι μοι τρόπῳ ποιήσεις,
Ἄπαλόν, γέμον τε Πειθοῦς.
Τὸ δὲ πᾶν, ὁ κηρὸς αὐτὸς
Ἐχέτω [7] λαλῶν σιωπῇ.
[8] Μέγα δὲ πρόσωπον ἔξω.
[9] Τὸ δ' Ἀδώνιδος παρῆλθον,
Ἐλεφάντινος τράχηλος.
[10] Μεταμάζιον δὲ ποίει,
Διδύμας τε χεῖρας [11] Ἑρμοῦ,
Πολυδρυκέος δὲ μηρούς,
[12] Διονυσίου δὲ νηδύν.
Ἄπαλῶν δ' ὕπερθε μηρῶν,
[13] Μηρῶν τὸ πῦρ ἐχόντων

[14] Ἀ-

hoc est, Καθελὼν τὸν Ἀπόλλωνα ποίει τοῦτον Βάθυλλον. 7. Λαλῶν σιωπῇ idem est atque Τάχα κηρὲ καὶ λαλήσεις in Ode Superiore. 8. *Barnesius* Vaticanum secutus Exemplar reposuit satis turbatè Μετὰ δὲ πρόσωπον ἔσω: atque improbat amplum vultum in delicatulo puero, parùm sciens Græcarum formarum. Quod ille ait totum pueri vultum fuisse jam per partes descriptum nihil est, cùm de magnitudine nihil dictum sit. 9. Nimis audacter quoque recudit Professor, quod Anacreon posuit ἐν παιδικοῖς, Τὸ δ' Ἀδώνιδος παρῆλθον; dum de eo fecerit Τὸν Ἀδώνιδος παρελθών, quo τὸ παρελθὼν conveniat cum τράχηλος,

Quantum potes addere, facito.
Labium dein illius nondum novi
Quâ mihi ratione tu facies;
Tenerum ſit, onuſtúmque Suadâ.
Ut verbo omnia dicam, cera ipſa
Se habeat tanquam loquens ſilentio.
Amplus deinde vultus eſto.
Adonidis autem quod fuerat omiſi:
Eburneum ſit ejus collum.
Pectus deinde ejus facito,
Geminâſque manus Mercurii,
Pollucis verò femora,
Bacchicumque ventrem.
Tenera indè ſuper femora,
Femora illa ignem habentia,

Aper-

λῶ, & ſignificet *ſuperans* ſive *vincens*. 10. Μεταμάζιον ea pars pectoris eſt, quæ ad mammas pertingit: nam & μετὰ Jonibus pro πρὸς eſt. 11. *Barneſius* de ſuo repoſuit pro Ἑρμῦ, Ἑρμέω, oblitus Anacreontem convixiſſe Hipparcho Athenis: verùm hoc leviuſculum eſt. 12. Erat Bacchus tanquàm alter Cupido, uſquequaque formoſus, non qualis vulgo noſtro pingitur. 13. Nequaquam aſſentior *Henrico Stephano* hoc loco reponenti μαλερόν pro μηρῶν: iſta enim Reduplicatio eſt & elegans, & vati noſtro conſueta; & Spondæus eſt illi familiaris pro Anapæſto. Quid quod ſi ſolvatur μηρῶν in μεσρῶν conſtabit etiam

14 Ἀφελῆ ποίησον αἰδῶ,
Παφίην θέλουσαν ἤδη·
Φθονερὴν ἔχεις δὲ τέχνην,
Ὅτι μὴ τὰ νῶτα δεῖξαι,
Δύνασαι· τὰ δ' ἦν ἀμείνω.
Τί με δεῖ πόδας διδάσκειν;
Λάβε μισθὸν ὅσσον εἴπῃς.
15 Τὸν Ἀπόλλωνα δὲ τοῦτον
Καθελὼν ποίει Βάθυλλον.
Ἦν δ' ἐς 16 Σάμον ποτ' ἔλθῃς,
Γράφε Φοῖβον ἐκ Βαθύλλου.

Εἰς Ἔρωτα.

1 Αἱ Μοῦσαι τὸν Ἔρωτα,
Δήσασαι στεφάνοισι,
2 Τῷ Κάλλει παρέδωκαν.

Καὶ

Anapæstus? 14. Τὸ ἀφελὲς, non solum *simplex* est; verùm etiam *nudum* & *apertum*: sic inferiùs legimus;

Ἀφελῶς ἔλαμψε Τιτάν.

Rectè hic Baxter, inquit clementior solito *Barnesius*. 15. Secundo loco usus est Trochaico pede: quid enim opus est *Barnesii* Ionico ἀπ' ἐλάσσονος, cum Trochæus non sit nisi Iambus inversus? 16. Fuisse Sami Apollinis Pythii Imaginem

Apertum facito pudendum,
Paphiam appetentem primulùm:
Invidam autem ſortitus es artem,
Quòd non etiam terga oſtendere
Vales: eſſent hæc adhùc meliora.
Quid opus eſt me te pedes docere?
Accipe mercedem quantam dixeris.
Apollinem deindè detrahens,
Eum facito Bathyllum.
Sin autem Samum unquàm veneris,
Pinge Phœbum ex Bathyllo.

In Cupidinem. Ode XXX.

Muſæ quondam Cupidinem,
Vincientes corollis ſuis,
Pulcritudini tradiderunt.

Et

ginem oſtendit ex Pauſaniâ *Barneſius*. Hujus tamen modò alieno loco meminit, cùm in gratiam Bathylli Poëta meminerit Sami.

1. Poſito ſecundâ ſede Trochæo Anacreontieum Ἡμιάμβον tranſit in verſum Pherecratium, quod per totum iſtud Odarium ſervatur. 2. Hinc infinita penè veterum ſuperſtitio, quòd de quibuſvis ferè Nominibus Perſonas effinxerint Corporales, ſive Σωματικὰ Πρόσωπα.

1. Fru-

Καὶ νῦν ἡ Κυθέρεια
Ζητεῖ λύτρα φέρουσα,
Λύσασθαι τὸν Ἔρωτα.
Κἂν λύσῃ δέ τις αὐτὸν,
Οὐκ ἔξεισι, μενεῖ δὲ,
Δουλεύειν δεδίδακται.

Εἰς Ἑαυτόν.

[1] Ἄφες με, τοὺς θεούς, σοὶ,
Πιεῖν, πιεῖν ἀμυστί·
Θέλω, θέλω μανῆναι.
Ἐμαίνετ [2] Ἀλκμαίων τε,
[3] Χ' ὁ λευκόπους Ὀρέστης,
Τὰς μητέρας κτανόντες.
Ἐγὼ δὲ μηδένα κτὰς,
Πιὼν δ' ἐρυθρὸν οἶνον,

Θέλω,

1. Fruſtrà ſe torſerunt Interpretes ad hunc verſum, dum ſuſpicati ſunt ſubeſſe neſcio quid mendæ, quam ego nullam cenſeo. Eſt enim τοὺς θεούς Græcis admodùm familiare, pro νὴ τοὺς θεούς: τὸ σοὶ autem παρέλκει, & leporis cauſâ adjicitur verbo ἄφες, loco ſuppoſiti. Dicit enim ἄφες σοι, pro ἄφες σοι, ἐν ἤθει. Sic aliàs ἴσθι τοι. Etiam Theocrito dicitur in Eidyllio, cui nomen Νομεῖς eſt; Οὐ τὴν ἄγ', οὐ Νύμφας -- pro οὐ μὰ τὰς Νύμφας, quod advertit Scholiaſtes Græcus. *Barneſius* modò

Et jam Cytherea
Quærit pretia ferens,
Solvere Cupidinem.
Etſi ſolvat quidem aliquis eum,
Non tamen ille exit, manebit autem:
Servire jam didicit.

In Seipſum. Ode XXXI.

Sine me, per Deos, tibi,
Bibere, bibere Amyſtin:
Volo, volo inſanire.
Inſaniebat Alcmæonque,
Et albis pedibus Oreſtes,
Matribus ſuis occiſis.
Ego vero occiſo nemine,
Verùm epoto rubello vino,

Volo

dò omittit jurgia: De Amyſtide nos ſuprà dixi-mus. 2. Quod *Eryphilen* matrem occidiſſet, juſſu Amphiarai patris, qui ab eâ in certam necem tra-debatur. 3. Profeſſor Græcus de χ' ὁ fecit χῶ: verùm nihil neceſſe. *Oreſtes* ab Anacreonte Λευ-κόπους dicitur, quo pacto *Thetis* ab *Homero* Ἀργυ-ρόπεζα. Conſtat enim Heroas, atque Heroinas pedibus penè nudis inceſſiſſe. *Barneſius* diſcalcea-tum fingit *Oreſtem* ob inſaniam; & quòd albis cothurnis ageretur Oreſtis perſona in Tragœdiis

λευ-

Θέλω, θέλω μανῆναι.
Ἐμάνη δ' Ἡρακλῆς ποθὲν,
Δεινὴν κλονῶν φαρέτρην,
Καὶ τόξον Ἰφίτειον.
Ἐμαίνετο πρὸς Αἴαν,
Μετ' ἀσπίδος κορυθαίνων
Τὸν Ἕκτορος μάχαιραν.
Ἐγὼ δ' ἔχων κύπελλον,
Καὶ σέμνα ταῦτα χαίτας,
Οὐ τόξον, ἢ μάχαιραν,
Θέλω, θέλω μανῆναι.

Εἰς τὰς ἑαυτῦ Ἐρώτας.

Εἰ φύλλα πάντα δένδρων
Ἐῴσασαι κατειπεῖν,
Εἰ [1] ἠμαθοῦδες εὑρεῖν
Τὸ τῆς ὅλης θαλάσσης,
Σὲ τ' ἐμῶν Ἐρώτων

Μό-

λευκόποδα dicendum existimat. 4. *Iphiti* sagittis, quem anteà interfecerat, etiam in uxorem, & liberos usus est Furens Hercules, uti monet *Barnesius*. 5. Tanquàm à κρᾶς, vel κάρα, & δίνειν; ut in priore monuimus Editione.

1. *Barnesius* ex MS. Vaticano reposuit Κυματοῦδες

Volo, volo furere.
Insaniebat Hercules olim,
Gravem concutiens pharetram,
Atque arcum Iphiteum.
Insaniebat olim Ajax,
Unà cum scuto coruscans
Hectoris ensem.
Ego verò tenens poculum,
Et sertum hoc cæsarie meâ,
Non arcum, non gladium,
Volo, volo furere.

In suos Amores. Ode XXXII.

Si folia cuncta arborum
Nôsti ordine recensere;
Si quantum est arenarum
In universo mari, reperire;
Te meorum Amorum

τᾶδες, quod tamen nobis minùs videtur probabile, etsi tollat quem ille dicit hiatum. Certè in Excessu Poëtico major est vis τῆς ἠμαθῶδες; major enim arenarum, quàm fluctuum est numerus. Est autem Ἠμαθῶδες modo Substantivè positum, quasi quis dicat; *Quantum est arenarum in universo*

Μόνον ποιῶ λογισμόν.
Πρῶτον μὲν ἐξ Ἀθηνῶν
Ἔρωτας εἴκοσιν θές.
Καὶ πεντεκαίδεκ' ἄλλους.
Ἔπειτα δ' ἐκ Κορίνθου
Θὲς ἑξακοσίους Ἐρώτων.
Ἀχαΐης γάρ ἐστιν,
Ὅπου καλαὶ γυναῖκες.
Τίθει δὲ Λεσβίους μοι,
Καὶ μέχρι τῶν Ἰώνων,
Καὶ Καρίης, Ῥόδους τε,
Διχιλίους Ἔρωτας.
Τί φής; ἀεὶ κηρῷ θές·

Οὔπω

verso mori. 3 Suspicetur quis hanc Oden ab Anacreonte fuisse conscriptam, quo tempore apud Hipparchum Athenis agebat; quòd prima sit Athenarum mentio. 4. Signata Vox. 5. Tractum ex *Homero*, qui *Achaiam* dicit καλλιγυναῖκα. Unde natum Proverbium: Οὐ παντὸς ἀνδρὸς εἰς Κόρινθον ἐστὶν ὁ πλοῦς. 6. In hoc versu mirè cœcutiunt omnes: qui tamen, ni fallor, facillimè restituitur. Impressi Codices ita se habent: Τί φὴς, ἀεὶ Κηρωθεὶς. Vide jam annon omnia plana fiant. Cùm *Anacreon* Διχιλίους Ἔρωτας nominâsset, Λογιστὴς ille, sive Calculator *Anacreontis*, quem modò allocutus est, immani numero planè territus, Poëtam properantèr interpellat: Τί φὴς; inquit, cui *Anacreon* fidentèr, atque pertinacitèr re-

Unicum facio calculatorem.
Primùm quidem ex Athenis
Amores viginti pone,
Et quindecim alios.
Deinde ex Corintho,
Pone integras catenas Amorum:
Achaiæ etenim eſt,
Ubi formoſæ mulieres.
Pone deinde Lesbios mihi,
Et uſque ad Ionas,
Et Cariam, & Rhodum,
Bis mille Amores.
Quid tu ais? Aſſiduò cerâ pone:

Non-

reſpondet; ἀεὶ κηρῷ θές; hoc eſt, *aſſiduò in cerâ pone*. Quaſi diceret, longè major numerus adhùc reſtat, imò propemodùm infinitus. Bis ante voce θές uſus eſt, & ſemel τῷ τίθει, unde hanc emendationem hauſimus: neque quicquam detraximus præter unum Ἰῶτα, quod tamen ſperamus non fraudi fore. Egregio Profeſſori hæc minùs placent, ob productam Antepenultimam Syllabam, ſi Diis placet, & præfert Scaligeri Τί φὴς; ἀεὶ γ' Ἔρωτες, niſi quòd particulæ γὲ, ipſe ſuffecerit καὶ, ut ſic ſententia procedat; Τί φὴς; ἀεὶ κ' Ἔρωτες, quod quàm ſit frigidum nemo eſt qui non ſentiat. Neque ſanè inconſultò facetiſſimus Poëta Moloſſo pede uſus eſt, quo vocis Lentore

Οὔπω Σύρους ἔλεξα,
Οὔπω πόθους Κανώβου,
Ὀυ τῆς ἅπαντ' ἐχούσης
Κρήτης, ὅπου πόλεσσιν
Ἔρως [7] ἐποργιάζει.
Τί σοι θέλεις [8] ἀριθμῶ
Τοὺς ἐκτὸς αὖ Γαδείρων,
Τῶν Βακτρίων τε κ' Ἰνδῶν,
Ψυχῆς ἐμῆς Ἔρωτας.

Εἰς Χελιδόνα.

Σὺ μὲν, [1] φίλη χελιδὼν,
Ἐτησίη μολοῦσα,
Θέρει πλέκεις καλιὴν,
Χειμῶνι δ' εἷς ἄφαντος,
Ἢ Νεῖλον ἢ 'πὶ Μέμφιν.
Ἔρως δ' ἀεὶ πλέκει μοὐ
Ἐν καρδίῃ καλιήν.
Πόθος δ' ὁ μὲν πτεροῦται,
Ὁ δ' ὦόν ἐστιν ἀκμὴν,

Ὁ

operæ moram significaret. 7. Ἐποργιάζει, *sacra sua celebrat:* siquidem cujusvis Dei sacrà *Orgia* appellabantur. Nostri homines dicerent, *Where Cupid keeps his Holy-day.* 8. Libentèr assentior Scaligero reponenti τὸ ἀριθμῶ pro ἀριθμεῖν, quòd &

Nondùm Syros tibi dixi,
Nondum Deſideria Canopi;
Non omnia habentis
Cretes, ubi per urbes
Cupido Orgia ſua celebrat:
Quid opus tibi ut numerem
Hos, qui ſunt extra Gades,
Bactriaque, & Indos.
Animi mei Amores?

In Hirundinem. Ode XXXIII.

Tu quidem, amica hirundo,
Annua hinc profecta,
Æſtate plectis nidum,
Hyeme verò abis evanida,
Vel ad Nilum, vel ad Memphin.
Amor autem perpetuò plectit
In corde meo nidum.
Deſiderium verò hoc quidem jam pen-[natum eſt;
Illud autem adhuc ovum eſt,

Hoc

& Vaticanus Codex id confirmet, autore *Barnefio*. Certè Elocutio fiet magis Moralis, quàm ſi ponas in Infinitivo ἀεὶθμεῖν.

1. Amicam modò dicit hirundinem propter contubernium. *Barneſius caram* reddidit, minùs rectè

Ὁ δ' ἡμίλεπτος ἤδη.
Βοὴ δὲ γίνετ' αἰεὶ
Κεχηνότων νεοττῶν.
Ἐρωτιδεῖς δὲ μικροὺς
Οἱ μείζονες τρέφουσιν.
Οἱ δὲ τραφέντες εὐθὺς
Πάλιν κύουσιν ἄλλους.
Τί μῆχος οὖν γένηται;
Οὐ γὰρ σθένω τοσούτους
Ἔρωτας [2] ἐκβοῆσαι.

Εἰς Κόρην.

[1] Μή με φύγῃς ὁρῶσα
Τὰν πολιὰν ἔθειραν,
Μηδ' ὅτι σοι πάρεστιν
Ἄνθος ἀκμαῖον [2] ὥρας,

Τὰ-

rectè, ac si haberet amoris sociam. 2. Scitè ἐκβοῆσαι posuit pro ἐξαριθμῆσαι: Veretur enim delicatulus *Anacreon*, & parùm sobrius, ne tam longo Carmine ravim sibi contrahat. Quàm bellus est *Tranquillus Faber*, cum hanc vocem recentioris ævi esse somniet, adeóque vix Græcam! Legitimam, & Antiquam idoneis argumentis confirmat *Barnesius*.

1. Quatuor prioribus versiculis Poëta incipit à Trochæis, duobúsque sequentibus Trochæos posuit

Hoc rursùs modò ſemiexcluſum.
Clamor autem fit perpetuò
Hiantium pullorum.
Amorculos dein parvulos
Majores alunt.
Hi deinde ſimul atque alti ſunt
Rurſùs pariunt alios.
Quid de me fiet ergo ?
Non enim ſuppetunt mihi vires tot
Amaſios eboare.

In Puellam. Ode XXXIV.

Ne me fugias quòd videris
Canam hanc meam Cæſariem;
Neque quoniam tibi præſens eſt
Flos integer juventæ,

Meas

ſuit ſecundo loco, quo properatum fugientis Puellæ greſſum exprimeret: tandem duobus extremis ad conſuetos numeros adſurgit. *Barneſius* uſitato ſibi Ioniſmi Studio pro τὰν, & ὥρας, & Κἂν de ſuo ingenio repoſuit τὴν, ὥρης, & κῆν. Neque enim adverterat *Anacreontem* fugâ Κακοστομίας adſciviſſe Doricum Ἄλφα. Certè poſito τὰν idem vocalis ſonus quater recurret; itidemque inſertis ὥρας, & κἂν, fit idem ter. 2. Etſi tres ſint Ὧραι, verna tamen tempeſtas ſimplicitèr Ὥρα dicitur : atque

Τἀμὰ φίλτρα [3] διώξῃς.
Ὅρα κἂν στεφάνοισι,
Ὅπως πρέπει τὰ λευκὰ
Ῥόδοις κρίνα πλακέντα.

Εἰς Ἐυρώπην.

Ὁ Ταῦρος οὗτος, ὦ παῖ,
Ζεύς μοι δοκεῖ [1] τις εἶναι·
Φέρει γὰρ ἀμφὶ νώτοις
Σιδωνίην γυναῖκα.
Περᾷ δὲ πόντον εὐρὺν,
Τέμνει δὲ κῦμα χηλαῖς·
Οὐκ ἂν δὲ ταῦρος ἄλλος
[2] Ἐξ ἀγέλης ἐλασθεὶς
Ἔπλευσε τὴν θάλασσαν,
Εἰ μὴ μόνος γ' ἐκεῖνος.

Εἰς

atque hinc etiam *Juventa* per Tralationem Ὥρα appellatur, atque etiam *Forma*. 3. Διώξῃ vox Comica est, & festiva; à rusticis, & pastoribus accepta, qui pecora sibi molesta canibus à finibus abigere solent. Quid opus est me iterùm admonere *Fabrum* nihil videre? Λέγεται τὸ διώκειν, ἐπὶ τοῦ ἀγρεύειν καὶ αἱρεῖν inquit *Theocriti* Interpres Græcus.

1. Par-

Meas delicias à te abigas.
Aſpice & in corollis
Ut decent candida
Roſis Lilia intexta.

In Europæ Tabulam. Ode XXXV.

Taurus iſte, o Puer,
Jupiter mihi videtur neſcio quis eſſe:
Fert enim circa terga ſua
Sidoniam mulierem;
Trajicit verò pontum latum,
Dividitque fluctum ſuis ungulis.
Haud quiſquam Taurus alius,
Ex armento aufugiens,
Enavigaret mare,
Niſi unus ille.

1. Particula τὶς παρέλκει; eſtque Figura Λιτοτὴς. 2. Uſus eſt Trochæo, & Iambo, quo exprimeretur properata Tauri fuga. Ἐλαθεὶς Paſſivum non eſt, ut ſenſit *Stephanus*, qui *abactus* vertit: ἐλαύνεσθαι enim paſtoribus pecora dicuntur paſcuis ſuis evagantia, vel quovis modo ab armentis amota.

1. Facetè

Εἰς τὸ ἀνειμένως ζῆν.

Τί με τὰς νόμους διδάσκεις,
[1] Καὶ ῥητόρων [2] ἀνάγκας;
Τί δέ μοι [3] λόγων τοσούτων,
[4] Τῶν μηδὲν ὠφελούντων;
Μᾶλλον δίδασκε πίνειν
Ἀπαλὸν [5] πόμα Λυαίου·
Μᾶλλον δίδασκε παίζειν
Μετὰ [6] χρυσῆς Ἀφροδίτης.
Πολιοὶ [7] στέφουσι κάρηνα.
Δὸς ὕδωρ, βάλ' οἶνον, ὦ παῖ·
[8] Τὼ ψυχὼ μὴ κάρωσον.
Βραχὺ μὴ [9] ζῶντα καλύψῃς.
Ὁ θανὼν οὐκ ἐπιθυμεῖ.

Εἰς

1. Facetè Poëta usus est Spondæo pro Anapæsto in initiis quinque hujus Odæ versiculorum, quo animi sui otio dediti lentorem, atque marcorem ostenderet. Ἀνάγκας dixit Rhetorum, & Caussidicorum Argumenta, Strophas, sive Argutias: est enim idem Ἀνάγκη quòd Αἰτία, sive *Causa*: dicimus enim διὰ πολλὰς ἀνάγκας, æquè ac διὰ πολλὰς αἰτίας. 3. Λόγος aliquandò Græcis est fabula prolixa, atque inanis. Notandum est etiam hic esse Ἔλλειψιν Præpositionis ἀπὸ, vel ἐκ, & verbi δεῖ. 4. Τῶν μηδὲν ὠφελούντων urbanè dicitur, sicuti illud apud *Horatium*; *& quæ nihil atti-*

In remissè esse vivendum. Ode XXXVI.

Quid tu me Leges doces,
Rhetorumque argutias?
Quid verò mihi à tot logis redit,
Ad nihil valentibus?
Magis doce me bibere
Molle potum Lyæi:
Magis doce me jocari
Cum aureâ Venere.
Cani jam circumeunt mihi verticem.
Porrige aquam: infunde vinum, o puer:
Animam mihi stupentem effice:
Brevi non vivum condis:
Qui mortuus est nil concupiscit.

attinent. 5. Nihil opus est *Barnesii* πῶμα, cùm ultima Syllaba τȣ̃ πόμα produci possit ante Liquidam duplici prolatam sono. 6. *Barnesius* de suo Ionismo reposuit χρυσέης pro χρυσῆς. Trochæus est secundâ sede, qui pes æquivalet Iämbo, 7. *Barnesius* inversè scripsit κάραν ςέφȣσι, quòd non credat primam τȣ̃ κάραν communi dici tempore. Nobis religio est (quod ait alicubi Professor egregius) magnis autoribus fraudem facere. 8. Scitè orditur à duobus Spondæis, quo Stuporem à vino morali exprimat Rhythmo. 9. Utitur Pede Trochaico secundo loco, ut sæpè aliás, atque

Εἰς τὸ Ἔαρ.

Ἴδε πῶς, Ἔαρος φανέντος,
Χάριτες ῥόδα [2] βρύουσιν.
Ἴδε πῶς [3] κῦμα θαλάσσης
Ἀπαλύνεται γαλήνῃ.
Ἴδε πῶς νῆσα κολυμβᾷ·
Ἴδε πῶς γέρανος ὁδεύει·
Ἀφελῶς δ' ἔλαμψε Τιτάν·
[4] Νεφελῶν σκιαὶ δ' ὀνεῖνται·
Τὰ βροτῶν δ' ἔλαμψεν ἔργα.
[6] Καστὸς ἱππέας περιπλεῖ,

Καρ-

atque in ſequenti verſu. Poſuit etiam καλύπτεις in Præſenti, ἐν Ἀσεσμῷ, ſive Ἠθικῇ Ἐναλλαγῇ.

1. Poteſt diſſiyllabos efferri τὸ Ἔαρος, ut ſuprà, ἐν Συνεκφωνήσει; ut nihil opus ſit *Barneſii* duplici Anapæſto. 2. Crediderim à Græco βρύειν deduci Latinum *ruere*, præſertim ubi *propellere*, & *proruere* ſonat. 3. Trochaico utitur Pede in ſecundâ ſede, ſicuti ſæpè aliàs, & mox in tertio verſu ab iſto; imò etiam & in quarto, modò τὸ γέρανος diſſillabos efferatur; quod equidem faciendum puto. Convenient numeri cum *Barneſii* Ionico ἀπ' ἐλάσσονος. 4. Verno tempore nubila huc illuc volitant; Neque eâdem ſede quâ priùs manent. 5. Ἔργα propriè ſunt urbes, templa, & arces,

In Ver. Ode XXXVII.

Aſpice ut, Vere apparente,
Gratiæ roſas effundunt.
Aſpice jam ut fluctus maris
Lenitur tranquillitate.
Aſpice ut jam anas natat:
Aſpice ut grus iter ſuum facit:
Apertè verò ſplendeſcit Titan:
Nubium umbræ ſe circumagunt:
Mortalium etiam opera ſplendeſcunt.
Fructus ſalicis propendet,

Fru-

arces, quæ jam ſolis radiis longè coruſcant. *Barneſius* addit agros; quod equidem non inviderim. 6. Pro καρποῖσι γαῖα nos nunc primùm reponimus καρποὺς ἰτέας: certè & ſententia & σωτάξις videntur illud flagitare. Pronus erat error exſcribentium in Syllabis ΚΑΡΠΟΙCΙΓΑΙΑ, & ΚΑΡΠΟCΙΤΕΑC, præſertim cùm Diphthongo αι ſit idem ſonus qui & vocali Ε. Ordiuntur duo iſti verſus a Dactylis, ut putat *Barneſius*, Verùm cùm prior Syllaba in voce καρποὺς poſſit corripi veluti inferiùs in Μέλπομαι ῥόδον ἀεινὸν ob tenuitatem Liquidæ, poſſunt & Dactyli iſti, qui videntur, pro Anapæſtis haberi. Quin & ε in voce Ἐλαίας, pro longâ venire poteſt, per duplicatum ſonum τῦ Λ, & media Diphthongus pro brevi, quod & *Barneſio*

Καρπὸς ἐλαίας περικύτης·
[7] Βρομίῳ στέφεται νᾶμα.
Κατὰ φύλλον, κατὰ κλῶνα.
[8] Καθελὼν ἔνθισε καρπός.

Εἰς Ἑαυτόν.

Ἐγὼ γέρων μέν εἰμι,
Νέων πλέον ἢ πίνω.
Κἂν [1] δείσῃ με χορδίσειν,
[2] Σκῆπτρον ἔχω τ' ἀσκόν.
[3] Ὁ νάρθηξ ὁδὸν ὄρχιν.
Ὁ μὲν θέλων μάχεσθαι,

[4] Παρί-

sio videtur. 7. De Βρομίῳ στέφεται νᾶμα nos, additâ unâ literulâ, nunc facimus Βρομίῳ στέφεται νᾶμα, quo sit plena στιγμὴ ad κλῶνα. Nihil hâc emendatione certiùs, cum pergat Anacreon in elegantissimâ Veris picturâ. In secundo loco Trochæo utitur: nam produci potest brevis vocalis ante aspiratam, ut omnes nôrunt: ται etiam communi dicitur tempore. 8. Καθελὼν signata vox est, & supprimitur ἑαυτὸν: καρπὸς etiam Figuratè ponitur pro pomario. Quin & libentèr assentior *Barnesio* reponendum esse hoc loco ἔνθισε pro ἔνδησε, causâ Metri, cùm in duobus extremis versibus Trochaicus Pes sit secundo loco; quod versum efficit *Barnesio* dictum Ionicum ἀπ' ἐλάσσονος.

1. Dis-

Fructus oleæ propendet.
Bromii revertitur liquor.
Per folium quodque, & per ſurculum
Se deducens efflоruit arbos.

In Seipſum. Ode XXXVIII.

Ego ſenex quidem ſum,
Adoleſcentibus plus tamen bibo:
Et ſi opus fuerit me ſaltare,
Pro ſceptro teneo utrem:
Ferula nihil prorſùs valet.
Qui vult certare mecum,

Ac-

1. Diſſyllabωs effertur τὸ θείσῃ, per Σωεκφώνησιν; & Trochaicus pes eſt in ſecundâ ſede. 2 Veteres ſaltabant Ferulam, vel Baculum manu geſtantes. Præſultor autem ipſius Bacchi Ferulam, vel Sceptrum gerebat. Atque hinc natum Proverbium, Πολλοὶ ναρθηκοφόροι, παῦροι δὲ Βάκχοι. Hic obiter advertendum venit, ſaltandi conſuetudinem Bacchi, ſive Solis Orgiis originem ſuam debere; adeóque Strophas, atque Antiſtrophas Planetarum converſiones retuliſſe; de quibus conſule Eruditum Pindari Scholiaſten Græcum. Iſte verſus incipit à Trochæo, ſive Iambo inverſo. 3. *Barneſius*, quo vitet Spondæum ſecundo loco reponit Νάρθηξ γὰρ pro ὁ νάρθηξ, de ſuo ingenio. 4. Etſi

4 Παρέσω, καὶ μαχέσω.
Ἐμοὶ κύπελλον, ὦ παῖ,
Μελιχρὸν οἶνον ἡδυὼ
Ἐγκεράσας, φόρησον.
Ἐγὼ γέρων μὲν εἰμι,
5 Σεσηλυὸν ἐν μέσοισι
Μιμήσομαι χορεύσω.

Σὶς Ἑαυτὸν.

Ὅτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
Τότε μοὶ ἥτορ ἰανθὲν,
1 Λίγαινειν ἄρχεται μύσας.
Ὅτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
2 Ἀπορίπτονται μέριμναι,

Po-

4. Etsi *Barnesius* plures referat antiquos Grammaticos, qui versum istum legerunt Πάρεσι γὰρ μαχέσω, fugâ scilicet Spondæi in secunda sede; nobis tamen concinnior videtur vulgaris lectio: quasi dicat; siquis, quod quidem in Bacchicis Orgiis usu venire solet, ad manus venire studet, nolo mecum Ferulâ decertet; verùm utre vinario: nam Ferulam præsenti negotio alienam existimo. Certè Πάρεσι γὰρ, Διὰ μέσου, & frigidum videtur, & duriusculum. Quin & verbum πάρεσι hoc loco nimis foret ambiguum: imò magis sonat *in promptu est*, quàm *per me licet*, uti reddit Professor. 5. Hyperbaton est; ordo enim est Μιμήσομαι Σεσηλυὸν χορεύσω ἐν μέσοι-

Accedat, & certato.
Mihi tu poculum, o puer,
Mellitum vinum dulce
Immiſcens, ferto.
Ego ſenex quidem ſum,
Silenum in medio veſtrûm
Imitans ſaltabo.

In Seipſum. Ode XXXIX.

Quando ego bibo vinum,
Tum cor meum vegetum
Eliquidare orditur Muſas.
Quando ego bibo vinum,
Projiciuntur curæ,

Ærum-

μέσοισι. Ideò *Silenum* nominavit, quia ſenex. *Barneſius* ἐν μέσοις δὲ repoſuit, nimis durè; quòd Ἀσώδετον non ferret.

1. *Barneſius* conſuetâ ſibi audaciâ verſum iſtum intervertit, ut ſit;

Μέσας ἄρχεται λιγαίνειν,

Spondæo, & tribus Trochæis; & Stephanum deridet, qui Dimetrum dixit Acatalecticum. Equidem exiſtimo tam in hoc, quam in priore Trochæum poni ſecundo loco, & Diphthongum αι in λιγαίνειν, & in ἄρχεται brevis eſſe temporis; ut ſit *Barneſii* verſus Ionicus ἀπ' ἐλάσσονος. 2. Profeſſor Græcus numero poſuit ſingulari,

Ἀποείπτεται μέριμνα:

Πολυφροντίδες τε βουλαὶ
3 Ἐς ἁλικτύπους ἀήτας.
Ὅτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
4 Λυσιπαίγμων τότε Βάκχος
Πολυαιθέσιν μ' ἐν ἄυραις
Δονέει μέθῃ γανώσας.
Ὅτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
Στεφάνους ἄνθεσι πλέξας,
Ἐπιθεὶς δὲ τῷ καρήνῳ,
5 Βιότου μέλπω γαλήνην.
Ὅτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
6 Μύρῳ εὐωδέϊ τέγξας
Δέμας, ἀγκάλαις δὲ κούρην
Κατέχων, Κύπριν ἀείδω.
Ὅτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον.
7 Ὑπὸ κυρτοῖς δὲ κυπέλλοις

Τὸν

obstupuit enim viso Spondæo in secundo loco: & tamen possit iste Spondæus haberi Trochæus.

3. Παροιμιακὸν est. *Irrita ventosæ rapiebant verba procellæ*; inquit Statius Secundo Achilleidos.

4. Frustrà *Faber* hic reponit φιλοπαίγμων, cùm λυσιπαίγμων ejusdem Figuræ sit atque λυσιτελής: hoc enim est *qui tribuit reditum*, vel *vectigal*; illud autem *qui tribuit lusus*. *Barnesius* assentit *Fabro*, quòd non credat vocalem Υ in primâ syllabâ esse Communi tempore. *Baxtero*, inquit, *aia mens, sed Metri nescia*. *Baxter* ille mallet hærere

Ærumnoſáque conſilia
In mare-pulſantia flamina.
Quando ego bibo vinum,
Jocoſus tunc Bacchus
Florulentis me in auris
Verſat, ebrietate nitidum reddens.
Quando ego bibo vinum,
Serta floribus intexens,
Imponénſque ea capiti meo,
Vitæ celebro tranquillitatem.
Quando ego bibo vinum,
Unguento beneolenti tingens
Corpus, in ulnis verò puellam
Detinens, Cypriam Deam Canto.
Quando ego bibo vinum,
Ad cava indè pocula

A-

rere in Metris, quàm magnis autoribus fraudem facere. Advertendum & Trochæum eſſe ſecundo loco; ſicuti & in Στεφάνες ἄνθεσι πλέξας. 5. Et hic etiam temerè *Barneſius* invertit Βιότε μέλπω in μέλπω βιότε; quòd neſciret τὸ μέλπω modò eſſe Iambum, ob tenuitatem liquidæ conſonantis. 6. Et hic Poëta Trochaico Pede uſus eſt ſecundo loco; ſicut & inferiùs in κατέχων, Κύπριν ἀείδω, & in, Ὑπὸ κυρτοῖς ᾗ κυπέλλοις 7. *Barneſius* ſolâ conjecturâ niſus pro Ὑπὸ κυρτοῖς ᾗ, repoſuit Ὑποκύρτοισι, deleto ᾗ, quod putat

Τὸν ἐμὸν [8] νόον ἁπλώσας,
Θιάσῳ [9] τέρπομαι κούρων.
Ὅτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
Τόδε μοι [10] μόνον τὸ κέρδος.
Τόδ' ἐγὼ λαβὼν [11] ἀποίσω,
Τὸ θανεῖν γὰρ [12] μετὰ πάντα.

Εἰς Ἔρωτα.

[1] Ἔρως πότ' ἐν ῥόδοισι
Κοιμωμένην μέλιτταν
[2] Οὐκ εἶδεν, ἀλλ' ἐτρώθη.
Τὸν δάκτυλον δὲ [3] δαχθεὶς
Τᾶς χειρὸς ὠλόλυξε.
[4] Δραμὼν δὲ καὶ πεταθεὶς

Πρὸς

tat inutile. 8. Carminis ſtatuminandi cauſâ *Barneſius*, ut ipſe ait, de νόον fecit νόονγ', neſcius ſequentem Aſpirationem modò facere Poſitionem 9. Idem hic eximius Profeſſor deleto τῷ τέρπομαι repoſuit γέγηθα, ſuo de cerebello; puto quòd non crederet Diphthongum αι poſſe corripi ante conſonantem. Et hic, & in ultimo verſu Trochæus eſt in ſecundo loco. 10. Pro Μόνῳ, quæ nihili vox eſt, facili negotio μόνον repoſui, idque licet renitente Profeſſore. 11. Ἀποίσω, ἐν Ἀστεϊσμῷ dictum eſt: nam Morale verbum eſt. 12. Pro μετὰ πάντων haud dubiè reponendum eſt μετὰ πάντα; etſi Profeſſor contrà ſtet.

1. Mirè

Animum meum explicans,
Thiaſo delector juvenum.
Quando ego bibo vinum,
Illud mihi unicum eſt lucrum.
Illud ego accipiens mecum feram,
Moriendum enim poſt omnia erit.

In Cupidinem. Ode XL.

Cupido quondam in roſis
Cubantem apem
Non vidit; verùm vulneratus eſt.
Digitum igitur demorſus
Manus ſuæ ejulavit.
Currendo inde, & volando

Ad

1. Mirè convenit ſermo Doricus, utique ruſticior, ſimplicitati hujus fabellæ. 2. Hinc videtur eſſe illud, quod in Quarto Georgicorum Virgilii de Eurydice narratur:

Immanem ante pedes hydrum moritura puella
Servantem ripas altâ non vidit in herbâ.

3. *Barneſius* ἐυτομίας ignarus repoſuit δηχθεὶς, & ſequenti verſu τῆς. Quis non videt κακοφωνίαν τῦ Δάκτυλον δηχθείς? Contrà poſito Doriſmo ter recurret idem ſonus. 4. Et velis, & remis, uti dici ſolet; hoc eſt, anſeris ritu, quo velociùs properaret, currendo volavit, & volando cucurrit. *Theocritus* etiam in hanc materiam ſuaviſſimum

Πρὸς τὴν καλὴν Κυθήρην,
Ὄλωλα, μᾶτερ, εἶπεν,
Ὄλωλα κἀποθνήσκω.
Ὄφις μ' ἔτυψε μικρὸς
Πτερωτὸς, ὃν καλοῦσι
Μέλιτταν οἱ γεωργοί.
Ἅδ' εἶπεν, εἰ τὸ κέντρον
Πονεῖ τὸ τᾶς μελίττας,
Πόσον, δοκεῖς, πονοῦσιν,
Ἔρως, ὅσους σὺ βάλλεις.

Εἰς Συμπόσιον.

Ἱλαροὶ πίωμεν οἶνον,
[1] Ἀναμέλψομεν δὲ Βάκχον,
[2] Τὸν ἐφευρετὰν χορειάς,
Τὸν [3] ὅλας ποθοῦντα μολπὰς,
Τὸν [4] ὁμότροπον Ἔρωτι,
Τὸν ἐρώμενον Κυθήρης,
Δι' ὃν ἡ [5] Μέθη λοχεύθη,

Δι'

mum Eidyllion composuit, quod vide. *Barnesius* reposuit Ionicum Ἥδ', ut & in sequenti versu τῆς μελίττης, inani operâ.

1. Per Συστολὴν dicitur ἀναμέλψομεν pro ἀναμέλψωμεν, tum in hoc, tum in extremo versu. 2. *Barnesius* importunus est cum Ionismo suo dum reponit, Τὸν ἐφευρετὴν χορείης: nec cernit elegantissi-

Ad formoſam Cytheren,
Perii, mater, dixit,
Perii, atque morior:
Serpens quidam percuſſit me parvulus
Alatus, quem appellant
Apem agricolæ,
Illa autem dixit; ſi ſtimulus
Dolet tantillæ apis,
Quantum, putas, hi dolent,
Mi Cupido, quos tu petis?

In Compotationem. Ode XLI.

Hilares bibamus vinum,
Cantu celebremus Bacchum,
Repertorem choreæ,
Integras expetentem cantilenas,
Moribus parem Cupidini,
Amaſium Cytheres,
Per quem Ebrietas nata eſt,

Per

tiſſimum Poëtam ὁμοφωνία ſtudere in hoc, & ſequenti verſu. 3. Vox ὅλας adjuvanda eſt pronuntiatione. 4. *Barneſius* mavult ſufflamine ſuo verſum ſuccutere, quàm cedere Cæſuræ: nam & hic ὁμότεχνον γ' poſuit, & paulo inferiùs χάεις τ', nullâ cum Venere. 5. More veteri de rerum appellationibus Perſonas. Anacreon fingit corporales

Διὶ ὃν ἡ Χάρις ἐτέχθη,
Διὶ ὃν [6] ἀμπαύεται Λύπα,
Διὶ ὃν δύναζε᾽ Ἀνία.
Τὸ μὲν ἓν [7] πόμα κερασθὲν
Ἀπαλοὶ φέρουσι παῖδες.
Τὸ δ᾽ ἄχος πέρευγε μιχθὲν
[8] Ἀνεμοτρόπῳ θυέλλῃ.
Τὸ μὲν ἓν [9] πόμα λάβωμεν.
[10] Τὰς δὲ ῥοντίδας μεθῶμεν,
Τί γὰρ ὄφελός σοι [11] τὸ κέρδος
[12] Ὀδυρωμένῳ μερίμνας;
Πόθεν οἶδα μὲν τὸ μέλλον;
Ὁ βίος βροτοῖς ἄδηλος.
Μεθύων θέλω χορεύειν,

Mé-

rales. 6. Satis festivè Poëta usus est molli Trochæo secundo loco in duobus sequentibus versibus. *Barnesius* iterùm, quod non ferat Diphthongum *αι* brevi tempore, de suo ingenio ἀμπάνετο reposuit, & ἐννάζετο, sustulitque Dorismum in Λύπα, atque Ἀνία, Anacreonticæ Εὐσομίας prorsùs ignarus. 7. *Barnesius* immutavit πόμα in πῶμα, duobùs locis; & per hoc Trochæos inferciit alienis locis. 8. Idem Professor lubentissimè assentitur *Fabro* immutanti ἀνεμοτρόπῳ in ἀνεμοτρόφῳ; verùm nullâ cum ratione. Ἀνεμοτρόπος dicitur Procella, quod circumagat ventum. 9. Cæsura est. 10. Modò

Per quem Gratia genita eſt,
Per quem requieſcit Dolor,
Per quem dormitum it Triſtitia.
Poculum igitur commixtum
Teneri ferunt pueri:
Mœſtitia verò fugit immixta
Ventum circumagenti Procellæ.
Poculum igitur ſumamus,
Curas autem miſſas faciamus.
Quæ enim eſt tibi utilitas
Ejulanti ob ſolicitudines?
Unde novimus quod eſt futurum?
Vita hæc mortalibus incerta eſt,
Potus volo ſaltare,

Un-

dò Poëta uſus eſt Amphimacro pro Anapæſto: neque enim Trochaicum puto verſum, ſicuti Profeſſor *Barneſius*. 11. *Barneſius* oſtendit *Fabri filiam* ante me inſeruiſſe Articulum τὸ ante κέρδος, & me fruſtrà fuiſſe gloriatum. *Da veniam faſſo, tu mihi Cæſar eris.* Dixeram *interſeruimus*, & illud erat gloriari. 12. Pro Ὀδυρωμένῳ, voce hoc loco neceſſariâ, *Barneſius* inficetè reſcripſit Ὀδωμένῳ, ſi Diis placet, cavens Metro; ac ſi ignoraret in pleriſque apud veteres, vocales *a, i, υ* eſſe communi tempore poſitas. *Stephanus* affirmat & ὀδύρεσθς dari, & ὀδυρῶς, quo movetur Profeſſori bilis. 13. Pro καὶ nos repoſuimus

Μεμυελισμένος ἢ παίζειν,
Μετὰ [13] τῶν καλῶν γυναικῶν.
Μελέτω ἢ τοῖς θέλουσιν
[14] Ὅσον ἔξιν ἐν μεθύμνοις.
Ἱλαροὶ πίωμεν οἶνον,
Ἀναμελψόμεθα ἢ Βάκχον.

Εἰς Ἑαυτόν.

[1] Ποθέω μὲν Διονύσου
Φιλοπαίγμονος χορείας·
Φιλέω δ' ὅταν ἐρήβου
Μετὰ συμπότου λυγίζω.
[2] Στεφανίσκους δ' ὑακίνθων
Κεφταροῖσιν ἀμφιπλέξας,
Μετὰ παρθένων ἀθύρειν
Φιλέω μάλιστα πάντων.
Φθόνον ὐκ οἶδ' ἐμὸν ἦτορ,

Φθό-

τῶν, quòd καὶ prorsùs sit inutile. Ne hoc verum sit celeberrimus Professor Academicus integrum versum, ope puto Musarum, de cerebello suo huic versui præposuit, in hunc modum: Μετὰ τῶν καλῶν ἐρήβων, Μετὰ τῆ καλῶν γυναικῶν. Quid apertius? 14. Adjuvandus est iste versus decenti prolatione. *Fabri* ineptias mitto; neque enim placent *Barnesio*. *Cerebrosum* hunc appellat, & *morosum*, nec injuriâ.

1. Se-

Unguentatúſque ludere,
Unà cum formoſis puellis.
Sit autem curæ volentibus
Quantum quantum eſt in ſolicitudini-[bus.
Hilares bibamus vinum,
Cantu celebremus Bacchum.

In Seipſum. Ode XLII.

Expeto quidem Bacchi
Jocoſi Choreas:
Lætórque quando cum Ephebo
Compotatore Lyrâ cano.
Corollas autem hyacinthorum
Temporibus circumplectens,
Cum virginibus ludere
Delector maximè omnium.
Invidiam non novit meum cor;

1. Secundo loco Trochæus eſt. Secundo item verſu *Barneſius* Joniſmi cauſâ poſuit χορείης: item tertio repoſuit de ſuo ἐπ' ἂν pro ὅταν, quo fit Trochæus: ſiquidem nequivit ferre Cæſuram. 2. Queritur Profeſſor me primum rejeciſſe particulam δὲ: equidem non rejeceram, ſed neſcio quomodo me fugit, vel ſaltem operas. In iſto etiam verſu Trochæus eſt ſecundo loco, ut in Ionico ἀπ' ἐκάστου. Idem fit & in Nono, & Deci-

Φθόνον [3] ἐκ οἶδα δαϊκτίν.
Φιλολοιδόροιο γλώττης
[4] Φεύγω βέλεμνα κἄφα.
Στυγέω μάχας παροίνους
[5] Πολυκώμους τ' ἀΰτας.
[6] Νεοθηλέσ' ἅμα κούραις,
Ὑπὸ βαρβίτῳ χορεύων,
Βίον ἥσυχον [7] φερωμαι.

Εἰς Τέττιγα.

[1] Μακαρίζομέν σε τέττιξ.
[2] Ὅτι δενδρέων ἐπ' ἄκρων,
Ὀλίγην δρόσον πεπωκὼς,
[2] Βασιλεὺς ὥσπως ἀείδεις.

Σὰ

Decimo versu. 3. *Barnesius* semper mirus in cudendis versibus pro ἐκ οἶδα δαϊκτὸν, reposuit de penu proprio, ἐ δείδια δήκτην, nullâ cum tactûs reverentiâ, ut ipse alicubi de *Baxtero*. 4. Proferendum est τὸ φεύγω, per Διάλυσιν, ac si esset φεῦγω: quomodo & Cn. Martius apud Livium:

Amnem Trojugena Cannam, Romane, feüge.

5. Duobus sequentibus versibns Poëta pede usus est Trochaico secundo loco; sicuti & superiús. 6. In Editis erat vitiosè scriptum νεοθηλαῖσιν, de quo nos fecimus νεοθηλέσ' pro νεοθηλέσι: *Barnesio* magis placuit νεοθήλοις. Est autem νεόθηλος illi *recens-ferens-mamillas*, quod minùs videtur esse

hujus

Invidiam non novi diſſociabilem:
Maledicæ linguæ
Devito ſagittas leves.
Horreo vinolenta prœlia
Commeſſantes inter Epulas.
Virentibus ſimul puellis,
Subter barbito ſaltans,
Vitam mitem agamus.

In Cicadam. Ode XLIII.

Beatam te dicimus, o Cicada,
Quòd ſuper arboribus extremis,
Exiguo rore potato,
Uti Rex cantas.

Tua

hujus loci. 7. Superiùs docuimus ſubeſſe huic verſui Σολοικοφανὲς: nam & tertia perſona νεοθηλῶς κῦρσαι ingreditur primam, χορεύων, quod oſtendit plurale verbum φέρωμεν. Hoc viderat inclytus Profeſſor Græcus; quare quo mederetur huic incommodo, ipſe deprompſit de penuario ſuo verſiculum iſtum:

Φέρε, φίλταται, λέγωμι,
Βίον ἥσυχον φέρωμεν.

1. Qui laudant aliquando etiam invident. 2. An & Reges canunt? Puto *Cicadam* non tàm referre Regis imaginem canendo, quàm ſedendo ἐπ' ἀκρέων δενδρέων, atque iis etiam quæ ſequentibus verſibus dicuntur. Etſi diffitendum non ſit, Heroicis tem-

Σὰ γὰρ ἔστι κεῖνα πάντα,
Ὁπόσα βλέπεις ἐν ἀγροῖς,
3 Χ' ὁπόσα φέρουσιν Ὧραι.
4 Σὺ δὲ φιλία γεωργῶν,
Ἀπὸ μηδενός τι βλάπτων.
5 Σὺ δὲ τίμιος βροτοῖσι,
Θέρεος γλυκὺς προφήτης·
Φιλέουσι μέν σε Μοῦσαι,
Φιλέει δὲ Φοῖβος αὐτὸς,
Λιγυρὴν δ' ἔδωκεν οἴμην.
6 Τὸ δὲ γῆρας οὔ σε τείρει·
7 Σοφὲ, γηγενὴς, φίλυμνε,

Ἀπα

temporibus, plerósque Reges fidibus scivisse, Lyráque cecinisse. 3. *Barnesio* magis placuit χὠπόσα, quàm χ' ὁπόσα, nullâ cum ratione. 4. Φιλία modò dicitur ut φιλότης. Nequeo satis mirari hoc latuisse *Barnesium*, tantum virum, qui, deletâ verâ scripturâ, de suo reposuit:

Σὺ γὰρ οὖν φίλος γεωργῶν.

5. Cicada ideò in honore inter mortales fuit (præcipuè verò apud Poëtas, quorum carminibus perpetuò celebratur) quòd esset Θέρεος προφήτης. Est autem Θέρος una ex tribus Horis: nempe numen illud quod æstati præerat. Prophetæ Deorum Cantores erant, seu Poëtæ; Deorum, quorum Interpretes agebant, numine afflati. Atque hinc

Tua enim ſunt illa omnia,
Quæcunque vides in agris,
Et quæcunque ferunt Horæ.
Tu etiam amicitia es agricolarum,
Non de aliquo quicquam lædens.
Tu deinde honorata mortalibus,
Æſtatis dulcis Propheta.
Diligunt te quidem Muſæ,
Diligitque Phœbus ipſe,
Liquidámque tibi dedit vocem.
Quin etiam ſenectus non te fatigat;
Sapiens, terra genita, cantandi ſtudioſa.

Nul-

hinc eſt quòd Poëtæ & Vates, & ſacri habebantur. 6. Secundum illud Lucretii;

Cum veteres ponunt tunicas æſtate cicadæ.

Cicadæ noſtrati vulgo Batavico verbo *Cricceri* dicuntur: neque enim ſunt Locuſtæ, ſive Ἀκρίδες. Prægrandes ſunt apud Græcos. 7. *Cicada* Σοφὸς dicitur ob Muſicæ, ſive Prophetiæ peritiam, quam cum Apolline, Mercurio, & Muſis communem habet. Dii etiam omnes ſunt Γηγενεῖς h. e. Cœlo & Terrâ editi, juxta Heſiodi Θεογονίαν. Sed & Ἀναιμόσαρκοι ſunt juxta Homerum, quia pane & vino non veſcuntur. Vox enim Ἀναιμόσαρκος conficta eſt ex Homericâ Ἀναίμονες. Spectat autem τὸ Φίλυμνος

ad

Ἀπαθὴς, ἀναιμόσαρκε,
Σχεδὸν εἶ θεοῖς ὅμοιος.

Εἰς τὸν ἑαυτοῦ Ὄνειρον.

Ἐδόκουν ὄναρ τρεχάζειν,
Πτέρυγας φέρων ἐπ' ὤμων,
Ὁ δ' Ἔρως ἔχων μόλυβδον
Περὶ τοῖς καλοῖς ποδίσκοις
Ἐδίωκε καὶ κίχανε.
Τί θέλει ὄναρ τόδ' εἶναι;
Δοκέω δ' ἐγώγε πολλοῖς
Ἐν Ἔρωσί με πλακέντα,
Διολισθάνειν ἐν ἄλλοις,
Ἐνὶ τῷδε ξυνδεθεῖσα.

Εἰς

ad Σοφὸς, atque Ἀπαθὴς ad Ἀναιμόσαρκος. 8. De eleganti voce ἀναιμόσαρκε Scaliger, quem & Professor noster secutus est, duo effinxit vocabula, ἄναιμε, & ἄσαρκε; quòd existimaret eâ voce designari *sanguine, & carne expertem*, cùm sit *carne præditus quæ sit nullo sanguine*, qualem sanè cernimus cicadarum pulpam. Neque ipse *Homerus* Deos facit ἀσάρκους, sed ἀναίμονας tantùm. Refert & ipse *Barnesius* esse etiam in Vaticano Mſ.

Repe-

Nullo doloris ſenſu, carnem habens
nullo ſanguine,
Propemodùm tu es Diis æqualis.

In Somnium ſuum. Ode XLIV.

Videbar mihi per quietem curſu
Alas gerens meis humeris; [ferri,
Cupido verò habens plumbum
Circum formoſulos pedes ſuos,
Perſequebatur me, & aſſecutus eſt.
Quid ſibi vult ſomnium iſtud?
Credo ego me multis
Amoribus implicatum,
Dilapſum in cæteris,
Uno autem in hoc irretitum.

reperiri ἀνεμόσαρκε, imperitâ ſcripturâ. 9. Ὅμοιος modò ἀκυρολόγως ponitur pro ἴσος.

1. Figura Ἔλλειψις pro καὶ ὄναρ. 2. *Barneſius* τί θέλει γ' metu vacui. 3. Pulcerrima Ἁλλαγοεία à volucribus deſumpta, aucupúmque retibus. *Barneſius* ſuſpicatur Anacreontem jam ætate provectum duxiſſe vetulam. Certè

Optima ſummi
Nunc via proceſſûs vetulæ veſica beatæ.

1. Audi

Εἰς τὰ τοῦ Ἔρωτος Βέλη.

Ὁ ἀνὴρ ὁ τῆς Κυθήρης,
Παρὰ Λημνίαις καμίνοις,
Τὰ βέλη τὰ τ' Ἐρώτων
Ἐτοίμῃ λαβὼν σίδηρον
Ἀκίδας δ' ἐβάφητε Κύκλωπες,
Μέλι τὸ [1] γλυκὺ λαβόντα·
Ὁ δ' Ἔρως χόλῳ ἔμισγεν.
Ὁ δ' Ἄρης ποτ' ἐξ αὐτῆς
Στιβαρὸν δόρυ κραδαίνων,
Βέλος [2] ἠυτέλιζ' Ἔρωτος.
Ὁ δ' Ἔρως, τό δ' ὄξιν, εἶτε
Βαρύ, [3] περάσας νοήσεις.
[4] Ἔλαβεν βέλεμνον Ἄρης·
[5] Ὑπεμειδίασε Κύκλωπες.
Ὁ δ' Ἄρης ἀνασεναξας,
[6] Βαρύ, φησίν· ἄρον αὐτό.
Ὁ δ' Ἔρως, ἔχ' αὐτό, φησί.

Εἰς

1. Audi tu Professorem, ubi collibitum est, vera profitentem; Τὸ γλυκύ, inquit, *ultimam suam producit, idque triplicem ob rationem, ob Cæsuram nempe, ex vi accentûs, & ante liquidam.* Cur non semper hoc videt? 2. Signata vox. 3. Elocutio de medio accepta. 4. Hoc est, corpore suo acce-

In Cupidinis Sagittas. Ode XLV.

Cythereæ maritus,
Ad Lemniacas fornaces,
Sagittas Amorum
Faciebat accepto ferro:
Cuſpides autem harum tingebat Ve-
Accepto dulci melle: [nus,
Cupido deinde fel miſcebat.
Mars verò aliquandò à prœlio
Validam vibrans haſtam,
Jaculum vilipendebat Amoris.
Amor dein, hoc tamen eſt, aiebat,
Grave: expertus ſenties.
Accepit jaculum hoc Mars:
Subridebat Venus:
Mars deindè ingemens,
Grave eſt inquit; aufer illud:
Amor autem, tibi habe, inquit.

accepit. 5. *Barneſius* maluit ὑπομειδίασε conſueto ſibi Διπλασιασμῶ. Verùm Ἄλφα medio tempore eſt; quod ſæpiùs dictum eſt. 6. Comicum ſubeſt Ἦθος in βαρὺ; atque etiam in ἆρον αὐτὸ, & in ἔχ' αὐτό. Quare decenti prolatione adjuvandum.

1. *Bar-*

Εἰς Ἔρωτα.

Χαλεπὸν τὸ μὴ φιλῆσαι·
Χαλεπὸν δὲ καὶ φιλῆσαι,
Χαλεπώτερον δ' ἅπάντων
Ἀποτυγχάνειν φιλοῦντα.
Γένοιτο δὲ εἰς Ἔρωτα;
[2] Σοφίη, τέχνη παρεῖται
Μόνον ἄργυρον βλέπουσιν.
Ἀπόλοιτο πρῶτος [3] αὐτός,
Ὁ τ' ἄργυρον φιλήσας.
Διὰ τοῦτον ἐκ ἀδελφός.
Διὰ τοῦτον ὁ τοκῆες·
Πόλεμοι, φόνοι δι' αὐτόν.
Τὸ δ' χεῖρον ὀλλύμεθα
Διὰ τοῦτον οἱ φιλοῦντες.

[1] Ἄλλο Ὠδάριον.

Φιλῶ γέροντα τερπνὸν,
Φιλῶ νέον [2] χορευτήν.

Τή-

1. *Barnesius* adjecit αἰχρηχερδῆ de suo: verùm quid opus? 2. Præclarè Ovidius in Amorum Libris:

Ingenium quondam fuerat pretiosius auro:
At nunc Barbaria est grandis habere nihil.

3. Nequibat dicere ἐκεῖνος.

1. *Bar-*

In Amorem. Ode XLVI.

Eſt non amare durum,
Eſt & amare durum ;
Omnium verò eſt duriſſimum,
Deſtitui amantem.
Genus nihil ad amorem eſt:
Ingenium, mores conculcantur:
Unum reſpiciunt argentum.
Malè pereat primus ille,
Qui argentum dilexit ;
Per hoc nemo eſt frater ;
Per hoc nulli parentes:
Bella, cædes ſunt per illud ;
Quod autem adhuc pejus eſt, perimus
Per hoc miſelli amantes.

Odarium aliud. Ode XLVII.

Amo ego ſenem lepidum,
Amo juvenem ſaltatorem.

Senex

1. *Barneſius* ipſe appoſuit εἰς γέροντα Odarii Titulo. 2. Idem mero Ioniſmi ſtudio χορευτὴν repoſuit; parùm advertens, quinque hujus Odarii verſiculis τὸ Ἄλφα ſeptiès recurrere, & Ὦ μέγα quater, vocales maximè ſonoras.

Γέρων δ' ὅταν χορδὴν,
Τείχας γέρων μὲν ἔστι,
Τὰς δ' φρένας νεάζει.

[1] Ἄλλο.

Δότε μοι λύρην Ὁμήρου,
[2] Φοινὶς ἄνθε χορδῆς·
Φέρε μοι κύπελλα [3] θεσμῶν
Φέρε μοι, νόμους κεράσω,
[4] Μεθύων ὅπως χορεύσω,
[5] Ὑπὸ σώφρονος δὲ λύσης,
Μετὰ βαρβίτων ἀείδων,
Τὸ παροίνιον βοήσω.

[1] Ἄλλο.

Ἄγε, ζωγράφων ἄριστε,
Λυρικῆς ἄκουε Μούσης,

[2] Φοῖ-

1. Professor adjecit Ὠδεῖον; puto ne quis nesciret quid esset. 2. Hic advertendum veteres pro materiâ carminis immutâsse sibi chordas; quod ad primam adnotavimus. 3. Θεσμοὶ & νόμοι isti leges erant bibendis à Rege conditi. 4. Veteres nunquam nisi ebrii saltaverunt. Notat etiam *Theophrastus* hominem imperitum, quòd intempestivè, hoc est, antequàm ebrius factus esset, saltare

Senex verò ubi ſaltaverit,
Capillos quidem ſenex eſt;
Animum verò juveneſcit.

Aliud. Ode XLVIII.

Date mihi Lyram Homeri,
Cruentâ abſque chordâ.
Affer mihi pocula Decretorum.
Affer mihi, ut Leges miſceam,
Benè madidus ut ſaltem.
Præ ſobriâ dein inſaniâ,
Unà cum barbitis canens,
Temulentum quid boabo.

Aliud. Ode XLIX.

Age, Pictorum præſtantiſſime,
Lyricam exaudi Muſam,

Jo-

re ſoleret. Confirmat & Cicero in Oratione pro *Muræná*: *Nemo*, inquit, *ſaltat ſobrius, niſi forte inſanit.* 5. Figura Ὀξύμωρον. Sobrium autem dicit potantium furorem ob νόμων κρᾶσιν. Thracum erat Ἄκρατον bibere. *Barneſius* furorem putavit Poëticum & fictum; quod minùs nobis videtur; quòd non habeamus Anacreontem, ut Profeſſor, pro ſobrio, & pudico.

1. *Barneſius* de ſuo poſuit Εἰς ζωγράφον, nul-

là

[2] Φιλοπαίγμονός δε Βάκχου
Ἑτεροπνόους ἐναύλους.
Γεφύρας τὰς πόλεις τοπρῶτον
Ἱλαρᾶς τε, καὶ γελώσας·
Ὃ δὴ κηρὸς ἂν [3] δυνατο,
Γεφύρας καὶ νόμους [4] φιλήσας.

Εἰς Διόνυσον.

Ὁ τὸν ἐν [1] πότοις ἀτειρῆ
Νέον, ἐν πότοις ἀταρβῆ,

Kalâ cum ratione. 2. Pro Φιλοπαίγμονες ὦ Βάκχαι, quæ nullum, efficiebant ſenſum, audactèr repoſui Φιλοπαίγμονός δε Βάκχου: nihil opus fuerat & ἑτεροπνόων ἐναύλων: nam variata eſt Σύνταξις. Profeſſor Græcus niſus autoritate, quod ait, Vaticani Mſ. poſtpoſuit duos ſequentes verſus duobus proximis, turbato certè ordine. Quin & de ſuo ingenio reſcripſit;

Φιλοπαίγμονάς τε Βάκχας
Ἑτεροπνόοις ἐν αὐλοῖς.

Quis unquàm legerat *Bacchas* adfuiſſe conviviis? Ipſe Bacchus, & Tibiæ certè ſuo loco hic veniunt. De Tibiâ ità in Sympoſiacis Plutarchus: Τὸν δ' αὐλὸν οὐδὲ βυλομένοις ἀπώσασθαι τῆς τραπέζης ἔστιν. Αἱ γὰρ σπονδαὶ ποθοῦσιν αὐτὸν ἅμα τῷ στεφάνῳ. Audiendus etiam Ovidius in Faſtis:

Temporibus veterum tibicinis uſus avorum
Magnus, & in magno ſemper honore fuit.
Cantabat fanis, cantabat tibia ludis,
Cantabat mœſtis tibia funeribus.

Fue-

Jocoſique Bacchi
Alternatim flantes tibiarum cantus.
Pinge urbes univerſas primùm
Hilaréſque, & ridentes,
Quin etiam ſi cera id paſſa fuerit,
Pinge eas etiam legibus gaudentes.

In Bacchum. Ode L.

Qui in potationibus indomitum
Juvenem, in potationibus interritum,
Ho-

Fuerat igitur ἑτεροπνόος ἔναυλος alternus tibiæ cantus; tam dextræ ſcilicet, quàm ſiniſtræ. Vide jam an ſint iſta, quod ait Profeſſor, *ex Baxteri emendatione impeditiora*; atque an ejus *audacia* in tantum *infœlix* ſit, ut mereatur *refrœnari*. 3. Magis arridet *Barneſio* δύνηται; quòd Ode XXVIII. iſte verſus ità ſit conceptus;

Ὁ δὲ κηρὸς ἂν δύνηται.

Verùm ſciat utrumque eſſe rectum. 4. Pro φιλούντων reſcripſi φιλούσας. Non enim agi videtur de legibus amantum (quas Profeſſor lepidâ voce reddit Ceremonias;) verùm de legibus bibendi in Sympoſiis. *Faber* poſuit πινόντων, adverſante Metro; ſed rem vidit. Alii judicabunt an jure exclamet Profeſſor me ſuſtuliſſe omnem facetiam; quam ipſe ſuſtulit, ſiquid ego video.

1. Eximius Profeſſor Græcus, fultus autoritate Vaticani Codicis, quod ipſe ait, de πότοις, quod

 inſigni

Καλὸν ἐν πότοις χορευτὴν
Τελέων θεὸς [2] κατῆλθεν,
Ἀπαλὸν βοτροῖσι φίλτρον,
[3] Πότον ἄξονον κομίζων,
Γόνον ἀμπέλου τ' οἴνου,
[4] Πεπαδημένον ὀπώρῃς.
[5] Ἐπὶ κλημάτων [6] φυλάτλων.
[7] Ἵν' ὅταν τάμωσι βότρυν,
[8] Ἄνοσοι μένωσι πάντες,
[9] Ἄνοσοι δέμας θεντὸν,
[10] Ἄνοσοι γλυκεῖ τε θυμὸν,
[7] Ἐς ἔτος φανέντος ἄλλου.

Εἰς

infigni cum Ἐξεργεσίᾳ, in vinolentâ istâ cantilenâ ter repetitur, in duobus prioribus versibus immutavit in πόνοις, atque πόθοις, extincto prorsùs Carminis scriptu, & succisis nervis. Nos in hâc Editione movimus ὑποσιγμῆς notam de ἀτιερῆ ad νέον, quod nemo improbabit. 2. Hic est, siquis alius, Ἐπιλωΐου Υμνος, qualis scilicet ad torcular cantari solebat. Quo tempore fingebatur veteribus nescio quis *Bacchi* descensus, qui novo vino conficiendo adesse credebatur. Erat autem in Bacchi Thiasis quidam qui Dei personam gerebat, quem reliqui Bacchantes clamando, & saltando sequebantur. 3. Nescio cur *Barnesius* τὸ πότον modò verterit *Poculum*. 4. Per Συσολῶ effer-

Honeſtum in potationibus ſaltatorem
Efficit, Deus jam deſcendit;
Lene mortalibus Philtrum,
Potationem evacuam gemitu portans,
Vitis progeniem vinum,
Exſiliens autumnis,
In palmitibus cuſtodiens.
Ut quando ſecaturi ſunt racemum,
Incolumes durent omnes,
Incolumes corpus ſpectabile,
Incoluméſque dulcem animum,
In alterum comparentem annum.

In

effertur, ut, *Stereruntque comæ* apud Virgilium. Profeſſor de ſuo repoſuit πεπεδημένον, & *involutum* vertit, indictâ cauſâ. Semper cavet Metro. 5. Neceſſe fuit φυλάτ]ων poni pro φυλάτ]ειν: *Barneſius* fecit φυλάσσων, Ἰάδι Διαλέκτῳ, more ſuo, ac ſi Anacreon neſciret Atticè. 6. Autumnali ſcilicet tempore, quandò febres maximè graſſantur. Profeſſor mea poſuit verba, indicto nomine. 7. Scripſi Ἐς ἔτας pro Ἐσέτας, ex Emendatione doctiſſimi *Schrevelii*; ſupprimitur enim χρόνον.

[1] Εἰς Δίσκον ἔχοντα Ἀφροδίτην.

[2] Ἄρα τις τόρευσε πόντον,
Ἄρα τις [3] μανεῖσα τέχνα,
[4] Ἀνέχευε κῦμα δίσκῳ,
Ἐπὶ νῶτα τῆς θαλάσσης.
[5] Ἄρα τις ὕπερθε λευκὰν
Ἁπαλὰν χάραξε Κύπριν
Νόος ἐς θεοὺς ἀερθεὶς,
Μακάρων [6] φύσιος ἀρχάν.
Ὁ δὲ νιν ἔδειξε γυμνὰν,

Χ' ὅ-

1. *Papinius Statius* Venerem ad litus Conchâ vectam tradit, conchiformi ſcilicet Lembo; ita enim Sylv. 1. *Hæc & cœruleis mecum conſurgere digna Fluctibus, & noſtrâ potuit conſidere conchâ.* Sculptor aliquis illorum temporum nobiliſſimus Venerem Ἀναδυομένην Emblematico opere in Diſco, five Conchâ, ad vivum expreſſerat, nunquàm ſatis mirandâ arte. 2. Scenico Principio nobiliſſimam hanc Oden orditur. Eſt autem modò ἄρα particula aſſentientis cum admiratione. 3 Μανεῖσα *Enthea*, ſive *divino Spiritu affiata* ſignificat: quod inferiùs dixit νόος εἰς θεοὺς ἀερθείς. Exiſtimabantur inſani extra corpora ſua eſſe, (ut *Publii Mimi* verbis utar) adeóque cùm Diis immortalibus colloquia habuiſſe. Hæc, quâ eſt humanitate probat Academicus Profeſſor. *Rectiùs certè*, inquit, in *hâc parte*

In Discum ferentem Venerem. Ode LI.

Ergo aliquis cœlavit pontum,
Ergo aliqua furens ars,
Superfudit fluctum Disco,
Super terga maris.
Ergo aliquis supernè candidam
Teneram expressit Venerem
Sensus in Deos evectus,
Beatorum naturæ originem?
Is autem eam ostendit nudam,

Et

parte Baxter. 4. Ἀνέχλε κῦμα δίσκῳ idem est atque quod dixit inferiùs μέγα κῦμα πρῶτα τέμεν; quod quidem factu difficillimum Anacreonti visum est. 5. Rectè putat *Barnesius* produci τὶς ob asperum accentum sequentem, sicuti & inferiùs ultima τῦ θέμις: nollem autem reposuissset ὑπὲρ θάλασσαν, pro ὕπερθε λευκάν. Constat enim Ἀναδυομένην Venerem, ritu cicadæ, spuma innutritam, adeoque circumseptam fuisse albâ spumâ, ex quâ genita est. Ita enim in Θεογονίᾳ suâ Hesiodus;

——— Ἀμφὶ δὲ λευκὸς
Ἄφρὸς ἀπ' ἀθανάτου χρόος ἔρρυτο, τῷ ἐνὶ κόλπῳ
Ἐθρέφθη. ———

6. Ostendit *Barnesius* & φύσις dici, & φῦσις communi tempore, & dat exempla: malè autem tollit

Do-

Χ' ὅσα μὴ θέμις ὁρᾶσθαι
Μόνα κῦμα συγκαλύπτει.
Ἀλαλημένη δ' ἐπ' [7] ἀκτᾷ,
[8] Βρύον ὡς ὑπερθε λευκὸν,
[9] Ἁπαλοχρόου Γαλήνας,
Δέμας εἰς πλόον φέρουσα,
[10] Ῥόθιον πάροιθεν ἕλκει.
Ῥοδέων ὕπερθε μαζῶν,
Ἁπαλῆς ἔνερθε δειρῆς,
Μέγα κῦμα πρῶτα [11] τέμνει·
[12] Μέσον αὐλακος ἢ Κύπρις,
Κρίνον ὡς ἴοις ἑλιχθὲν,

Δια-

Dorismum vocis ἀρχὰν atque γυμνὰν, cum quater recurrat α in isto versu. Quid autem Ἀρχὰ μακάρων φύσιος sit noverunt veteres Θεολόγοι, atque Pythagorei, quibus Anima in hâc vitâ pro Hospite, vel magis Errone est. Etiam Apostolus *Judas* Ἀρχὴν Angelorum è cœlo vagantium verissimè interpretatus est per ἴδιον οἰκητήριον. De divinantibus per quietem ita vetustus τῶν Κυρανίδων scriptor; *Cum corpus est in lecto anima versatur in proprio loco.* Verúm ista non sunt hujus loci. Versus Trochæum habet Secundo loco. 7. Nullus dubito quin rectè emendaverit *Stephanus* hunc locum, cùm pro αὐτᾶ reposuerit ἀκτᾶ, etsi *Barnesius* minimè delectetur istâ correctione, sed reponat αὐτή. Tendebat illa versus *Cythera*, prodente *Hesiodo*. 8. Βρύον, sive Fucum marinum

ὕπερ-

Et quæ nefas videri,
Ea ſola fluctus contegit.
Evagata autem verſus litus,
Fucus ut ſupernè candidus,
Per tenellam Tranquillitatem,
Corpus ſuum in curſum ferens.
Ruentem ſpumam ab-ante ducit.
Roſeas ſupra mamillas,
Teneram infra cervicem,
Ingens fluctus prima ſecat.
Intra hunc ſulcum autem Venus,
Lilium ut violis intextum,

Tranſ-

ὑπερθε λευκὸν dixit, quòd quaſi ſpumâ maris coronatus circa litus natitet. 9. Pro ἀπαλοχεύς ſentio cum *Stephano* legendum eſſe ἀπαλοχρόα ſuppreſſâ Præpoſitione διὰ, vel etiam voce χρόνω. Eſt autem Γαλιὼν modò pro Corporali Perſonâ. Quater recurrit α in hoc verſu: quare malè repoſuit Profeſſor Γαλιώης, ex amore Iöniſmi. Quod ἀπαλόχροϛ reſcribat in Genitivo, illud tantundem eſt. 10. Ῥόθιον ſignata vox eſt, & ſignificat *ſalum cum ſpumâ & ſtrepitu ruens*. *Barneſius* incautè vertit ἕλκει per *attrahit*: nam & navigantes apud Virgilium *Spumas ſalis ære ruebant*. Quæ de natantium remigio ille ſcribit alieno dicuntur loco. 11. Simili Figurâ dicitur etiam ab Horatio, *Myrtoum ſecat mare*, pro *trajicit*. Profeſſor uſus eſt meis verbis, tanquam ſuis. 12. Sic & apud Virgilium

Διαφαίνεται [13] γαλήνας.
[14] Ὑπὲρ ἀργύρῳ δ' ὀχεῦνται,
Ἐπὶ δελφίσιν χορευταῖς,
[15] Δολερὸν νόον μετ' ἐρώντων
Ἔρος, Ἵμερος γελῶντες.
Χορὸς ἰχθύων ὁ κυρτὸς,
Ἐπὶ κυμάτων κυβιστῶν,
Παφίης [16] τὸ σῶμα παίζει,

[17] Ἵνα

gilium, *In Medio duo ſigna*, pro *interiùs*. 13. Rurſus Profeſſor vertit quartum α in ν. 14. Non puto τὸ ὑπὲρ hoc loco regere Dativum, (ut voluit *Buſbeius* noſter, qui hunc locum Grammaticæ ſuæ Elaboratiſſimæ inſeruit;) ſed per Τμῆσιν ſpectare ad ὀχεῦνται, quaſi diceret; *Amor*, atque *Iocus*, duo *Veneris* filioli, argento invehuntur, hoc eſt, delphinis argenteo colore pictis: eſt enim ſequens verſus tanquam expolitio prioris. Quam ſicco pede noſter Profeſſor hunc locum tranſit! Τμῆσις, inquit, pro ὑπερόχευνται, nullâ factâ *Baxteri* mentione. 15. Optimo jure vox μερόπων *Stephano* ſuſpecta eſt: non enim ſolùm Metrum lædit; verùm etiam planè otioſa eſt, & inutilis. Nos ſolitâ fiduciâ ducti μετ' ἐράντων, hoc eſt, *amare nolentium*, reſtituimus. Levius eſt, quod Ἐρῶ poſuimus pro Ἔρως, quo conſtaret Anapæſtus. Quis intelligat Profeſſoris Δολερὸν νόον μετώπων? nemo Hercule. Ille etiam inſulsè vertit; *Doloſi etiam tenero vultu*? Hujuſmodi Ἐκθλίψις occurrit & in Ter-

Transſlucet per tranquillum.
Argento verò vehuntur,
Super delphinibus ſaltantibus,
Vafrum animum amare nolentium
Cupido Jocuſque ridentes.
Chorus dein piſcium curvatus
Super fluctibus in capita ſe volvens
Paphiæ corpus ludit,

Quo

Tertio *Theocriti* Eidyllio in iſto; Κὴκα μὰ πονω ἀποθάνω: neq; enim unquàm vel μὰ legimus prolatum Doricè pro μὴ; neque τὸ ηα contractum in α. 16. Σῶμα dici veteribus verecundè pro retegendâ parte corporis nos ſuprà monuimus; quod & Romana conſuetudo ſecuta eſt. Notum enim eſt illud Horatii, *Dedit hic pro corpore nummos.* Quin & eviratio Phædro dicitur *Damnum amiſſi corporis.* Quis etiam neſcit vel hodie dici à novis maritis in re matrimoniali, *Corpore meo te colo?* Videſis etiam Rom. 4. 19. & 1. Cor. 7. 4. Laſcivus igitur Delphinorum chorus *Paphiæ corpus luſiſſe* dicitur, quòd curvatâ formâ κυβιστῶν Φαλλικόν τι σχῆμα, ῥίκνωμα ſcilicet, retulerit. Siquidem & illud Pantomimicæ fuiſſe nequitiæ ſatis conſtat. *Oppianus* etiam Κυβιστῆρι, ſive *Urinatori* Delphinum comparavit. Expreſſit & Poëta voce κυρτὸς, quid ſit ῥικνοῦσθαι Græcis, atque etiam τὸ σῶμα παίζειν. Verùm tu audies Profeſſorem Cymbalum quatientem ſuum: Παφίης ἐς ὄμμα παίζει. *Longe pierre, homo eruditæ lectionis, primus hanc lectionem ex corrupto* Παφίης

[17] Ἵνα νήχεται γελῶσα.

Εἰς Οἶνον.

[1] Τὸν Μελανόχρωτα βότρυν
Ταλάροις [2] φέροντες ἄνδρες,
Μετὰ παρθένων ἐπ' ὤμων·
[3] Κατὰ λῆνὸν δὲ βαλόντες
Μόνον ἄρσενες πατοῦσι
Σταφυλὴν λύοντες οἶνον,
Μέγα τὴν θεὸν κροτοῦντες
Ἐπιληνίοισιν ὕμνοις,
Ἐρατὸν πίθοις [4] ὁρῶντες,
Νέον ἐς ζέοντα Βάκχον·
Ὃν ὅταν [5] πίῃ γεραιὸς,
Τρομεροῖς ποσὶν χορεύει,

Πο-

τε σῶμα παίζει *hausit, quâ nulla unquàm conjectura ingeniosior, aut certior, & luculentior. Rata itaque esto,* Καὶ μεγάλη χάρις αὐτῷ. Quis jam ulteriùs dubitet? Rex Criticorum ratum esse jussit, quod sibi placuit: quis tam perditus ut audeat hiscere? 17. Τὸ νήχεται dicitur per Συστολὴν pro Ὑποτακτικῷ Νήχηται. *Cantabrigiensis* Dictator Græcus modò ἵνα dici jubet pro ὅπου ἄν, quo Νήχεται proferatur Ὁριστικῶς, vertitque satis insubidè, *Quocunque natat ridens.*

1. Or-

Quo natet ridens.

In Vinum, Torcularis Hymnus.
Ode. LII.

Nigrâ cute racemum
Caniſtris ferentes viri ſunt,
Unà cum virginibus, ſuper humeris;
Per torcular verò jacientes
Tantùm mares calcant
Uvam, ſolventes vinum,
Magnâ voce Deum plaudentes
Torcularibus Hymnis,
Cupidè in dolia tuentes,
Novum in ebullientem Bacchum,
Quem cum biberit vetulus,
Tremulis cruribus ſaltat,

Canos

1. Orditur à Dactylo, ſive Anapæſto inverſo. 2. φέροντες dicitur pro οἱ φέροντες; neque opus eſt correctione *Henrici Stephani* qui reponit φέρουσι. Eſt enim ordo hujuſmodi, οἱ φέροντες μελανόχρωτα βότρυω ἄνδρές εἰσι μετὰ παρθένων. Eadem ferè habet *Barneſius*. 3. Pes Trochæus eſt ſecundo loco, ut in Ionico ἀπ' ἐλάσσονος. 4. Siquidem credebant veteres in vinum deſcendiſſe Deum, ut ſuprà monuimus atque ejus ſpiritu ferveſcere muſtum. 5. Aſſentior Profeſſori legendum πίνῃ pro

Πολιὰς τρίχας τινάσσων,
Ὁ δὲ παρθένον λοχήσας,
Ἐρατὸς νέος [6] ἑλυσθεὶς,
Ἁπαλὸν δέμας χυθεῖσαν,
[7] Σκιερῶν ὕπερθε φύλλων,
Βεβαρημένην εἰς ὕπνον·
[8] Ὁ δ' Ἔρως ἄωρα θέλγων
Προδότιν [9] γάμων γενέσθαι,
Ὁ δὲ μὴ λόγοισι πείθων,
Τότε μὴ θέλουσαν ἄγχει.
Μετά γὰρ νέων ὁ Βάκχος,
Μεθύων [10] ἄτακτα παίζει.

Εἰς Ῥόδον.

Στεφανηφόρου μετ' Ἦρος,
[1] Μέλπομαι ῥόδον θερινόν·

[2] Συνὲ

πίνη. 6. Nihil opus fuit hîc reponi μεθυσθεὶς, uti post *Stephanum Barnesius*. Est enim ἑλύω, εἱλέω, εἰλύω, ἰλύω, ἐλύω volvo: unde Participium εἱλυσθεὶς *volutus*, & *vertigine circumactus*. Et magis etiam placitura erat Figurata vox, quàm Propria μεθυσθεὶς. Potest & ultima Syllaba τοῦ νεὸς produci ante asperum accentum. 7. Hoc est, *Fronde super viridi*, ut suprà annotatum est, ob solis æstum scilicet. Usurpatur autem vox σκιερῶν Figuratè pro *densis*. 8. Hæc Ode scatet Participiis, quare minimè

Canos capillos concutiens;
Virginem autem insidiis excipiens
Amabilis juvenis jam captus vertigine,
Tenerum corpus fusam,
Umbrosis super frondibus,
Gravatam in somnum, [ciente
Amore etiam intempestivè eam pelli-
Proditricem suarum nuptiarum fieri;
Ille tum verbis ejus non obtemperans,
Tunc nolentem strangulat.
Cum adolescentibus enim Bacchus
Potus intemperantèr ludit.

In Rosam. Ode. LIII.

Unà cum coronigero Vere,
Cantu celebro rosam æstivam.

Con-

minimè audiendus est noster Professor, dum recudit versum in hunc modum;

Ἐξ Ἔρωτ' ἄωρα θέλγει.

Turbatio sententiæ debetur Ἀνακολέθῳ. 9. Γάμων Figuratè dicitur pro Αἰδῶς. *Baxter rectè observat*, inquit *Barnesius*. 10 Ἀτακ]α παίζει est Figura Εὐφημισμὸς, pro ὑβρίζει: atque idem dicit Professor.

En autem in hâc Ode insigne Asianæ prolixitatis Exemplum

1. Nihil opus est *Barnesii* Amphimacro, cùm λι-

[2] Συνέταιροι αὔξοι μέλπειν.
Τόδε γὰρ [3] θεῶν ἄημα,
Τόδε καὶ βρότων τὸ χάρμα.
Χάρισίν τ' [4] ἄγαλμ' ἐν ὥραις
Πολυανθέων Ἐρώτων·
Ἀφροδίσιόν τ' ἄθυρμα
Τόδε καὶ μέλημα [5] μύθοις,
Χαρίεν φυτόν τε [6] Μουσῶν.
Γλυκύ καὶ [7] ποιοῦντι πεῖραν

Ἐν

liquescat; neq; sane τοῦ θέρειον, cùm media τοῦ θερινὸν ex vi vocalis possit esse communi tempore, præsertim apud vetustissimos, variantibus Dialectis. 2. Sic nos quidem reposuimus; cùm hactenùs nullo sensu legeretur, Συνεταιρεῖ αὔξει μέλπειν. Constat hanc egregiam Odam esse Veris Hymnum, quod Στεφανηφόρον vocat. Atque interim precatur sibi, & sodalibus, ut sæpiùs ejusmodi tempestates recurrant, atque per hoc, ut longâ vitâ fruantur. Quàm bellè Professor, nullis observatis literarum vestigiis, Σὺν, ἑταῖρ, ἄεξε μολπὴν? Me dicit neque Metri, neque sensûs habuisse rationem. Non Metri puto, quòd Diphthongum οι habeam pro communi; non sensûs, quòd Infinitivum μέλπειν usurpatum existimem pro nomine, quod ipse novit non novum esse vel huic Scriptori. Quid quòd credibile non sit unicum fuisse illi in cantando socium? Nos nihil mutavimus præter ε in ο. 3. Siquidem ille odor Ambrosiæ, quod Diis erat pro

Conſociales mei, increſcat hic cantus
Hic etenim eſt Deorum halitus: [nobis.
Hæ ſunt etiam Deorum deliciæ,
Gratiiſque oblectamentum in tempe-
Florulentorum Amorum : [ſtatibus
Venereúmque Ludicrum.
Hæc eſt etiam cura Fabulis,
Gratáque planta Muſarum.
Dulcis & facienti ejus periculum

In

pro Roſaceo, unguento omnium vetuſtiſſimo. De Æolico Βρόδον, vel Βρόσον venit ipſa vox Ἀμβροσία. 4. Hinc Deorum Imagines ἀγάλματα dicta ſunt, quòd Dii his rebus oblectari crederentur, ſicut pueri & puellæ ſuis Pupis. Sunt autem Horæ πολυανθέων Ἐρώτων verna tempora quoque anno recurrentia: atque hæc dicuntur in laudem Veris. 5. Μύθοι hoc loco Poëtarum Carmina ſunt. Profeſſor diſſimulat hoc à me dictum. 6. *Barneſius* Ioniſmo deditus repoſuit Μυσέων, de ſuo. Quid autem refert? 7. *Stephanus* incaſſùm hunc locum tentavit, dum pro ποιοῦντα πεῖραν poſuit ποθοῦντα πεῖραν. Vide an ipſe meliùs Muſis litaverim, cùm levi admodùm mutatione ποιοῦντα mutaverim in ποιοῦντι, atque in tertio verſu λαβόν]α in λαβόντι; nihil opus fuerat προσδόν]', propter Apoſtrophum. Certè hoc modo omnia meridianâ luce clariora fient. Fruſtrà fuerit admonere ποιοῦντι πεῖραν eſſe Latinè, *facienti periculum*; ſuaveolentis ſcilicet odoris. Roſas etiam inſepi-

bus

Ἐν ἀκανθίναις ἀταρποῖς.
Γλυκὺ δ' αὖ λαβόντι θάλπειν
Μαλακαῖσι χερσὶ, [8] κούφως
Προσάγοντ' Ἔρωτος ἄνθος.
[9] Τῷ σοφῷ τόδ' αὐτὸ τερπνὸν,
Θαλίαις τε, καὶ τραπέζαις,
Διονυσίοις θ' ἑορταῖς.
Τί δ' ἄνευ ῥόδου γένοιτ' ἂν;
[10] Ῥοδοδάκτυλός μὲν Ἠώς,
Ῥοδοπηχέες δὲ Νύμφαι,
Ῥοδόχρους δὲ κ' [11] Ἀφροδίτα
Παρὰ τῶν σοφῶν καλεῖται.
Τόδε καὶ νοσοῦσιν ἀρκεῖ·

Τό-

bus creviſſe apud Græcos oſtendunt iſti Theocriti verſus in Ὁδοιπόροις:

Ἀλλ' οὐ σύμβλητ' ἐστὶ κυνόσβατος, οὐδ' ἀνεμώνα
Πρὸς ῥόδα τῶν ἄνδηρα παρ' αἱμασιαῖσι πεφύκει.

8. Poſui etiam κούφως pro κούφαις ante προσάγοντ' quo conſtaret ſententiam eſſe trimembrem. Roſæ levitèr tractatæ diutiùs odorem ſervant. In his libentèr *Barneſius* aſſentitur *Baxtero*, quâ eſt comitate, ubi nullum ſuppetit effugium. 9. Pronum fuerat reponere τῷ σοφῷ pro monſtroſo Ὠσσοφῷ: bonus tamen *Stephanus* id non vidit. Quid? Nonne Poëtæ etiam paulo inſerius Σοφοὶ appellantur. Quid autem hic facit Ὀρόφω quod ille finxit. Injurius eſt, *Barneſius* atque etiam malevolus, qui dicat me illudendo bonum dixiſſe *Stepha-*

In ſpineis ſemitis;
Dulcíſque iterùm ſumenti fovendam
Mollibus manibus, levitèr naribus
Adducenti Amoris florem.
Etiam Docto viro hæc ipſa eſt jucunda,
Conviviiſque, atque menſis,
Bacchicíſque feſtis.
Quid verò abſque roſâ fiat?
Roſeis quidem digitis eſt Aurora,
Roſeis cubitis etiam Nymphæ,
Roſeáque cute & Venus,
A Doctis appellatur.
Hæc etiam ægrotantibus ſufficit,

Hæc

num, quem omnes novêre & probum, & doctum, & in plurimis etiam diligentem. Ego nunquàm ſic illudo *Barneſio*, nec illudam. Quis ſanæ mentis non improbet frigidiuſculum Ὡς σοφῷ, quod ille ex Vaticano Codice reponit? Quid ſi *Anacreon* per Συσολῶ dixerit τῷ σοφῷ, rapidâ ſcilicet prolatione, quomodo & Virgilius *Uno eodemque igni*, nihil cavens rei Metricæ? 10. Perpetua ſunt Epitheta apud Poetas, præſertim verò Homerum; atque horum primum de colore eſt, altera duo, de Roſaceo, ſive *Ambroſiæ* odore. 11. Non eſt ut miretur quis Ionicum Profeſſorem repoſuiſſe hic Ἀφροδίτη. Ipſe *Anacreon* maluit Ἀφροδίτα,

Τόδε καὶ [12] νεκροῖς ἀμύνει,
Τόδε καὶ χρόνον βιᾶται.
Χαρίεν ῥόδων ἢ γῆρας
Νεότητος ἔσχεν ὀδμήν.
Φέρε δὴ φυὴν λέγωμεν.
Χαροπῆς ὅτ' ἐκ θαλάττης
Δεδροσωμένην Κυθήρην
Ἐλόχευε [13] Πόντος ἀφρῷ,
Πολεμόκλονόν τ' Ἀθήνην
Κορυφῆς [14] ἐδείκνυε Ζεὺς,
[15] Φοβερὰν θέαν Ὀλύμπῳ,
Τότε καὶ ῥόδων ἀγητῶν
Νέον ἔρνος [16] ἤνθισε χθὼν,
Πολυδαίδαλον λόχευμα.
Μακάρων θεῶν δ' ὅμιλος,
Ῥόδον ὡς γένοιτο, [17] νέκταρ
Ἐπιτέγξας, ἀνέτειλεν

Ἀγέ-

quo esset ὁμοφωνία cum sequenti voce. 12. Venus apud *Homerum* Hectoris cadaver---- ῥοδόεντι χρῖεν ἐλαίῳ Ἀμβροσίῳ---- 13. Πόντος modò pro personâ corporali, sive Numine, ex traditâ veterum persuasione est. 14. Ἐδείκνυε, signata vox est, pro repræsentavit, vel ex improviso protulit. 15. Iste versus debetur *Barnesio*; sive potiùs Vaticano Libro. Confirmat etiam Professor ex Homeri Hymno in Minervam; in quo sunt ista;

---- Σέ-

Hæc mortuos tuetur,
Hæc & tempori vim parat,
Grata etiam roſarum ſenectus
Juventutis ſuæ retinuit odorem.
Age verò ortum earum narremus.
Placido quandò ex mari
Rore conſperſam Cytheream
Parturiebat Pontus è ſpumâ.
Bellicrepámque Minervam
E vertice ſuo protulit Jupiter,
Formidabile ſpectaculum Olympo;
Tunc etiam roſarum mirandarum
Novam ſtirpem efflorere fecit humus,
Admodùm operoſum partum.
Beatorum vero Deorum cœtus,
Roſa quo fieret, Nectar
Intingens, oriri fecit

T 2 Magni-

——— Σέβας δ' ἔχεν ἐισορόωντας
Ἀθανάτους.

16. Imputat mihi *Barneſius* incuriam Τυποθέτου, quòd ἤνθησε edatur pro ἤνθισε; ipſe verteram *efflorere fecit*; Profeſſor maluit *mirificè ornavit*, Figurato ſenſu. 17. Nectar colore fuiſſe rubro patet ex Homerico iſto; Πατρόκλῳ δ' αὖτ' ἀμβροσίην καὶ νέκταρ ἐρυθρὸν. Quod & Horatius ſecutus eſt in,

Purpureo bibit ore nectar.

Con-

Ἀγέρωχον ἐξ ἀκανθῆς
Φυτὸν [18] ἄμβροτον Λυαίου.

Εἰς Ἑαυτόν.

Ὅτ' ἐγὼ νέοις [1] ὁμιλῶ,
Ἐσορῶν πάρεστιν [2] Ἥβα·
Τότε δὴ, τότ' ἐς χορείην
Ὁ γέρων ἐγὼ πτεροῦμαι.
Περίμεινόν με, [3] Κυβήβα·
Παράδος, θέλω στέφεσθαι·
Πολιὸν δὲ γῆρας [4] ἥκας,
Νέος ἐν νέοις χορεύσω.
Διονυσίης δέ μοι τὶς

Φερέ-

Conditum hoc erat Aromatibus, & cremandorum rogis impositum; unde & pro Deorum potu habitum est. 18. Ἄμβροτον modò Figuratum est pro θεῖον.

1. Pro ὁμιλοῦν reposui ὁμιλῶ, quo tempora inter se concordarent. *Stephanus* convertit ὁμιλοῦν in ὅμιλον, νέοις in νέων, atque ἐσορῶν in ἐσορῶ. Benè tamen, factum est, quòd Ἥκα mutavit in Ἥβα. *Barnesius* neminem putat sapere, qui non faveat huic emendationi. Væ misero mihi. 2. Ionicus Professor de *Stephani* Ἥβα fecit Ἥβη; cur non & de Κυβήβα, Κυβήβη, cum & illud sit Doricum? 3. Credo *Cubebam* istam fuisse Anacreontis an-

Magnificam ex ſpinâ
Plantam immortalem Lyæi.

In Seipſum. Ode LIV.

Ubi ego cum juvenibus verſor,
Eos intuens protinùs adeſt Juventas:
Tunc verò, tunc in choream
Ego vetulus ille ſum alatus.
Exſpectato me, Cubeba;
Trade mihi, volo coronari.
Canam inde ſenectutem mittens,
Juvenis inter juvenes ſaltabo.
Bacchicæ deinde mihi aliquis

Affe-

ancillam. Multùm miror quid *Stephano* in mentem fuerit, cùm elegantiſſimam vocem παράδος mutaverit in Ῥοδα δός. Roſæ enim, & reliqua ejus generis facillimè potuerunt ſubintelligi de voce παράδος. Studiosè nobis adverſatur *Barneſius.* 4. Nemo mihi vitio vertat, quòd Adverbium ἑκὰς in Participium ἥκας mutaverim: *Dico ego nullum tale Participium dari*, inquit Profeſſor; & tamen oblitus ſui, in Libro edidit. At queritur peccatum in Accentu; queror ipſe, inſignem Profeſſorem ipſum, Ode XLIII. in eundem lapidem impegiſſe, cum & in Commentario, & in Libro pro ὥραι quater ſcripſerit ὧραι; quod tamen magis tribuendum

Φερέτω [5] ῥοίαν ὀπώρης,
Ἵν' ἰδὴ γέροντος ἀλκὴν,
Δεδαηκότος μὲν [6] εἰπεῖν,
Δεδαηκότος δ' πίνειν,
[7] Χαρίεντός τε μανῆναι.

Εἰς Ἐρῶντας Ὠδάριον.

1

Ἐν ἰσχίοις μὲν ἵπποι
Πυρὸς χάραγμ' ἔχουσι,
Καὶ [1] Παρθίους τις ἄνδρας
Ἐγνώρισεν τιάραις.
Ἐγὼ δ' τοὺς ἐρῶντας
Ἰδὼν ἔστιγμαι ἐνδύς·
Ἔχουσι γάρ τι λεπτὸν
Ψυχῆς ἔσω χάραγμα.

Εἰς

endum incuriæ, quem inſcitiæ. 5. Ità repoſuimus pro ῥοιὰν ἀπ' ὀπώρης; omiſſo ἀπ', quod ceſpitantis erat ſcribæ. *Barneſius* de ſuo poſuit δῶρον ὀπώρης. 6 *Jejunè hic Baxter de ſimplice loquelâ*; cùm εἰπεῖν *dicatur per* Μείωσιν *pro* ἄδειν, & ἔπος *in illâ voce lateat*, pro ᾠδή. Hæc verba ſunt naſuti Profeſſoris, qui nollet τὰ κοινὰ κοινῶς reddi à *Baxtero*. Quid an ſemper cantaverat ſobrius, & pudicus Anacreon inter ſuos combibones? nunquam-

Afferat laticem Autumni;
Ut cernat ſenis vigorem,
Scientis quidem garrire,
Scientis autem bibere,
Lepidéque inſanire.

In Amantes. Ode LV.

In coxis quidem equi
Ignis notam gerunt,
Et Parthos quis homines
Agnoſcat ex tiaris.
Ego verò Amantes
Videndo novi protinùs:
Gerunt enim neſcio quam tenuem
Intra animam ſuam inuſtam notam.

In

quamne ſolebat κυλικηγορῆσαι? 7. Trochæus ponitur in ſecundâ ſede & hic, & in quinto verſu, ut in Ionico ἀπ' ἐλάσσονος.

1. *Parthos* fuiſſe Anacreontis temporibus notos oſtendit Profeſſor ex Herodoto: falſus eſt autem cùm putet *Tiaram* eſſe, quod *Turcis* dicitur *Turban*; cum ſit Phrygius pileus, Communis quidem in cervicem caudâ quâdam reflexus, & Regius, qui & Κίδαεις, in apicem erectus.

Εἰς Ἑαυτόν.

Πολιοὶ μὲν [1] ἤμιν ἤδη
Κρόταφοι κάρη τ' ἀλευκόν·
Χαρίεσσα δ' οὐκ ἔθ' Ἥβη
[2] Πάρα, γηραλέοι δ' ὀδόντες·
Γλυκερὸς δ' οὐκ ἔτι πολλὸς
Βιότου χρόνος λέλειπται.
Διὰ ταῦτ' [3] ἀναξαλάζω
Θαμὰ Τάρταρον δεδοικώς.
[4] Αἰδεω γὰρ ἐσὶ δεινὸς
Μυχὸς, [5] ἀργαλέη δ' ἐς αὐτὸν
Κάθοδος, [6] ἡ γὰρ ἕτοιμον
Καταβάντι μὴ ναβῆναι.

Εἰς

1. Ὑπερβιβασμῷ τῦ τόνυ scribi potest & ἥμιν. Quod & *Barnesius* confirmat. Verùm nihil necesse reponi κάρη, cum α sit ferè communi tempore. Τὸ πάρα modò ponitur pro πάρεσι. 3. Posui ἀναξαλάζω pro ἀναξαλύζω, quæ vox meâ quidem sententiâ nihil significat. Satis bella hæc Αἰτιολογία senilis lippitudinis. *Scaligeri*, atque *Grotii* ἀλαξαλύζω frigidiusculum est. *Barnesius* putat stare posse τὸ ἀναξαλύζω, etsi nesciat quid sit. Quis non videat in Hesychio vitiosè scribi

In ſeipſum. Ex Stobæo

Cana nobis quidem jam
Tempora ſunt, caputque album:
Læta verò non ampliùs Juventus
Adeſt, ſeniléſque ſunt dentes:
Suavis etiam non adhùc multum
Vitæ tempus relictum eſt.
Propter hæc ego guttas demitto
Frequentèr, Tartarum formidans.
Plutonis enim horrendus eſt
Specus, durus etiam in eum
Deſcenſus; ſiquidem proclive non eſt
Deſcendenti iterùm aſcendere.

ſcribi ἀσυλάζει, & νεοσάλυγες pro ἀσαλάζει & νεοσάλυγες. 4. Ἀσεϊσμὸς Figura. 5. Ultima ſyllaba profertur ἐν Συνεκφωνήσει, ſicuti & in γηραλέοι. 6. Pes Trochaicus: & eſt Figura Hyperbaton: Ordo enim eſt; Καί γαρ μὴ ἕτοιμον καταβάντι ἀναβῆναι. Metri causâ ſcripſi μὴ ναβῆναι, pro μὴ ἀναβῆναι. Hunc locum imitatus eſt *Virgilius* ſatis noto verſu.

Ἐις τὸ Πίνειν.

Ἄγε δὴ, φέρ' [1] ἦμιν, ὦ παι,
[2] Κελέβην, ὅκως ἄμυστιν
Προπίω. Τὰ μὲν δέκ' ἔγχει
Ὕδατος, τὰ πέντε δ' οἴνου
Κυάθους, [3] ὡς ἀνυβριστὶ
Ἀναδεύων βασσαρήσω.
Ἄγε δῶτε, μηκέθ' οὕτω
Πατάγῳ τε [4] κἀλαλητῷ
Σκυθικὴν πόσιν παρ' οἴνῳ
Μελετῶμεν, [5] ἀλλὰ καλοῖς
[6] Ὑποπίνοντες ἐν ὕμνοις.

Ἐις Ἔρωτα.

Τὸν Ἔρωτα γὰρ τὸν ἁβρὸν
Μέλπομαι βρύοντα μίτραις

Πολυ-

1. Ut in Ode superiore. 2. Κελέβη ποτήριον ξύλινον κυλικῶδες. Theocriti Scholiastes Græcus. Phiala hæc erat lignea, fortasse a κᾶλον, & πίω, pro πίνω. De *Amystide* ità Callimachus apud Athenæum; Καί γαρ ὁ Θρηϊκίην ἀπήνατο χανδὸν Ἄμυστιν. 3. Pro monstroso ὑβριστιῶσαν ἀναδευβασσαρήσω ita fidentèr reposui; ut sint extremæ syllabæ ωσαν sede suâ exturbatæ: ultima exciderat de voce ἀναδεύων. *Barnesio* placuit ὑβριστιῶσαν φρένα δεῦε βασσάρησιν, quod nec probabile, nec benè Græcum est. Nescio an Βασσαρεὺς idem sonet,

In Potationem. Ex Athenæo.

Age verò, affer nobis, o Puer,
Poculum, ut Amyſtin
Ebibam. Hâc quidem decem infunde
Aquæ; illâc verò quinque vini
Cyathos, ut improtervitèr
Irrigando me debaccher.
Age, date, neque ampliùs iſto modo,
Crepitúque, & jubilatu
Scythicam bibendi morem ad vinum
Affectemus, verum lepidis
Subinde bibentes in cantilenis.

In Cupidinem ex Arſenio, & Clemente Alexandrino.

Cupidinem etenim tenerum
Celebro abundantem corollis
Flo-

ſonet, quod & βατ]αρεὺς, *linguæ* ſcilicet *titubans*, unde & verbum βατ]αρίζω. 4. Benè *Barneſius* κἀλαλητῷ pro ſoluto κ' ἀλαλητῳ. 5. Trochæo uſus eſt. 6. Falſus eſt *Buſebeius* diligentiſſimus, cum exiſtimaverit ὑποπίνειν eſſe *largiùs bibere*, cùm ſit *bibere ex intervallis*, ut vel hinc cuilibet manifeſtum eſſe poterit. *Barneſius* de penu ſuo repoſuit ὑποπινόμεθ', quod reddit *moderatè bibamus*

1. *Barneſius* rectè præpoſuit Articulum. 2. Mí-

Πολυανθέμοις ἀείδων·
Ὅδε καὶ θεῶν δυνάστης,
Ὅδε καὶ βροτοὺς δαμάζει.

[1] Ἐις Ἔρωτα.

Στέφος πλέκων ποθ' εὗρον
Ἐν τοῖς ῥόδοις Ἔρωτα,
Καὶ τῶν πτερῶν καταχὼν
Ἐβάπτισ' εἰς τὸν οἶνον·
Λαβὼν δ' ἔπιον αὐτόν.
Καὶ νῦν [2] ἔσω μελῶν μου
Πτεροῖσι γαργαλίζει.

Ἐις Ἄρτεμιν.

[1] Γουνοῦμαι σ' ἐλαφηβόλε
Ξανθὴ παῖ Διὸς, ἀγρίων
Δέσποιν' Ἄρτεμι θηρῶν,
Ἵκου νυῦ ἐπὶ [2] Ληθαίου
Δίνῃσι θρεοκαρδίων
Ἀνδρῶν ἐγκαθόρα πόλιν

[3] Χαί-

τραι πολυάνθεμοι *Coronæ* sunt *Cupidinis*. Mitræ enim istæ Infulæ fuerant, in quibus varii flores intexebantur; a μίτος, quod est filum.

1. Equidem non negaveram Odarium istud fuisse *Juliani Ægyptii*, etsi addubitaverim, neque jus-

Florulentis cantando.
Idem & Deorum potens eſt,
Idem & homines domat.

In Amorem. Ex Anthologiâ.

Coronam quondam nectens inveni
In roſis Cupidinem,
Penniſque ſuis eum prehendens,
Intinxi in vinum:
Accipiens verò eum ebibi.
Atque etiam nunc inter membra mea
Pennis ſuis me titillat.

Ad Dianam. Ex Hepæhſtione.

Supplex te rogo, cervorum jacula-(trix,
Flava puella Jovis, agreſtium
Hera Diana ferarum,
Venito jam ad Lethæi
Vortices, cordibus afflictorum
Virorum intuere urbem

Læta

juſſeram ut *Barneſius* illud haberet pro *Anacreontis*. 2. Subeſſe puto nequitiam.

1. *Supplico te* vertit eximius Profeſſor ferulâ donandus. 2. *Lethæus* amnis in Aſiâ eſt juxta *Epheſum* urbem. Eſt igitur θρεοκαρδίων ἀνδρῶν πο-

[3] Χαίρετ' ὦ γὰρ [4] ἀνημέρες
Ποιμαίνεις πολίτας.

Εἰς Κόρινν.

[1] Πῶλε Θρηϊκίη, τί δή με,
Λοξὸν ὄμμασι βλέπουσα,
Νηλέως φεύγεις, δοκέεις τε
[2] Μ' οὐδὲν εἰδέναι σοφόν;
[3] Ἴθι τοί, καλῶς μὲν ἄν τοι
Τὸν χαλινὸν ἐμβάλοιμι,
Ἡνίας δ' ἔχων ϛρέφοιμι
Ἀμφὶ τέρματα δρόμου.
Νεῦ τε λειμῶνας τε βόσκεαι,

Κεῖρα

πόλις ipsa *Ephesus*, clade aliquâ, ut videtur, affiicta. Erat enim urbs ista in tutelâ hujus Deæ. 3. Notandum omnes hos versus esse Glyconicos præter tertium, atque ultimum. 4. Ἡμέρος *humanus* est, quia (ut *Theophrastus* autor est in Libris de Plantis) ὁ ἄνθρωπος πρῶτον ἥμερον. Sunt igitur ἀνήμεροι *Barbari*, atque *immites* vel (ut Virgilii verbis utar) *obtusa gestantes corda*.

1. Πῶλος communis generis est: sunt autem Thracii equi cæteris ferociores. Notandum omnes istos versus esse Trochaicos, interspersis subinde Spondæis, & Dactylis, nisi quòd quartus quisque sit Trimeter, constánsque duobus Trochæis, unóque Dactylo. Nequeo satis mirari Cantabrigiensem Criticum non vidisse Ἐπῳδὸν recur-

Læta : non enim immites
Tu paſcis cives.

In Puellam. Ex Heraclide Pontico.

Pulla Threicia, quid vero tu me,
Torvùm oculis intuens,
Crudelitèr fugis, putáſque
Nihil me intelligere quod ſapit?
Scito tu verò, commodè ſi tibi
Frœnum injecero,
Lora inde manu tenens te vertero
Circa metas ſtadii.
Jam verò per pratáque paſceris,

Le-

recurrere quarto quoque loco, verùm, invitâ ipſâ Minervâ, extendiſſe Trimetros in Tetrametros. 2. Hoc eſt, pro inſulſo me habes capitone, harumque rerum imperito. Profeſſor appoſuit Particulam γὲ ad finem verſiculi; quin & in ſecundo Epodo de δείμα fecit δείμοιο, & in tertio de ἐπεμβάτλιν, ἐπεμβατδ'ειν, quod nemo cordatus probaverit. Benè tamen factum eſt, quòd ex *Heraclide* Μ'ὐδὲν repoſuerit pro vitioſo μηδὲν. 3. Ἴθι τοι feſtivè dicitur pro ἴθι σὺ, ut ſuprà ἄφες τοι, & habet Ἡθῶ. Elegantiſſimam iſtam Allegoriam imitatus eſt Horatius in Carminibus: Theocritus etiam retulit ſecundum verſum in Βυκολίσκῳ, in hunc modum:

Χείλεσι μυθίζοισα, χ' ὄμμασι λοξὰ βλέπουσα.

1. Ne-

Κῦρα τε σκιρτῶσα παίζεις·
Δεξιὸν γὰρ ἱππεύσειν
Οὐκ ἔχεις ἐπεμβάτην.

[1] Εἰς Μύελλαν.

[2] Θεαινῶν ἄνασσα Κύπρε,
[3] Ἵμερε καὶ Χαρίτων χθονίων,
Γάμε βιότοιο φύλαξ,
Ὑμέας λόγοις λιγαίνω,
Ὑμέας στίχοις κυδαίνω,
[3] Ἵμερον, Γάμον, [4] Παφίην.
Δέρκεο τὴν [5] νεανίν, δέρκεο κῦρε.
[6] Ἔγρεο μή σε φύγῃ πτερόεσσα ἄγρα.

Στρα-

1. Nescio cur *Barnesius* numerosam istam Oden non sentiat esse Anacreontis, nisi quòd displicuerint Metra. 2. In editionibus & θεάων est, & θεάνων; nos fecimus θεαινῶν, licet invito erudito Professore, qui admodùm rarentèr probat nostra. Certè τὸ α in θεάων vix possit corripi. 3. Nos non moramur Tempora communium vocalium ε, ι, υ: sibi placeat igitur *Barnesius* in Arte Metricâ. Trochæus locum obsidet Secundum in Tertio versu. 3. Ἵμερος Veneris alter filius est, *Quam Jocus circumvolat, & Cupido*; quod *Horatius* ex *Hesiodi* versu expressisse videtur:

Τῇ δ' Ἔρος ὡμάρτησε, καὶ Ἵμερος ἕσπετο καλός.

4. Pro Παφίης reponendum esse duximus Παφίην, ut esset Ἐπανόδιος quædam species: nec improbat Professor

Levitérque exſiliens ludis:
Peritum enim equiſonem
Non habes aſcenſorem.

In Myrillam, ex Anonymo Græco.

Venus, ô Regina Divûm,
Amor, ô Potens vigentum,
Hymen & Tutela vitæ,
Ego vos celebro cantu,
Ego vos honeſto verſu,
Amor, Hymen, & Cythere.
Reſpice tu puer hanc, reſpice quæſo.
Surgito, ne Perdix avolet, auceps.

Stra-

Profeſſor. 5. *Barneſius* de νεᾶνιν Ionicè fecit, νεῆνιν, neque ferre poteſt noſtrum νεανὶν, quòd turbet ſua Metra. Nollet enim quatuor Epoda eſſe Elegiaca Brachycatalectica, quòd ego affirmaveram. Miſerabilitèr dixit *Anacreon* Δέρκεο τὴν νεανὶν, δέρκεο κἄμε. Nam credibile eſt *Myrillam* neglectam fuiſſe à *Stratocle* Amato ſuo. Neque enim Ἐπιθαλάμιος Ὕμνος eſt, quod voluit Profeſſor noſter. 6. Hoc eſt, *maturè ſurge*, atque ocyùs accingere perdicis hujus aucupio, *Dum ros in teneræ pecori gratiſſimus herbâ* eſt: ſiquidem illud tempus capiendis perdicibus aptiſſimum habetur. Zelotypiam Stratocli incutere conatur: *Myrilla* enim non erat adeò informis, quin poſſet uti perdix citò avolare. Sunt autem Perdices, autore *Artemidoro*, δυσιθάρσαλοι καὶ ποικίλοι, hoc eſt, *do-*

mitu

Στρατόκλειος φίλος Κυθήρης,
Στρατόκλειος [7] ἀνὴρ Μυρίλλης,
Ἴδε τὴν φίλην γυναῖκα,
[8] Κομάει, τέθηλε, λάμπει.
Ῥόδον ἀνθέων ἄνασσα·
Ῥόδον ἐν κόραις Μυρίλλα.
[9] Ἥλιος τὰ σέθεν δέμνια [9] φαίνοι,
[10] Κυπάρισσος περύκοι σεῦ ἐνὶ κήπῳ.

Fragmentum ex Hephæstione.

Ἀπό μοι θανεῖν γένοιτο,
Οὐ γὰρ ἂν ἄλλη
Λύσις ἐκ πόνων γένοιτο,
[1] Οὐχ ἅμα τῇδε.

Aliud

mitu difficiles, atque vafri, & proinde in ſomniis γυναῖκας ἀθέους, καὶ ἀσεβεῖς ſignificare prodit. 7. Urbanè dicit *Stratoclem* virum *Myrillæ*, quo extorqueat illi amorem. Quin φίλος ille ſit Κυθήρης, quem talis puella deperibat? *Barneſius* dum putat me non vidiſſe, ipſe nihil videt. Τὸ δὲ κομάσαι, inquit antiquus Theocriti Interpres, λέγεται ἐ μόνον ἐπὶ τειχῶν, ἀλλὰ καὶ φυτῶν. 9. Poſui φαίνοι pro φαίνει, quo conveniret cum περύκοι ſequenti verſu. 10. Hoc eſt, eximia, qualis ipſa eſt, naſcatur tibi ex illâ proles. Credibile eſt *Myrillam* eâ fuiſſe formâ, quâ & apud *Theocritum Helena.*

Stratocles gratus Cythere,
Stratocles, ô vir Myrillæ,
Tuam conjugem videto,
Nitet en, & læta floret.
Rosa tu Regina florum,
Rosa virginum Myrilla.
Ostendat thalamos Sol mihi vestros,
Cyparissúsque tibi crescat in horto.

Hoc est.

Mori contingat mihi,
Nullum enim aliud
Effugium ex ærumnis fiat,
Simul istis omnibus.

Ὧδε δὴ ἁ χρυσέα Ἑλένα διαφαίνετ' ἐν ἡμῖν,
Πιείρη, μεγάλη, ἅτ' ἀνέδραμεν ὄγμος ἀρούρα,
Ἢ κάπῳ κυπάρισσος, ἢ ἅρματι Θέσσαλος ἵππος.

Theologiæ Baccalaureus putat Κυπάριττον dici Anacreonti *Hastam virilem*, & κῆπον *genitale Myrillæ arvum*, queriturque Fabri filiam versum istum, accepisse minùs rectè de longævitate. Putásne intellecturam istas impuritates quæ non sit ipsa Μαινόκηπος ἑταίρη? Quis præter Professorem Græcum in animum induceret liberali ingenio virum Copriam egisse in pudicâ materiâ?

1. Ita prorsùs reponendum pro οὐθ ἅμα: Professor fecit, οὐδαμά.

Aliud ex Athenæo.

Φέρ᾽ ὕδωρ, φέρ᾽ οἶνον, ὦ παῖ,
Φέρε δ᾽ ἀνθεμοῦντας ἡμῖν
Στεφάνους· ἔνεικον, ὡς μὴ
Πρὸς Ἔρωτα [1] πυκταλεύω.

Εἰς Ἀνακρέοντα.

[1] Ἀνακρέων ἰδών με,
Ὁ Τήϊος μελῳδὸς,
[2] Ὄναρ πρός οἱ κάλεσσε.

Κἀγὼ

1. Aliàs πυκταλίζω: voluit demergi amorem ſuum vino. Bacchum armare ſtudet in Cupidinem.

1. Si non fuiſſet per tres verſus, penè jurâſſem hanc Oden fuiſſe ab ipſo Anacreonte conſcriptam. Hercules! quàm fluens eſt, atque numeroſa. Sunt tamen in eâ nævi jam nobis tollendi. Debacchatur jam Profeſſor Græcus, & de Cathedrà ſuâ fidentèr pronuntiat, *Baxterum* jacturam judicii ſui feciſſe, cùm tanto munere mactet *Stephanum*; quem tamen omnes noverunt & doctum virum, & Poëtam Græcum elegantem. At *Caſaubonus*, inquit ille, fuit longè ſagacior *Baxtero*, imò atque ipſo *Barneſio*, inquam ego. Quid inde? *Venit* in *manus meas*, inquit *Caſaubonus*, *Ode quædam Anacreontica Poëtæ veteris neſcio cujus*: neque adhuc *Stephanus* vulgaverat hanc Oden, ut ait *Barneſius*. Certè ſenem novimus fuiſſe *Stephanum*,

Hoc eſt:

Fer aquam, fer vinum, o puer,
Fer & floridas nobis
Corollas: fer, ut non
Adverſus Amorem pugilem agam.

In Anacreontem Autoris incerti.

Anacreon me videns,
Tejus ille Lyricus,
Per ſomnium ad ſe vocavit.
Tum ego accurrens ad eum,

Com-

phanum, cùm *Caſaubonus* commentatus eſt in Athenæum: quin poſſet igitur Anacreontica iſta Ode de *Stephani* Opificinâ veniſſe in manus *Caſauboni*? At Poëtæ veteris cenſuit hanc *Baxtero* ſagacior *Caſaubonus*: parùm abfuit, quin & *Baxterus* eam habuerit pro Anacreontis ipſius. 2. Pro Ὄναϱ λέγων πϱοσῆπε (credo autorem voluiſſe λέγω) repoſui ὄναϱ πϱὸς οἱ κάλεσϱ, quòd & clariùs, & concinniùs videretur ità poſſe concipi. Audi tu clamantem Profeſſorem. *Non ſunt, Baxtere; tu nævos facis: tres illos verſus tu primus violáſti, ut contra te mox probabo.* Dii boni, quæ rixæ de caprinâ lanâ? Equidem conſtantèr affirmo contra, in iſto verſu Ὄναϱ λέγων πϱοσῆπε, neque ſubeſſe ſententiam loco ſuo idoneam, neque conſtare Συντάξιν Græcam. Verborum enim ſententia eſt,

non

Κἀγὼ δραμὼν πρὸς αὐτὸν,
Περιπλάκην φιλήσας.
Γέρων μὲν ἦν, καλὸς δὲ,
Καλός τε, καὶ [3] γανύφρων.
Τὸ χεῖλος ὦζεν οἴνου·
Τρέμοντα δ' αὐτὸν ἤδη
Ἔρως ἐχειραγώγει.
Ὁ δ' ἐξελὼν καρήνου
Ἐμοὶ στέφος δίδωσι·
Τὸ δ' ὦζ' Ἀνακρέοντος.
Ἐγὼ δ' [4] ἄβουλος εὐθὺς
Ἐδησάμην μετώπῳ.

Καὶ

non quod *Barnesius* obtendit, *In somnio, dicens quid, est allocutus*; verùm *Somnium narrans adloquebatur*, quæ hujus loci non sunt. In Συντάξει etiam quis sanus probet vel ὄναρ προσεῖπε, pro *In somnio adlocutus est*, cùm sit *somnium adloquebatur*; vel etiam participium λέγων poni ἀμεταβάτως? Longè simpliciùs foret pro λέγων reponere λέγω, quo sit ὄναρ λέγω prolatum Διὰ μέσου, quasi Poëta dicat (*Somnium meum tibi narro*). Sed & hoc nimis durè infertum. 3. Pro φίλευνος rescripsi γανύφρων: neque quisquam mihi vitio vertat vocem γανύφρων à me confictam ad Analogiam vocum ejusdem formæ. Ad hæc Cathedrarius Criticus; *Baxter & hic temerè in Poëtam involat, in novis fingendis vocabulis non tàm fœlix, quam audax*. Atqui, mi *Barnesii*, equidem ex-

specta-

Complexus ſum illum oſculando.
Senex quidem ille erat, at honeſtus,
Honeſtuſque, & lætus.
Labium ejus olebat vino:
Jam autem vacillantem
Cupido manu duxit.
Ille autem eximens capiti
Mihi corollam donat:
Hæc autem olebat Anacreonte.
Ego verò inconſultus protinùs
Adligâram illam fronti:

Atque

ſpectabam à te μεγάλας χάειτας, cui Anacreon pro ſobrio erat, caſto, & pudico. Nollem certè in Ἐγκωμιαστικῷ quicquam vitioſi Characteris. Undè verò videor tibi infœlix in confictione vocis Γανύφρων? Certè tu quidem commoto cerebro es, *Anticyramque* ablegandus. 4. Pro ἐγὼ δ' ὁ μωρὸς ἆρας ſuppoſui, Ἐγὼ δ' ἄβουλος εὐθὺς; quod magis liberale, atque Anacreonticum videretur. Satis enim certus ſum delicatulum Anacreontem nunquàm fuiſſe vili voce Μωρὸς uſurum, neque de ſeipſo, neque de quoquam alio. *Baxter*, ait Profeſſor ingenuus, ſolitâ *audaciâ elatus, & hanc optimam Lectionem mutat*, χρύσεα χαλκείων.

Quæ nam perverſi rabies tam ſtulta cerebri,
Dum mala formides, nec bona poſſe pati?

Oſtendunt igitur iſti tres nævi Neotericum eſſe carmen;

Καὶ δῆθεν ἄχει ἢ νῦν
Ἔρωτος ἔ πέπαυμαι.

carmen hanc Oden; conjecerim etiam ipsius *Stephani*.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΕΙΟΝ

εἰς Νεκρὸν Ἄδωνιν.

Ἄδωνιν ἡ Κυθήρη
Ὡς εἶδε νεκρὸν ἤδη,
Στυγνὰν ἔχοντα χαίταν,
[1] Ὠχρόντε τὰν παρειὰν,
Ἄγειν τ' ὖν πρὸς αὐτὼ
Ἔταξε τὼς Ἔρωτας.
Οἱ δ' ὐδέως πολαιοὶ
Πᾶσαν δρομύντες ὕλαν,
Στυγνὸν τ' ὖν ἀνδρα,
Δῆσαν τε, καὶ πέδησαν.
Χὠ μὲν βόχῳ καθάψας
Ἔσυρεν αἰχμάλωτον·
Ὁ δ' ἐξόπιθ' ἐλαύνων,
Ἔτυπτε τοῖσι τόξοις.
Ὁ θὴρ δ' ἔβαινε δειλῶς,
Φοβεῖτο γὰρ Κυθήρην.

Τῷ

1, Jonicus Professor etiam *Theocritum* spoliavit suo Dorismo. 2. Etiam *Moses* utitur voce istâ Figu-

Atque indè ego uſque nunc
Ab amore non ceſſo.

THEOCRITI
ANACREONTICUM
in Mortuum Adonin.

Adonin Cytherea
Ut vidit mortuum primulùm,
Informem gerentem cæſariem,
Pallidámque genam,
Ducere ſuem ad ſeipſam
Mandavit Amoribus.
Hi autem protinùs voluêre,
Omnem percurrentes ſylvam,
Turpem ſuem perquirebant,
Ligaverúntque, & religaverunt.
Atque alter quidem eum capiſtro alli-(gans,
Trahebat captivum:
Alter verò pone agens,
Feriebat eum arcubus.
Fera autem progrediebatur timidè:
Metuebat enim Cytheren.

Huic

Figuratâ, & verecundâ, in Γνώσεων Libro.

Τῷ δ' εἶπεν Ἀφροδίτα·
Πάντων κάκιστε θηρῶν,
Σὺ τόνδε μικρὸν ἴφω;
Σύ μου τὸν ἄνδρ' ἔτυφας;
Ὁ θήρ δ' ἔλεξεν ὧδε·
Ὀμνυμί σοι Κυθήρη,
Αὐτὸν σε, καὶ τ' ἄνδρα,
Καὶ ταῦτα μου τὰ δεσμὰ,
Καὶ τώσδε τὼς κυναγώς,
Τὸν ἄνδρα τὸν καλόν σου
Οὐκ ἤθελον πατάξαι
Ἀλλ' ὡς ἄγαλμ' ἐσεῖδον,
Καὶ μὴ φέρων τὸ καῦμα,
Γυμνόν τ' εἶχε μικρὸν
Ἐμαινόμην φιλᾶσαι,
Καί μοι κατεσίναζε.
Τύτυς λαβοῦσα, Κύπρι,
Τύτυς κόλαζε, τέμνε·
Τί γαρ φέρω πρὸς θῆρας
Ἐρωτικὰς ὀδόντας.
Εἰ δ' ἐχί σοι τάδ' ἀρκεῖ,
Καὶ ταῦτ' ἐμοῦ τὰ χείλη.
Τὸν δ' ἐλέησε Κύπρις,
Εἶπέν τε τοῖς Ἔρωσι,

Τὰ

3, Ità reposuit *Josephus Scaliger* pro κατεσίναζε.

4 Ele-

Huic deinde dicebat Venus,
Omnium ferarum peſſima,
Túne hoc femur læſiſti?
Túne virum meum percuſſiſti?
Fera deindè hoc modo dixit;
Juro tibi Cythere,
Per ipſam te, & per virum tuum,
Pérque hæc mea vincula,
Atque per hos duos venatores,
Me virum tuum formoſum
Non voluiſſe ferire.
Verùm ut ſignum illud intuebar,
Et non ferens amoris æſtum,
Nudum quod gerebat femur
Deperibam oſculari,
Atque hoc eſt quod mihi nocuit.
Hos prehendens, ô Venus,
Hos caſtiga, ſeca:
Quid enim ego gero importunos,
Amatorios iſtos dentes?
Sin & hi tibi non ſuffecerint,
Et hæc mea labra.
Hujus verò miſerta eſt Venus,
Dixítque Amoribus,

4. Elegans Ἔλλειψις. Sic & Sappho; Βρόγχον ἐμοί γαρ ἀυδᾶς Ὀυδέν ἔθ' ἥκει.

Τὰ δεσμὰ οἱ ἐπιλῦσαι.
Ἐκ τῶνδ' ἐπικολάπτει,
Καὶ [4] ὕλαν ἐκ ἔβαινε,
Καὶ τῷ πυλὶ προσελθὼν
Ἔκλαιε τὼς Ἔρωτας.

ΣΑΠΦΟΥΣ ΜΕΛΟΣ Α.

Εἰς Ἀφροδίτην.

[1] Ποικιλόθρον' ἀθανάτ' [2] Ἀφροδίτα,
Παῖ Διὸς δολοπλόκε, λίσσομαί [3] τε,
Μή μ' ἄσαισι, μηδ' ἀνίαισι δάμνα
Πότνια θύμον.
Ἀλλὰ [4] τυΐδ' ἔλθ', [5] ἄϊποκα [6] κατ' ἐρῶτα
[7] Τᾶς ἐμᾶς αὐδᾶς ([8] ἀΐοισα πόλλας)
[9] Ἔκλυες,

1. Picto ſcilicet curru, ſeu χρυσόθρονε. Voſſius de ſuo inſcitè repoſuit Ποικιλόφρον, quo idem ſit quod & δολοπλόκε, ταυτολόγως. 2. In Aldi Rhetoricis alterâ Dialecto ſcribitur Ἀφρόδιτη; quod & Voſſius ſecutus eſt. 3. Repoſui τὲ pro σὲ, Αἰολικῶς, quod nemo improbabit. Rectè Voſſius pro ἄτασι reſcripſit ἄσαισι, cùm in Aldi Rhetoricis occurrat ἄσαιτι, vitio Librarii. Quin & retrahendum cenſui accentum in voce θύμον, more Æolico, ſicuti & in κάλοι, σεῦθοι, πύκνα, & πλέρα. 4. Pro τῆδ' ſatis ſcitè Voſſius τυΐδ' cùm Aldus ediderit τύδ', levi mendo. 5. Idem Voſſius pro ἄϊποτε repoſuit Æolicum ἄ-

ποκα.

Ut vincula ei ſolverent.
Ex hoc verò eam inſequebatur,
Neque ad ſylvam progreſſus eſt am-
Atque ad ignem accedens (pliùs,
Comburebat ſuos Amores.

SAPPHUS ODE

In Venerem. Ex Dionyſio Halicarnaſſeo.

Verſicolori ſolio, immortalis Venus,
Puella Jovis nectens dolos, ſupplico tibi,
Ne me faſtidiis, neque mœroribus doma,
Veneranda, animo.
Verùm huc ades, ſiquando aliàs in amore
Meam vocem tu audieris, (quam crebram ac
ceperas) Auſcu-

πτοκα. In Aldino Libro monſtroſè ſcribitur ἐλθέτι, pro ἐλθ' ἄιτοκα. 6. De κατ' ἔρωτα idem vir doctus ex ingenio ſuo unico vocabulo fecit κατερῶτα, ex Gloſſographis puto, quod videtur nimis φορτικόν. Nos Ἐρῶτα poſuimus Æolicè. 7. Aldus immani vitio edidit τὰς ἐμὰς ἀιδὼς. 8. Cum apud Aldum ſit ἀΐτοις ἀπόλας, levi negotio nos repoſuimus, & περιγεφραῖς incluſimus, ἀΐτοισα πόλλας. Voſſio placuit ἀΐτοισα πόλλυ: equidem prætulerim ἀΐτοισα πολλάκι, τῷ ἀΐτοις ἅς πολλάκι, quod in editis eſt, & lædit Metrum. Sed libentiùs ſecutus ſum veſtigia Aldini Codicis.

9. In

9 Ἔκλυες, πατρὸς δὲ δόμον λιποῖσα
Χρύσεον 10 ἦλθες
11 Ἅρμ' ὑποζεύξασα, κάλοι δὲ 12 τ' ἆγον
Ὠκέες ςρῦθοι 13 πτέρυγας μελαίνας,
14 Πύκνα δινῦντες πτέρ', ἀπ' 15 ὠρὰν' ὠθέ-
ρος διὰ μέσσω.
16 Αἶψ ἀλλ' ἐξίκοντο· τύ δ', ὦ μάκαιρα,
Μειδιάσασ' ἀθανάτῳ προσώπῳ,
Ἤρε' ὄττι γ' ἦν τὸ 17 πέπονθα, κ' 18 ὄττι δ'
Ἦν τε κάλημμι.
19 Κ' ὄττι γ' ἐμῷ μάλις' ἐθέλω γενέσθαι
20 Μαινόλᾳ 21 θύμω, τίνα δ' 22 αὖτε πειθὼ,

Καὶ

9. In Aldino monstrosè scriptum est ἐκλύευς pro ἔκλυες. 10. Itidem ἤλθευς pro ἦλθες, errore scribarum. 11. In Aldino Libro ἅρμα est, proclivi vitio. 12. De σ' ἆγον, nos fecimus Æolicâ scripturâ τ' ἆγον: Aldus ediderat σ' ἄγων. 13. In Aldi Rhetoricis levi admodùm vitio legimus πτέριγας, de quo Vossius nimis audactèr extuderat suum περὶ γᾶς μελαίνας; ac si Venus Passeribus vecta orbem peregisset Lunarem, quod nunquàm somniavit Sappho. 14. In editis est πυκνὰ δινέοντες, omisso πτερ', quod reposuit Vossius ex Aldino Libro, & de Aldino δινῆντες fecit δινῦντες, quod & nos secuti sumus. 15. Ita elegantèr Vossius, secutus Vestigia Aldini Libri, in quo ista monstrosè concepta sunt, ὠρανῷ θέρος δ' ἄμεις

Auſcultabas, patriſque domum relinquens
Aureum veniſti
Currum ſubjungens; pulcri verò te egerunt
Veloces paſſeres alis pullis,
Crebras vibrantes pennas, de cœlo per
Æthera medium:
Protinùs verò pervenêre: Tu verò, ô Beata,
Subridens immortali tuo vultu, (quod verò
Rogabas, quodnam erat quod paſſa ſum, &
Erat quòd te vocarem.
Et quodnam meo maximè velim fieri
Penitùs furenti animo, quámve rurſùs Suadam,

Atque

ἄμεὺς πω. 16. Ita Voſſius ex Aldo, cùm in editis ſit Ἄιψα δ' ἐξίκοντο. 17. In Aldino mendoſè legitur πέπονθε. 18. Pro eo quod in editis eſt ὅττι δεῦρο καλοῖμι, Voſſius fecit ὅττι δὴν τε κάλημμι: cùm verò in Aldino ſit ὅττι δι' ἥν τε κάλημμι, nos levi negotio repoſuimus ὅττι δ' ἦν τε κάλημμι: quod longè videtur concinnius. 19. Voſſius metu Dactyli repoſuit κ' ὅττ' ἐμῷ. 20. Satis ridiculo errore ab Aldo editum eſt Καινόλᾳ pro Μαινόλᾳ. 21. Magis Æolicum θύμῳ quam θυμῷ. 22. In Aldi Rhetoricis pro ἄυτε πειθὼ, κ', inſcitè ſcribitur ἔυτε πειθωμαι; de quo Voſſius fecit ἄυτε πείθημι, parùm advertens quid ſit πειθώ iſto verſu. Theocriti Ἴυγξ dicitur Interpreti Græco τῇ φύσει ἔχειν ἐρωτικήν τινα πειθώ. 23. Ex Aldino

Καὶ σαγηνεῦσαν [23] φιλότατα, [24] τίς τ' ὦ
[25] Ψαπφοῖ ἀδικῆ;
Καὶ γὰρ [26] ἀι φεύγει, ταχέως διώξει·
Αἰ δὲ δῶρα μὴ [27] δέκετ', ἀλλὰ δώσει·
Αἰ δὲ μὴ φιλῆ, ταχέως [28] φιλάσει,
[29] Κ' ὤυκι ἐθέλοις
[30] Ἐλθέ μοι καὶ νῦν, [31] χαλεπᾶν δὲ λῦσον,
[32] Ἐκ μεριμνᾶν· ὅσσα δέ μοι [33] τελέσσαι
[34] Θύμος [35] ἱμέῤῥει [36] τέλεσον, τὺ δ' αὐτὰ
Σύμμαχος ἔσσο.

Ἆσμα εἰς Κόρην.

Φαίνεται [1] Ϝοι τῆνος ἴσος θεοῖσιν
Ἔμμεν [2] ὠνὴρ, ὅστις [3] ἐναντίον τοι
Ἱζάνει, καὶ πλασίον ἁδὺ [4] φωνοί-
σας ὑπακούει,
Καὶ

dino reposui pro φιλότητα, φιλότατα, Αἰολικῶς. 24. Atque etiam ex Æolismo τίς τ' ὦ pro τίς σ' ὦ. 25. Aldus edidit pro Σαπφοῖ ἀδικῆ, Ψάπφα ἀδικῆ, de quo nos fecimus Ψαπφοῖ ἀδικῆ, Vossius Σαπφοῖ ἀδικῆ: sic & inferiùs φιλῆ. 26. In Aldino alterâ Dialecto scribitur εἰ. 27. Aldo vitiosè editum est δὲ κὲτ' ἄλλα, de quo rectè Vossius δέκετ' ἀλλά. 28. Nos de φιλήσει fecimus φιλάσει convenientiùs Dialecto. 29. In Vulgatis editum est Κ' ὄττε κελεύῃς, pro quo Vossio positum Ἢ ὦκι ἐθέλοις. Verùm cum apud Aldum sit Κ' ὠΰκ' ἐθέλος, nos de eo tandem fecimus Κ' ὤυκι ἐθέλοις. 30. Pro Ἐλθέ μοι Aldo vitiosissimè concipitur Ἐθέλοιμι. 31. Pro Χαλεπᾶν & λῦσον idem corruptè edidit

χαλε-

Atque irretientem amorem: Quis te, ô
Sappho, lædit?
Etenim si te fugit, citò sequetur:
Et si dona non accipit, quin ipse dabit:
Et si non amat, citò amabit,
Et si tu nolueris.
Veni ad me & nunc, durisque solve me
Ex curis: quæque mihi te perficere
Animus concupiscit; perfice; tuque ipsa
Adjutrix esto.

ODE *in Puellam, ex Dionysio Longino.*

Videtur ille mihi par Divis
Vir esse, qui adversus te
Sedet, & propiùs dulce profantem
Te auscultat,
Et

χαλεπὰ", & λῦσαν". 32. Itidem pro ἐκ μεριμνᾶν ἐκμέριμναι, uno vocabulo, nullâ sententiâ. 33. Atque etiam τελέσαι singulari Σ, pro τελέσσαι; uti & supra ἄτασι pro ἄσσασι duplicato. 34. Magis placuit nobis Æolicum θύμῳ, quàm θυμός. 35. Vossius rectè rescripsit ἰμέρρει dę Aldino ἰμέρει, cum in editis sit ἰμέρει. 36. In Aldino geminato scribitur Σ, vitiosè, & δοσα singulari.

1. Ita legerat olim Græcus Grammaticus Hephæstion, quem & Vossius secutus est; undè patet multa à Librariis innovata in Dialectis. 2. Ita Vossius, probabili ratione. 3. Vossius reposuit ἐναντίῳ; sed nil opus. 4. Pro φωνήσας, & sequenti versu γελώσας, nos reposuimus poscente Dialecto

Καὶ γελοίσας ἱμερόεν, τό [5] Fοι τὰν
Καρδίαν ἐν στάθεσιν ἐπτόασεν·
Ὡς ἴδον τε βρόγχον ἐμοὶ γὰρ αὐδᾶς
Οὐδὲν ἔθ' ἥκει.
[7] Ἀλλὰ καμμὲν γλῶσσ' ἔαγ', ἂν δὲ λεπτὸν
Αὐτίκα χρῶ πῦρ ὑποδεδρόμακεν,
[8] Ὀππάτεσσιν δ' οὐδὲν ὄρημι· βομβεῦ-
σιν δ' ἀκοαί Fοι.
Καδδ' ἱδρὼς ψυχρὸς χέεται, τρόμος δὲ
Πᾶσαν [9] ἄγρει· χλωροτέρη δὲ [10] πόιας
Ἐμμὶ, [11] τεθνάκην δ' [12] ὀλίγω [13] δέοισα
Φαίνομαι ἄπνους.

φωνοίσας, & γελοίσας; etsi magis Æolicum sit φωνεοίσας, & γελαοίσας: rarentèr enim hæc Dialectus utitur Contractis. In causâ erat Metrum. Vossius de suo fecit γελάϊς in Infinitivo. 5. Reposui Fοι ut superiús; atque etiam inferiùs ἀκοαί Fοι, pro ἀκοαί μοι. Exscriptores vitabant Dialectos. 6. Vossius universum istum versum ità intervertit: Ὡς γὰρ εἴδω σε βροχέας μοι φώνας Οὐδὲν ἔθ' ἥκει; nescius τὸ βρόγχον modò Figuratè dici pro ἐς βρόγχον; quo pacto & Theocritus suprà de Apro, καὶ ὕλαν οὐκ ἔβαινε, pro ἐς ὕλαν. Quid opus nos admonere etiam pro σὲ legendum esse τὲ, Æolicâ Dialecto. 7. Ista ex Vossii ingenio sic concepta sunt;

Ἀλλὰ καμμὲν γλῶσσα σέσιγε λεπτόν,

Verùm parùm advertit vir doctus Plutarchum in Libello, quem inscripserat, Πῶς ἄν τις αἴσθοιτο ἑαυτοῦ προκόπτοντος ἐπ' ἀρετῆ, hunc locum his verbis adducere;

Κατὰ

Et ridentem amabiliter, quod mihi
Cor in pectoribus obſtupefecit;
Ut enim vidi te, in fauces mihi vocis
Nihil ampliùs venit.
Imò quidem lingua fracta eſt, & per tenuem
Protinùs cutem ignis demanavit;
Oculiſque nihil video; bombitantque
Mihi aures.
Et gelidus ſudor defluit, Tremorque
Occupat totam; pallidiorque herbâ
Sum: à moriendo paululùm abſens
Videor exanimis.

Κατὰ μὲν γλῶσαν γε..... λεπτὸν
Αὐτίκα χρῶ πῦρ ὑπεδεδρόμακεν:

Quæ quidem utut Exſcribentium inſcitiâ corrupta vulgatam Lectionem Voſſianâ Emendatione ſaniorem oſtendunt. 8. Sic ſentio legendum cum Voſſio pro ὀμμάτεσσι, quod Æolicum non eſt. 9. Ita rectè Voſſius pro αἰχῆι: neque enim hoc Æolicam ſapit Dialectum. 10. Nihil neceſſe legi hîc πῶας à Voſſio, cùm poſſit tam Æolicè, quàm Ionicè dici ποίας. 11. Rectè etiàm Voſſius τεθνάκλω repoſuit pro communi τεθνᾶναι; atque etiam ὀλίγα, pro ὀλίγε, quod & nos ſecuti ſumus. 13. Quid autem opus fuerat Voſſium immutâſſe τὸ δεοισα in ποιδοῦσα, atque ἄπνους in ἄλλα, niſi quòd forſan iſta repererit apud Technicos, atque Gloſſographos? Importunè, ne dicam ineptè, infercit multa Vir haud indoctus, ut ferè reliqui Critici, δοξοκοπία corrupti.

Fragmen-

Fragmentum Poëtriæ Sapphûs, ex Hephæstione.

Δέδυκέ μὲν ἁ σελάνα,
Καὶ Πληιάδες, μέσαι δὲ
Νύκτες, παρὰ δ' ἔρχεθ' ὥρα,
Ἐγὼ δὲ μόνα καθεύδω.

Occidit quidem Luna
Et Pleiades; Mediæ autem sunt jam
Noctes præteritque hora;
Ego verò sola dormio.

ERRATA.

Corrige tu sodes, Amice Lector, immaniora ista Παρατυπώματα, quæ Τυποθέτῃ nostro oscitanti, & intento merulis exciderunt; quæ leviuscula sunt minùs offensura censuimus in ipso Libro, quàm in hâc tabellâ.

Pag. 4. l. 25. pro illâ, in sue l. ille, in suâ. p, 19. l. 18 pro ἔυφυρος l. ἔυσφυρος. p. 55. l. 21. pro Πλάσσονος l. Ἐλάσσονος. l. 22. pro τειθοῦς l. πειθοῦς. p. 56. l. 7. pro θανοῦν l. θανεῖν. l. 17. pro Vaticanus l. Vaticani. p. 62. l. 20. pro παὶ l. παῖ p. 71. l. 20. pro πολοιπόν l. τολοιπόν. p. 94. l. 2. pro στέφεται l. στρέφεται, sicuti & l. 13. p, 118. l. 20. pro bibendis l. bibendi. p. 121. l. 22. pro πινόνπων, l. πινόντων. p. 129. l. 9. pro μ' ἄπωνα ἀποθάνω l. μ' ἀποθάνω. p. 144. l. 18. pro ἀνασταναζω l. ἀνασταλάζω. p. 161. l. 12. pro voluêre l. volavere.